

ВИЛИ О. ЗУХЕР
ВИЛИ О. ЗУХЕР

Ч О В Е К Ъ Т

И

З В Е З Д И Т Е

ИЗИС - СОФИЯ II

превод от английски: ВЕРА ГЮЛГЕЛИЕВА

изготвил: ПЕТЪР ИВАНОВ РАЙЧЕВ – сканиран от копие

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

	СТР.
ЧАСТ ПЪРВА	
<i>1. ПЪРВА ГЛАВА</i>	
Отражение и пречупване на историческите събития в Космоса.....	4
2. ВТОРА ГЛАВА	
Отношението между човека и звездите в момента на неговата смърт.....	13
3. ТРЕТА ГЛАВА	
Тълкуване астерограмата на смъртта.....	22
4. ЧЕТВЪРТА ГЛАВА	
Къде сме ние?.....	35
ЧАСТ ВТОРА	
5. ПЪРВА ГЛАВА	
Въздействието на Космоса върху Земята.....	47
6. Астрономически проучвания	49
7. ВТОРА ГЛАВА	
Идеи за ембриологията и звездите.....	56
8. ТРЕТА ГЛАВА	
Физиологични деформации и звездите.....	63
9. ЧЕТВЪРТА ГЛАВА	
Космични и физиологични основи на душевния живот	73
10. ЗАКЛЮЧЕНИЕ	
Таблица за превръщане на знаците в съзвездия.....	83
ЧАСТ ТРЕТА	
11. ПЪРВА ГЛАВА	
Космология и ембриология.....	85

12. ВТОРА ГЛАВА	
Зодиакът и ембрионалното развитие.....	93
13. Съзвездието Овен.....	95
14. Съзвездието Телец.....	99
15. Съзвездието Близнаци.....	102
16. Съзвездието Рак.....	105
17. Съзвездието Лъв.....	107
18. Съзвездието Дева.....	110
19. Съзвездието Везни.....	113
20. Съзвездието Скорпион.....	116
21. Съзвездието Стрелец.....	119
22. Съзвездието Козирог.....	122
23. Съзвездието Водолей.....	124
24. Съзвездието Риби.....	127
25. Заключение.....	130

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

27. ПЪРВА ГЛАВА	
Космични ритми и еволюцията на човечеството.....	133
28. ВТОРА ГЛАВА	
Прецесията на Равноденствията.....	135
29. ТРЕТА ГЛАВА	
Прецесията на Равноденствията и историята.....	141
30. ЧЕТВЪРТА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие в Риби.....	143
31. ПЕТА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие в Рака.....	150
32. ШЕСТА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие в Близнаци.....	156
33. СЕДМА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие в Телеца (Бика).....	164
34. ОСМА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие в Овена (Коча).....	171
35. ДЕВЕТА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие във Водолей.....	172
36. ДЕСЕТА ГЛАВА	
Пролетното Равноденствие в Козирога или Козата-Риба.....	188

Използвани съкращения в тази книга

Овен	♈	Вези	♎	Сатурн	♄
Телец	♉	Скорпион	♏	Юпитер	♃
Близваци	♊	Стрелец	♐	Марс	♂
Рак	♋	Козирок	♑	Слънце	☉
Лъв	♌	Водолей	♒	Меркурий	♁
Деца	♍	Риби	♓	Венера	♀
				Луна	☾
				Земля	♁

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

ОТРАЖЕНИЕ И ПРЕЧУПВАНЕ НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ СЪБИТИЯ В КОСМОСА

Настоящата звездна Вселена е резултат от Работата на Духовните Йерархии или „Божествени интелигентности“, както те били наричани от Тома Аквински. В първата част на „Изис София“ се постарахме да дадем картина на излъчването на външния космичен свят от работата на тази йерархична вселена в течение на еволюцията ѝ. Нашата основа на познание е резултат от изследванията на Духовната култура.

Това описание ни припомня един решителен факт: еволюцията на звездния свят не може да бъде отделена от развитието на човека. Великата биография на вселената и духовния филогенезис на човека са две страни на един и същи процес, външния и вътрешен аспект на Сътворението. Следователно възниква големият въпрос как двамата братя, макрокосмичният свят, представен в звездите, и микрокосмичният свят на земното Сътворение, са свързани помежду си в настоящия момент на космичната история.

Тук лежи огромно поле от улеснения за изследването, което може да бъде предприето с онези инструменти на познание, които дава Духовната наука. Това ще занимава човечеството все повече и повече и за много дълго време. Първоначалните изследвания в това направление са показали, че всички царства на Природата - минералното, растителното, животинското и човекът, са тясно свързани с Космоса. Тези царства на природата са се еманципирали повече или по-малко, но следи от връзките им със света на звездите безпогрешно преобладават. Да се изследва и открие истинската връзка между двете области на

вселената със строга научна дисциплина, това ще даде възможност да се достигне до начала-

та на съществуването, а също така и до значението и целта на цялото Сътворение.

Вече е направено известно количество изследователска работа, с която се постави основата на такова космическо проучване. Съществуват също някои публикации, описващи резултатите и постиженията на първоначалните усилия в това направление. Между другите можем да посочим книгите на г-жа Л. Косилко и на д-р Р. Хаушка.

В настоящата книга специално ще се заемем с представяне резултатите от изследването на взаимоотношенията между човешкото същество и звездите. Бихме искали да подчертаем обаче, че не възнамеряваме да идентифицираме нашите усилия с известните астрологични вярвания. Астрологията, каквато съществува днес, е основана на много древни традиции и методи на познание. Ние не възнамеряваме да влизаме в спор за тези древни методи на познание, а искаме да установим познание, което е в унисон с характера и изискванията на съвременния век. Наистина цялата вселена е в състояние на ненарушима еволюция и човекът, като част от вселената, непрекъснато се променя по отношение на цялото си устройство и на своето съзнание. Следователно, нам ни се струва невъзможно да налагаме на съвременния човек методи на под-ход, които са били оправдани за преди няколко хиляди години. Еволюцията изисква от нас готовност за непрекъснати нови подходи.

Ние построяваме нашите разрешения в тази книга върху два основни въпроса:

1. Възможно ли е някакво доказателство за връзката между движенията и ритмите на звездите и човека, такъв какъвто живее на земята и
2. Какъв е характерът при съвременните условия на това отношение, ако то съществува?

За да открием по-общ и засягащ цялото човечество подход, ще поставим едно до друго някои исторически събития и космични ритми. За тази цел ще вземем последните две световни войни и съответните движения и положения на планетата Сатурн. Обаче, можем и искаме да подчертаем, че не ще използваме никакви предварително установени идеи за влиянията на космическите факти върху историята и прочие, а само ще сравним последните с датите на тези исторически събития.

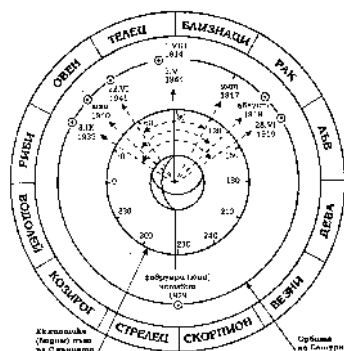
Първата световна война започва на 1 август 1914 година. Планетата Сатурн тогава е била на $87^{\circ} 43$ минути на Еклиптиката. Това е точката на транзит от съзвездието Телец към Близнаци. След първите няколко месеца на подвижно воюване положението, както ни е известно, деградира в окопна война. Едва в 1917 г. се получиха нови резултати.

Вече в началото на тази година германското Висше командване решава да пробие задънената улица чрез известни движения. Едно от тях бе превозването

до Русия на Ленин, който тогава живял в изгнание в Швейцария. Неговата крайно революционна дейност, разбира се, бе известна и германското Висше командване се надявало, че в Русия той ще започне революция, която ще бъде достатъчно ефикасна, за да извади Русия от съюза ѝ със Западните сили. Той пристига в Русия в запечатан вагон през април 1917 г. и веднага започва да провежда своите революционни намерения. Политическите господари на Русия, разбира се, усетили опасността от усилията на Ленин. В течение на следващите няколко месеца последният е трябвало да намери убежище във Финландия, ала положението в Русия така бързо западало, че той скоро е могъл безопасно да се завърне в родината си. До пролетта болшевишкото движение бе станало толкова неудържимо силно, че кабинетът на Керенски, който тогава бил на власт, не могъл повече да удържи и с насилие бил свален в началото на ноември 1917 г. чрез развилата се болшевишка революция. Надеждата на германското Висше командване бе изпълнена. Русия повече не могла да воюва срещу Германия и постепенно отпада от войната.

Но дори преди Русия да отпадне като противник на Германия, във войната влизат Съединените щати. Постепенно огромни американски армии пристигнали на континента към края на 1917 и началото на 1918 година. По-късно болшевиките подписаха унижителния мирен договор в Брест-Литовск.

През онези месеци на 1917 г. Сатурн се е движил през съзвездието Рак. През юли 1917 г. той е бил на около 122° по Еклиптиката. Тези две положения на Сатурн на 1 август 1914 г. и юли 1917 г. са показани в диаграма на Зодиака (виж. фиг. 1).

Фиг. 1.

Този безкрайно съмнителен характер на действието на германското Висше командване не донесе много облекчение на отчаяното положение на германците. Те тогава решават да направят огромно усилие на Западния фронт в началото на 1919 година. Тази офанзива не даде жела-

ния успех. Освен това Западните съюзници, след отблъскването на германските усилия, започват офанзива. Крайният резултат бе пълното поражение на германските армии. Особено битките около Шато Тиери през август 1918 г. бяха така решителни, че дори германското Висше командване видя, че единственото възможно спасение бе молбата за непосредствено примирие. Въпреки това войната продължи и едва през ноември 1918 г. германците подписаха примирието. След това бе завършен и подписан на 28 юни 1919 година Версайският мирен договор.

През август 1918 г. Сатурн бе в около 138° от Еклиптиката, в транзита от съзвездието Рак в Лъва. На 28 юни 1919 г. той стои в $144^\circ 51$ минути от Еклиптиката. Всички тези позиции са обозначени в нашата диаграма на Зодиака на фиг. 1.

Сега ще изследваме Втората световна война от подобна космологична гледна точка. Тя започна на 3 септември 1939 г., след като Германия бе нападнала Полша. През следващата зима отново изглежда като че ли войната на Западния фронт ще замръзне в мат, подобно на 1914-1918 година. Едва през пролетта на 1940 г. се развиха катаклизмични събития. Май 1940 г. германците внезапно атакуваха Холандия и Белгия, а покъсно и Франция. Сатурн беше тогава на около 38° по Еклиптиката или в съзвездието Овен.

След завладяването на цяла Холандия, Белгия и Франция от Германия, настъпва дълго време на относителна недеятелност, извън въздушните нападения над Англия и други. Едва през юни 1941 г. войната взема ново направление. На 22 юни 1941 г. Германия напада Русия. Сатурн тогава стои в $53,5^\circ$ по Еклиптиката. Той транзитираше от Овена в Телеца. Това бе последвано от доста драматични събития на Източния фронт.

Дотук Съединените американски щати се държаха извън войната, ала те бяха принудени да решат да влязат чрез прочутото нападение на Пърл Харбър на 17 декември 1941 година. Сатурн се бе придвижил в 53° на Еклиптиката (през предшестващото лято той бе направил примка и не се бе придвижил много надалеч от положението на 22 юни).

Отново започва дълъг период на относителна задънена улица, докато през 1944 г. войната изглежда навлезе в решителна фаза. На 6 юни 1944 година стана прочутото навлизане на Съюзниците във Франция. Почти по същото време руснаците натиснаха към запад. Всички тези събития

направиха положението на Германия още по-безнадежно, докато през 1945 г. нейното окончателно пропадане доведе края на войната. На 6 юни 1944 г. Сатурн стоеше в 87° по Еклиптиката. Той се бе върнал почти точно на същото място в не бето, където бе на 1 август 1914 година. Всички тези положения на Сатурн са отбелязани в нашата диаграма на Зодиака (фиг. 1). И сега осъзнаваме учудващата групировка на факти:

събитията от дясната страна на диаграмата (Първата война) съответстват в обърната форма на събитията от лявата страна (Втората война).

Нека, например, да вземем точките 28 юни 1919 г. (мирният договор във Версай) и 3 септември 1939 г. (началото на Втората световна война). На тази дата през 1919 г. Сатурн е стоял на 57° вдясно от първоначалното положение на 1 август 1914 г. (начало на Първата световна война) и на 3 септември 1939 г. той се придвижва до една точка на 57 наляво от това също коренно положение (виж. фиг. 1). В космологичен смисъл очебиешо има връзка между двете събития.

И все пак забелязваме, че двете събития имат противоположна историческа стойност. С мирния договор от 28 юни 1919 г. завърши, или поне се предполагаше, че завършва, Първата световна война. На 3 септември 1939 г. започва друга война. Изглежда като че ли тук сме пред явление, което е подобно по смисъл на функцията на огледало. В едно огледало се появява точният образ на даден предмет с изключение на това, че дясно и ляво са обърнати.

Обаче, като се задълбочим малко в естеството на двете въпросни събития, можем да намерим и вътрешна връзка. Мирният договор във Версай бе неуспех. Той не само не успя да разреши проблемите, които бяха възникнали чрез предшествващата война, но също утежни социалните положения, които бяха довели до войната. Това бе лошо държавничество. За такава преценка не е необходимо да разчитаме само на мнението на германците, които естествено сметнаха, че мирът не се е отнесъл правилно към тях. Много важни личности на западните страни бяха дошли до същото заключение само въз основа на икономическите и социалните последствия от този мирен договор. Имаше дори гласове, които поддържаха, че Първата световна война всъщност никога не е била приключена и бе продължила след мирния договор, но с различни средства, т.е. икономически.

Обикновено хората не осъзнават, че този вид политически неуспехи неминуемо дават съответни последици. Обаче би трябвало да осъзнаем този закон. От всекидневния живот знаем твърде добре, че ако счупим прибор, от това ще страдаме по един или друг начин. Така че сега можем да кажем, че неуспехът през 1919 г. предизвика започването на

Вто-рата световна война. Тук не е мястото да посочваме множеството подробности на икономическия и социален упадък, който бе причинен от безсилието на Версайския договор. Разглеждаме само космичните изводи, макар че все още не можем да разберем тяхното въздействие.

Имаме мирния договор в 1919 г., придружен от положението на Сатурн в Лъва и в точката на отражението, може би по-добре да кажем „отклонение, пречупване“, когато Сатурн бил в Овена (септември 1939 г.), ко-

гато западните сили бяха принудени да влязат в една нова война. Всичките политически кръпки, последвали Версайския договор, останаха без последствие.

Тук не сме ли застанали пред идеален пример на това как съвременното човечество оформя собствената си съдба? Човек, разбира се, може да каже, че Версайският мирен договор е бил породен от предшестващи събития. Наистина, умствената нагласа на водещите личности в германската политика преди и през време на Първата световна война съвсем не улесняваше положението. Вместо положителни предложения, в политическите кръгове на Централна Европа цареше хаос. Конструктивни идеи, като „Идеята за троичното общество“ на Рудолф Щайнер не бяха възприети от немски говорещите народности, макар че те бяха дадени доста по-рано преди провала в 1918 г. Обаче можем да си представим, че едно далновидно отношение и смели идеи на създателите на мирния договор биха могли да пробият през съдбоносния обръч на историческата причина и последствие.

Космологичните факти, които разработихме досега, внушават една „отклонена“ деятелност, извършена от Сатурн. Ако си представим права линия, теглена от положението на Сатурн на 1 август 1914 г. към противоположната точка на Зодиака, идваме до съзвездието Стрелец (вж. фиг. 1). Тази линия очевидно действа като вид космически дефлектор (отклонител) и точката 57 в дясно от него е изкривена в положение 57° в ляво (юни 1919 г. - септември 1939 г.).

Сега можем да се опитаме да формулираме по-окончателно мнение относно отклоняваща дейност на Сатурн. В част 4 на „Изис - София“ - първа серия накратко описахме естеството на тази планета въз основата на духовното изследване. Показахме, че сферата на Сатурн е тясно свързана с йерархията на „Духовете на Волята“. Следователно, тази космическа сфера е действала като запазване на Божествената Воля от най-древните времена на еволюцията. Тя е орган на Космичната Памет и следователно действа също като „Съвест на историята“.

Нека сега отново да вземем положението на Сатурн през 1919 г. На земята човешките същества вземат решения и извършват известни дела, независимо какви са качествата им. Паметта на Вселената натрупва тези

случки, които идват от областта на човешката дейтелност и решения. В този именно момент планетата Сатурн представлява само „физическия“ орган на „Космическата Памет“ така, както човешката памет използва физическия организъм на човека за своята дейност. Ние можем да прочетем в космичния орган на Паметта въздействието на Съдбата дотолкова, доколкото последният предизвиква припомняне на Миналото, за да бъде то изкупено в Бъдещето. И когато следователно в 1939 г. Сатурн

стъпва в точката на отклонението при Версайския договор, човечеството застава пред последствията на собствените си предишни дела. Така работи Съдбата и Световната Памет, за да напредва еволюцията.

Идеята, че Космосът действително обръща внимание на онова, което става в очевидно малката човешка област, може първоначално да изглежда фантастична. И все пак, тук са неминуемите космични факти, кои то изискват от нас поне да преразгледаме въпроса за така наречената незначителност на човешката раса вътре в тази невъобразимо голяма вселена, която съвременната астрономия обявява и описва.

От друга крайна гледна точка може да се счита, че това космично отклонение от земните събития е само доказателство за абсолютното доминиране на Космоса над цялата земна и човешка история. Например, тези случки през 1914 г., 1919 г. и 1939 г. биха могли да се считат като че са напълно извън обсега на свободната човешка дейност и че са били наложени на човечеството, както движението на една машина се налага на материала. Така би се счело от един краен астрологически фатализъм. Обаче напълно философски въпрос е, дали човекът е свободен или не по отношение на своите душевни дейности. От съвсем друга гледна точка, която също ще разгледаме в тази книжка, ние сме дошли до заключението, че истинската духовна космология не може да не приеме възможността за теоретически неограничен обсега за човешка свобода вътре в рамките на космичните въздействия, в които човек стои. Оправдано е да се каже, че ако човече ството в 1919 г. би намерило друго, по-практично разрешение вместо Версайския договор, събитията през 1939 г. биха могли да вземат друга насока.

Забелязахме в нашата диаграма (фиг. 1) значението на космичната линия на отклонение, линията от Близнаци към Стрелец. В Близнаци тази линия бе отбелязана от положението на Сатурн през август 1914 г. Доста осветляващо е да се разгледат също изводите от Стрелеца. Сатурн бе там в 1929 г., всъщност чрез ретроградни движения той минава три пъти през точката точно противоположна на тази от 1 август 1914 г. Това бе годината на голямата икономическа криза по целия свят, започнала от Съединените щати. Тя разтърси социалната структура на много страни.

Например, Германия никога не се възобнови от нея преди решителните събития от 1933 г. и това бе една от причините за развитието на тоталитаризма в тази страна след 1933 година. В Съединените щати тази икономическа криза беше почувствана като зашеметяващ удар и посетители и наблюдатели на Съединените щати са потвърдили, че споменът за тази катастрофа е оставил по-дълбоки белези в умствеността на американския народ, отколкото дори Първата световна война. Тези две катастрофи - Първата световна война и голямата икономическа световна криза, дър-

жат тази линия на космическото отклонение, пречупване. За един обективен и непредубеден наблюдател връзката между двете събития е очевидна. И все пак тук би трябвало да кажем, че ако между 1914 и 1929 г. бе преобладавало в човечеството по-далновидно водачество, то тогава събитията през 1929 г. може би биха про звучали в друга нотка.

Един поглед върху диаграмата на Зодиака (фиг. 1) в съответствие с различните исторически събития ще ни покаже, че са показани още отклонения. Например, събитията през 1941 г. са такива отклонения на 1917 г. В течение на 1917 г. в Русия става болшевишката революция и следователно Русия не може да про дължи войната срещу Германия. Това става, когато Сатурн е бил на около 34° на дясно от своето първоначално положение през август 1914 г. (виж фиг. 1). На 22 юни 1941 г. Германия атакува Русия и чрез това се излага на война на два фронта. Тогава Сатурн стои в $53,5^{\circ}$ на Еклиптиката или 34° в ляво от своето положение на 1 август 1914 година.

Тук отново имаме съвършен пример на отклонение. През 1917 г. Русия бе толкова осакатена, че не можеше да продължи войната. Това бе причинено от решението на германското Висше командване да върне Ленин в Русия. Това може да е донесло временно облекчение на германците, но то даде на човечеството гигантската заплаха на агресивния болшеvizъм. Това отново навлезна в световната история, когато Сатурн през 1941 г. бе в точката на отклонението, на пречупването, съответстваща на 1917 година. Така, както Русия излезе от Първата световна война в 1917 г., така тя влезе във Втората световна война в 1941 г. и дори и сега все още не можем напълно да преценим бъдещите последствия от цялата тази група исторически събития.

Освен това, датите на влизането на Съединените щати в Първата и във Втората световна война (1917 -1941 г.) си съответстват в подобен смисъл, макар че тук не можем да говорим за обръщане на събитията.

Крайното решение на Първата световна война стана, когато германците бяха бити в течение на 1918 г. в битките при замъка Тиери през август 1918 г. Сатурн тогава се бе придвижил до 138° на Еклиптиката, което е

58° надясно от неговото първоначално положение на 1 август 1914 г. (виж. фиг. 1). Точката на отклонението, 50° на ляво, се отнася до май 1940 година. Тогава германците направиха своята голяма атака срещу Холандия, Белгия и Франция. Тук отново намираме едно пълно разместване на събитията.

Най-учудващото отклонение става обаче, когато Сатурн се връща в точката на своето положение на 1 август 1914 г. Това става на 3 юни 1944 г. (Сатурн се връща до едно и също положение в Еклиптиката за около 30 години.) Три дни след тази дата стана прочутият десант на силите на

Обединените нации на френския бряг. Сатурн тогава вече се бе придвижил един градус по-нататък и изглежда като че ли нашето пресмятане не е съвсем точно. Обаче по-късно бе открито, че слизането на брега е трябвало да стане на 3 юни, но е било отложено поради лошото време в Ламанша.

Тук имаме едно непогрешимо отклонение и обръщане на събитията. На 1 август 1914 г. и след това германските армии се изливат като порой в Белгия и Франция. Движението бе от изток на запад, ала след 6 юни 1944 г. Обединените армии навлизат във Франция от запад. Едното бе началото на Първата война, а второто практически бе последният стадий на Втората война.

Едно проучване на историята по линията на отклонението от 87° до 267° на Еклиптиката (виж. фиг. 1) е също много осветляващо. Изглежда, че по никакъв начин това не е било случайно. Исторически това може да бъде проследено още във връзка с Тридесетгодишната война. На 24 октомври 1648 г. бе сключен Вестфалският мирен договор, който приключи тази война. Сатурн тогава бе стоял в съзвездието Телец. На 29 юни 1914 г., когато бе убит австрийският Ерцхерцог Фердинанд, той бе почти точно в същата област на небето. Аспекти с най-голяма важност относно културния и социален живот на съвременното човечество изглежда да са свързани с тази линия на отклонение, на пречупване.

Обаче нашето изследване е доказало, че линията от Близнаци до Стрелец не е единственото средство на отклонение, макар че това е най-важното понастоящем относно съдбата на европейското човечество. Има също други линии на отклонение в различните части на Еклиптиката, но тук не можем да дадем повече подробности. Нашето намерение бе чрез един пример да покажем отношението на съвременния човек към звездите. Невъобразимата огромност на Вселената, която съвременната астрономическа наука обявява, намеква за пълната незначителност на планетата Земя и на човешката раса. Като че ли човек е продукт на случайността и напълно подвластен на

въздействията на великата Вселена, доколкото човек е подготвен да приеме нейното влияние. Срещу едно такова възможно схващане искаме да противопоставим фактите, разкрити от нашите изследвания. Примерът, който дадохме, намеква, че има достатъчно място за използване на свободната човешка деятелност в течение на историческите събития. Ако обаче човек не използва пълно своята възможност за градивно мислене и се движи само по канали на износени традиционни понятия, тогава космосът на звездите сякаш излива отгоре му последствията на собствените му неуспехи.

Въпросът дали над човека властват движенията на звездите така намира относително прост отговор. До степента, до която човек развива в себе

си морални Творчески Въображения, нови идеи и духовна деятелност, до такава степен той е господар на звездите си. Ако той не развива своите спящи духовни способности, тогава ще бъде подчинен на властта на космичния свят, който обаче застава срещу него само с отклоненията на собствените му неуспехи. Понякога е агонизиращо да се гледа човечеството как бива управлявано и наказвано от собствените му грешки, отклонени чрез движенията и жестовете на звездите. Ако човек не проникне до истинската основа на отношението между човечество и звезди, много лесно е да счете човешката история за напълно управлявана от Космоса. Такава една полуистина само създава объркване и издига пре- града по пътя към истинския духовен напредък. В следващата глава ще представим и друго отношение между човека и космоса на звездите, което се надяваме да хвърли още повече светлина върху този деликатен въпрос.

ГЛАВА ВТОРА

ОТНОШЕНИЕТО МЕЖДУ ЧОВЕКА И ЗВЕЗДИТЕ В МОМЕНТА НА НЕГОВАТА СМЪРТ

Придобиването на ясна философска концепция относно отношението между човека и звездите е крайно трудно, като се изхожда от принципите на астрологията дотолкова, доколкото тя все още почива върху най-старата традиция. Този вид астрология предполага повече или по-малко, че човек е подвластен, що се отнася до неговата физиологична и психологична природа, на положението на планетите в Еклиптиката и тяхното съгласуване със земния хоризонт в момента на раждането. Тази астрология е произвела огромно количество доказателства, които внушават й подкрепят силно идеята на човешката зависимост от звездите. Тези вну- шения обаче се основават на някои предразсъдъци на съвременния човек, които понякога действат твърде несъзнателно:

предположението, че по-голямата същност (в случая Великата вселена) неми нуемо властва върху и определя по-малкия обект, т.е. човека. И все пак голяма част от така наречените астрологически доказателства, ако не всичките, може да бъдат тълкувани философски по напълно нефаталистичен смисъл. Изследванията на всяка истинска Духовна наука трябва твърде силно да отхвърлят идеята за абсолютната зависимост на човека. Духовната наука два до доказателството за духовното съществуване на човека преди раждане и че този човек избира в съответствие със собствените си изисквания момента на своето раждане и прочие. Той следователно е този, който установява учудващото сходство между собствената си съдба и движенията на звездите.

Друг възглед на астрологията освен горния прави нейното приемане твърде трудно от съвременния научен ум. Съвременната ембриология е открила най-просветляващите факти за предрожденото развитие на човека. Нищо в живота след раждането не може да бъде сравнено с онези крайно радикални промени, особено през най-ранния период на бременността. Следователно, крайно несъстоятелно е да се взема предвид само момента на раждането, когато фактически идва краят на решителната част от човешкото физиологично развитие. Възможно е да се открие доказателство и за човешката връзка с движението на планетите през периода на бременност. Ние сме направили огромно проучване в тази посока и се надяваме да дадем фактите в бъдещи публикации.

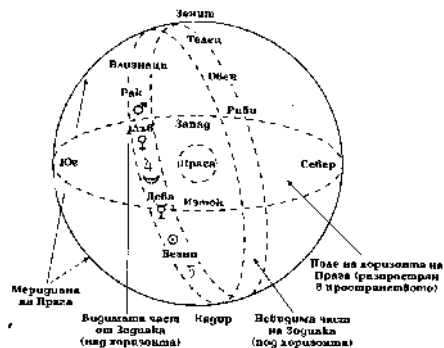
Сега ще опишем само отношението на човека със света на звездите по време на неговата смърт. Това ще ни даде възможност да покажем от друг ъгъл една от основите си нови гледни точки. Идеята за такова отнoшение между смъртта на човека и картината на вселената в смъртния момент или както можем накратко да го наречем идеята за една астерограма на смъртта е нещо напълно ново. Рудолф Щайнер е обърнал внимание на този факт в някои от своите лекции.

За наш пример сме подбрали смъртната астерограма на Тихо Брахе, прочутия датски астроном от 16 век. Той е роден на 14 декември 1546 г. (стар стил) и умира в Прага на 24 октомври 1601 г. (нов стил). Според неговите биографии той умира сутринта преди разсъмване.

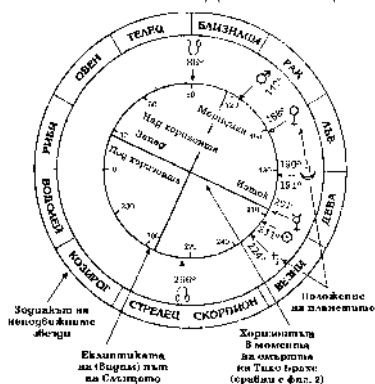
На фиг. 2 сме се опитали да дадем перспективна картина на небето, що се отнася до положението на планетите в Зодиака и техните относителни ъгли в хоризонта на Прага, през сутрешните часове в онзи ден. На фиг. 3 пък сме свели тази диаграма до двуизмерна картина на Зодиака с планетите. Линията на хоризонта показва частите на Зодиака, които са били в онзи момент видими над полето на хоризонта и онези под него.

Най-забележителното в тази астерограма на смърт е положението на всички планети близо до източния хоризонт. Слънцето стои при краката на съзвездието Дева. Няколко дни по-късното навлиза във Везни. Тъй като смъртта настъпва преди изгрев слънце, трябва да си представим, че тогава Дева отчасти е изгряла. По-високо в източното небе стои Лъва, докато пък Везните са все още под хоризонта. Всички планети (с изключение на откритите напоследък Уран и Плутон, които ние няма да разглеждаме сега) са съсредоточени в тези три съзвездия. Марс току-що е влязъл в Лъва. Той е стоял най-високо на източното небе. Под него, но все още в Лъва, е била Венера. Все още дълбоко, но над изток се явил Юпитер с Луната. Те вероятно току-що са били изгрели и са видими в Дева. Луната е била във вид на тънък сърп, защото е малко преди нова

Луна. В нейния отвор се намира Юпитер. Меркурий, също в Дева, по всяка вероятност е точно преди изгряването си. Тогава идва Слънцето в

Фиг. 2.

Фиг. 3.

краката на Девата, а Сатурн вече стоял във Везни, в този момент все още дълбоко под източния хоризонт.

Сега идваме до проблема как да изтълкуваме този аспект на небето. На земята един човек е умрял и в същия момент откриваме на небето конфигурацията, която току-що описахме. Можем ли да докажем връзката между тези два факта?

Преди всичко първо трябва да си изясним понятието смърт на едно човешко същество. Физиологическите факти са, разбира се, повече или по-малко ясни. Поради някакъв дефект, причинен от болест или нещастен случай, животът не може повече да действа в тялото. Последното е върнато отново на елементите, от които е било взето. Можем ли да отидем отвъд този факт? Имаме ли някакво доказателство, че някакъв вид съществуване извън това в тялото все още продължава?

До известна точка можем да получим някои доказателства за съществуване след смъртта. Това е било описано от множество хора, които чрез някакъв нещастен случай вече са били прекрачили прага на смъртта, но са били върнати чрез изкуствени средства. Фактите, които те описват са повече или по-малко всеобщо познати. Те всички се съгласяват, че не са преживели празнота на съзнанието, че пред тях е заставало един вид огромно табло, състоящо се от извлечение в картини, представляващо главните събития през техния изминал земен живот.

Какво могат изследванията на Духовната наука да допълнят към този факт? Когато едно човешко същество умира, обикновено казваме, че животът е престанал. Какво е живот? Никой все още не е открил причината на живота. Тя остава тайнствен агент, работещ някак си вътре в материалното тяло. Малцина материалисти все още поддържат, че животът е само някакво състояние на материята и че един ден това състояние ще

бъде открито така, както човек е открил химическите формули, управляващи състоянията на без жизнената материя. Духовните изследвания обаче водят до заключението, че животът не е състояние на материята, а принцип сам по себе си на равнище на съществуване, различно от това на физическото. Ето защо Духовната наука говори за един жизнен организъм или за жизнено „тяло“. То не може да бъде възприето чрез физическите сетива, защото действа на равнище, което е до известна степен даже противоположно на физическото. Само „сетивни органи“, които са, така да се каже, хомогенни на собствената му природа, могат „да възприемат“ този принцип на жизненото тяло. Развитието на такива „сетивни органи“ е възможно. Още Гьоте говори за тях, а Рудолф Щайнер опи- сва методите и дисциплината за постигане на такива способности.

Как действа този жизнен организъм вътре във физическото тяло? Той работи за известно време срещу естествената склонност на материята, която би довела материалното тяло на човека до разпадане, ако бъде оставена на собствената ѝ склонност. Освен това, жизненото тяло запазва типичната форма на човешката структура. То действа като активна памет на цялата еволюция и на целта на човешката раса и я внедрява дори през най-ранните степени на ембрионалното развитие в материалното тяло. Така жизненото тяло не прекъснато противодейства в по-късния живот на отклонения на човешкото равнище, появяващи се като болести.

Тази органично действаща „памет“ се освобождава от своите функции в материалното тяло непосредствено след смъртта. Тогава тя се появява като чисто паметово табло на сбора от живота на Земята, който току-що

е завършил. Човек е способен след смъртта си да възприема тези картини на своето земно съществуване, събрани заедно в голяма панорама, защото той все още е свързан, освен със своето жизнено тяло, но и със своето устройство на съзнанието.

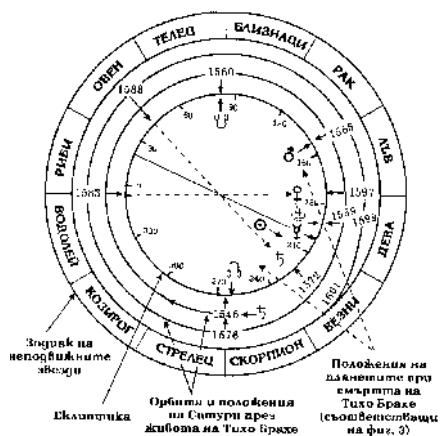
Това преживяване трае, според окултното изследване, около два до три дни след смъртта. След това съзнанието на индивида не може да го задържи повече. Задържането на жизненото тяло от Аза се разхалтва така, както ние и през земното ни съществуване не можем непрекъснато да държим нашето физическо тяло неограничено време под контрол. След тези събития, жизнените енергии се връщат към своя произход, към източника на „паметта“ на цялата еволюция, към самия космос. За по-на- татъшното развитие на душата след смъртта ще говорим по-късно.

Голямо количество доказателства са потвърдили, че положението на планетите на небето в момента на смъртта на едно човешко същество съдържа също и вид биографично табло на този човек. Например, ако се обърнем отново към смъртната астерограма на Тихо Брахе (фиг. 3), от-

криваме, че целият Зодиак съдържа паметно табло за неговия живот и че положението на планетите показва главните събития. Как можем да дойдем до такова заключение?

В четвъртата част на първата серия „Изис София“ описахме планетата Сатурн като орган на космичната памет. Така Сатурн бе подготвил през живота на Тихо Брахе таблото за неговите земни опитности.

Например, ако вземем момента на въплъщението на Тихо Брахе (той е роден през 1546 г.), можем да изчислим положението на Сатурн по онова време. Така да се каже, той беше „запаметил“ това събитие, докато бе стоял в някаква част на Зодиака. Когато Тихо Брахе умрял, Сатурн се бе придвижил до друга област на Еклиптиката, но ще видим, че точката, в която бе стоял по време на раждането, при неговата смърт се заемаше от едно космично явление. Също така Сатурн бе запаметил и други от главните събития в живота на тази личност в някои части на Зодиака. Всички тези точки при неговата смърт бяха заети от планетите. Този факт ще обясним с помощта на фиг. 4. Във вътрешния кръг“ отново имаме положението на планетите по време на смъртта на Тихо Брахе, както във фиг. 3. Във външния кръг сме нанесли движенията на Сатурн по време на неговия живот.

Фиг. 4.

Тихо Брахе бе роден на 14 декември 1546 г. В течение на тази година, по време на бременността, Сатурн бе навлязъл в съзвездието Стрелец. В астерограмата на смъртта тази точка е ясно отбелязана от положението на възходящия Лунен възел. Лунните възли са пресечните точки на Луната и на явния път на Слънцето. Орбитата на Луната (както тези на планетите) не съвпада точно с пътя на Слънцето. Той е леко наклонен и следователно образува ъгъл с Еклиптиката така, че я пресича в две противо-

положни точки. Тези лунни пресечни възли имат дълбока връзка със стадиите на живота след смъртта.)

Не знаем много за младостта на Тихо Брахе, освен че неговият баща е умрял в 1559 г. и че след това той бил изпратен от чичо си в Копенхаген да учи философия и риторика. Там на 21 август 1560 г. той преживял слънчево затъмнение, което се оказало решително събитие в живота му. Той започнал да счита астрономията за нещо божествено. Това по всяка вероятност бе повратната точка към неговата по-късна кариера. През нея година точката на Сатурн се бе придвижила в точката на транзит от Телеца към Близнаци. В смъртната астерограма тази точка се отбелязва от слизация Лунен възел - Тихо Брахе, който тогава бил само 14-годишен, бе открил своето истинско призвание, което го бе довело до възплъщението.

Р 1562 г. той бил изпратен в Лайпциг да учи право и бил поставен под грижите на един настойник. Възнамерявало се да бъде подготвян за дипломатическа професия. Той обаче никак не се интересувал от кариерата, която чичо му бил избран за него.

През нощите, когато неговият настойник спял, той наблюдавал звездите. Призиванието, което сам съзнателно бе схванал през 1560 година, го бе обзело. В 1563 г. той наблюдава съвпад на Сатурн и Юпитер и макар че неговото средство за наблюдение е било твърде примитивно, забелязва значителна разлика между космичните факти и някои астрономически таблици за движението на звездите, които съществували тогава. В този момент у него бе роден съвременният астроном, който решава да съгради своята работа върху точно наблюдение и изчисление. Тогава Сатурн е стоял в областта Рак - Лъв. В диаграмата на неговото смъртно небе този момент и непосредствените следващи години са показани от положението на Марс.

В 1565 г. Тихо Брахе се връща в Дания, но скоро след това заминава за университета във Витенберг. Това завръщане у дома навярно е било свързано с решението да промени направлението на учението си. Неговото намерение да се посвети на астрономия не е било добре прието от семейството му. Обаче той очевидно добре е отстоявал целта си, защото по-късно учи астрономия, такава каквато е съществувала по онова време на различни места. В 1566 г. той отива в Роцок, в 1569 г. - в Аугсбург. През неговото пребиваване в последния университет той усилено се е занимавал с астрономични и алхимични изследвания. Това все още са били дните, когато средновековните начини за изучаване на качествата на материята са били практикувани и са се наричали алхимия. Фактът, че Тихо Брахе е съчетал тази наука със своите астрономически занимания е сигурен знак, че той трябва да е знаел твърде много за взаимоотно-

шенията между космичните и земни енергии, знание, което нашата епоха е почти напълно загубила. През всичките тези години Сатурн се е движил през съзвездията Лъв и Дева, покрай онези места, които по времето на смъртта му се заемат от Венера, Юпитер и Луната, Меркурий и Слънцето.

В 1572 г. се случва нещо забележително. Тихо Брахе работил в своята алхимическа лаборатория до късно. Когато излиза, той вижда една нова звезда, една така наречена Нова в съзвездието на Касиопея. Такава една Нова е обикновено много блестяща звезда, която свети за кратко време и после изчезва. Трябва да е направило дълбоко впечатление на Тихо Брахе, че небесата, така да се каже, откликват на неговия труд върху дълбините на световната материя. Може би в този момент той преживява нещо от великия духовен поток, с който той е бил свързан, именно за да разбере съзнателно писмото на звездите в земната субстанция и събития. Тогава Сатурн е бил във Везни на същото място, където е стоял при смъртта на Тихо Брахе. Така можем да видим в образа на този Сатурн събитие, което разкрива поглед към вечното

духовно същество на Тихо Брахе, към онази ядка на човешкото същество, която стои над всеки само единствен земен живот и която е неговият велик духовен наставник през вековете. Той обаче едва ли е бил в състояние през това си въплъщение през 16 столетие да прояви това по-висше същество при преобладаващите условия. Времето било срещу него. Но от такова събитие можем само да предусетим величието на тази индивидуалност.

След много скитания, най-после в 1576 г., той намира едно място, където е могъл спокойно да посвети всичките си енергии и заобиколен от подпомагащо разбиране към задачата, която си бе поставил. Крал Фредерик II Датски му дава малкия остров Hveen in the Sund, срещу Копенхаген. Също така му дал достатъчно финансови средства, за да построи астрономическа обсерватория на острова. Това за Тихо Брахе навярно е било нещо като второ раждане. Целта на неговото въплъщение изглежда да е била изпълнена. Сатурн от ново се е бил придвижил в Стрелеца в същото положение, в което е стоял по време на неговото раждане. В астерограмата на смъртта откриваме, че това място е заето от възкачващия се Лунен възел.

И сега последвали години на плодотворна работа на острова. Не само били изградени големи сгради, не само се правили астрономически наблюдения и доста студенти по астрономия били обучени от Тихо Брахе, но той предприел и много земеделски подобрения на острова, както плановите и описанията на Ураниборг, името на това астрономично селище, показват. През тези години Сатурн се движи през съзвездия, в които не намираме планети в момента на смъртта. Обаче можем да разчетем мно-

го събития във връзка с датите, когато Сатурн е стоял в опозиция към местата на планетите в момента на смъртта. Например около 1583 г., Тихо Брахе е бил зает с изработване на собствената си астрономическа световна система, която той възнамерявал да противопостави на новата астрономическа концепция на Коперник. Той усещал опасността от възгледите на Коперник. Тогава Сатурн е бил във Водолея, в опозиция на положенията на Марс и Венера в астерограмата на смъртта.

В 1588 г. става нещо много решително. Крал Фредерик II Датски, покровителят на Тихо Брахе, умира. Скоро след това финансовата помощ, която той получавал за работата си на острова, постепенно била намалена. Младият крал Кристиан е бил коронясан едва в 1596 г., но веднага след това финансовата помощ и пенсията, които Тихо Брахе получавал от датската държава биват прекъснати. Той напуска острова скоро след Великден, като взема със себе си толкова от своите инструменти за астрономическо наблюдение, колкото е било възможно.

В 1588 г. Сатурн е бил в съзвездието Овен. Тогава е бил в опозиция на мястото, което е заемал в смъртната астерограма. Външно това изглеждало, че е момент, след който неговата работа е била постепенно подценена. В Сатурн във Везни ние схванахме малко от вечното духовно величие на тази душа. При опозицията започва голямо преобразование, което на физическия план изглежда като поражение. Обаче ние трябва да преценяваме събитията от по-високо равнище. През онези все по-тру- дни времена, след като в 1588 г., умира крал Фредерик, Тихо Брахе започва да развива друга страна на своето вътрешно същество, която стои далеч над равнището само на един обикновен астроном. Това било много болезнен процес наистина и едва след смъртта тази душа израства до зрелостта на способностите, на които основата била положена през годините на скитане и страдание непосредствено преди смъртта му. За това ще говорим още допълнително.

В 1597 г. Тихо Брахе напуска остров Хвеен. Сатурн тогава се придвижил до мястото, в което се явява Венера в смъртната астерограма. Първо той отива в Рошок и в други места и накрая в 1599 г. - в Прага. Там Хабсбургският император Рудолф II му предложил жилище и удобства да продължи своите изследвания. В 1600 г. Кеплер, друг прочут астроном, се присъединява към него като помощник. Ала Тихо Брахе вече е много изморен от своите разочарования и скитания. Той се разболява през октомври 1601 г. и на 24 (по Григорианския календар) умира.

През тези последни години Сатурн се придвижва през Дева и в 1601 г. пристига във Везни. Той преминава през онези части на Зодиака, които в смъртната астерограма са заети от планетите Юпитер, Луна, Меркурий и

Слънцето. По времето, когато Тихо Брахе пристига в Прага в 1599 г. Сатурн стоял на мястото на Юпитер и Луната при смъртта.

Така откриваме вид небесна биография или табло в конфигурацията на небесата по време на смъртта на едно човешко същество. Този факт е доказан при много исторически случаи.

Нашият въпрос сега е следният: Какво е отношението на това космично табло към паметовото табло, което човек преживява непосредствено след смъртта си? Положително няма много смисъл в това да се каже, че таблото, което мъртвият преживява, е причинено от звездите, защото неговата същност е извлечена от миналото, от твърде действителни събития и случки, които са станали на Земята, а не в небесата. В тази връзка Земята и нейните обитатели, човешката раса, изглежда да са важният фактор и звездите изглежда, че се приспособяват към всяка

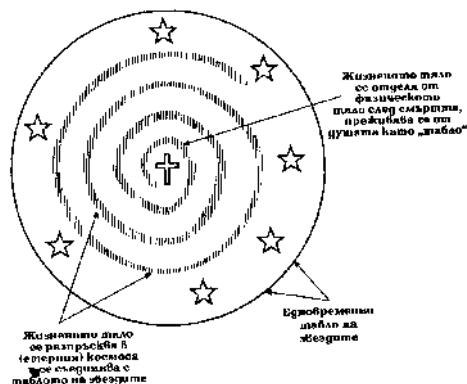
човешка биография. Но не би ли било еднакво безсмислено да се каже, че звездите се повлияват от нещо, което идва от Земята? Във всеки случай те не се обезпокояват от това и следват своите обикновени орбити. Може би е по-оправдано да заключим, че смъртта на едно човешко същество става в момент, когато се установява съответствие между таблото на планетите и паметовото табло на този човек. Положително това не може да бъде извършено от човека съзнателно, но тук можем да схванем частица от онази дълбока духовна воля на човека, която е неговата съдба.

Фактът, получен от духовното изследване е следният (вж. фиг. 5):

В духовното съседство на душата на мъртвия е таблото на неговия земен живот. В дълбината на космоса, както я виждаме от Земята, съществува едновременно едно повторение на тази биография, която е качествено сродна с индивидуалното табло. Последното се предизвиква от жизненото тяло (или етерното тяло, според терминологията на Духовната наука), което вече е освободено от своите функции във физическото тяло. След два до три дни това табло изчезва от вътрешния взор на душата. Какво става с него? Жизнената (етерна) „субстанция“ се разпръсква в света, от който е произлязла, в космоса на планетите така, както материалното тяло се разпръсква в света, от който то е произлязло - материалния физически свят. Не е ли оправдано тогава заключението, че планетния етерен свят поглъща паметовата субстанция, която идва от човека? Както вече казахме, това положително не може да бъде направлявано от обикновеното човешко съзнание, но моментът на смъртта е определен от по-дълбоките сили на човешката съдба.

Ако можем да възприемем тази мисъл, пред нас веднага застава нова и величествена идея за отношението между човека и вселената на звездите. Тук космосът изглежда да е в състояние на очакване, а не в положение на дарител или дори господар над човешката съдба. Наистина, духо-

вното изследване потвърждава, че вселената на звездите е в отношение с онова, което идва от човека като негова паметова същност. Последната съдържа отпечатък от човешките дела, чувства и мисли. В по-широк

Фиг. 5.

смисъл тя е изпълнена с образи на моралност, които са израснали чрез сблъсъка на индивида с условията и превратностите на неговата земна обстановка. Този вид морална същност е за космоса, във всемирен смисъл, нещо подобно на онова, което е храната за човека. След смъртта тази паметова същност се поема от звездите и по този начин те се подмладяват.

Такава една идея може да прозвучи фантастично. Обаче ние можахме да открием известно количество исторически доказателства за нейното оправдание. И тези доказателства ще дадем в течение на нашите публикации.

Така, старият призрак на човешката зависимост от звездите изглежда се отхвърля, поне от един ъгъл на човешкия живот. Ние сме убедени, че това е основата на нова космология, която признава свободата на човека и способността му за действителна и ефективна духовна деятелност.

Нашите обширни изследвания са оправдали това убеждение.

ГЛАВА ТРЕТА

ТЪЛКУВАНЕ АСТЕРОГРАМАТА НА СМЪРТТА

В предшестващата глава говорихме за астерограмата на смъртта предимно от техническа гледна точка. Видяхме я като табло, сбор от всичко в човешкия живот на земята. Този аспект ни води назад в миналото и следователно ние понякога наричаме предишните положения на Сатурн

сродни с местата на планетите при смърт „предшестващи“ (zurückliegende) транзити на Сатурн.

Обаче има също друг аспект на астерограмата на смъртта, който води в бъдещето, в различните стадии на живота след смъртта, през които душата трябва да премине. За тази цел сега ще продължим с едно качествено тълкуване на положенията на планетите по времето на смъртта на Тихо Брахе.

Намираме Марс в съзвездието Лъв. За да разработим тълкуване на Лъва, поглеждаме диаграмата в част 3 на „Изис - София“ I серия. Там откриваме указание, което ни води назад до шестия голям цикъл на Древния Сатурн (вж. също противоположното съзвездие Водолей). Това е големият стадий в самото начало, когато Духовите на Хармониите или Херувимите отпечатаха хармониите или Музиката на Сферите върху Древната Сатурнова Планета. Да си представим, че тогава все още не е съществувал физически видим звезден свят, ала вместо неподвижните звезди, които виждаме сега, е имало крайно дълбока и хармонична „галактика“ от звуци и от Божествена същност. Това е бил светът, в който Духовите на Хармониите са действали. Тук, в космично творческо въображение, имаме картината на великия космолог Тихо Брахе, който като дете е могъл да вижда в астрономията проявление на Божественото. Освен това нашата диаграма показва също и връзката на Лъва с втория голям цикъл на Древната Слънчева Еволюция. Тогава са действали Духовите на Движението. Те са живеели в отражението на онези „Хармонии на Сферите“, които много по-късно се проявяват в движенията на планетите на нашата Слънчева система. Тази сила за движение и направление е била върху Древното Слънце все още в състояние на душевна или „астрална“ формация, която е отразявала хармонията на великата „галактика“ отвъд вселената на Древното Слънце. В тази космична астралност или душевна сила са живеели и работили Духовите на Движението. Те са я излъчвали също и в човека такъв, какъвто той е бил върху Древното Слънце. Обаче човекът все още не е могъл да осъществява душевна дейност в собственото си същество, а само като отражение на работата на Силите (Динамис) в него. Така е била поставена първата основа у човека за собствена ритмична система, която и сега все още отразява космични ритми. Дишането и ударите на сърцето на човека са свързани с ритъма на Платоновата Година (вж. „Изис - София“, част 3). Човекът по отношение на своето „Лъвско“ устройство е съвършен, но несъзнателен космолог. Осъществяването вече можем да видим в Марс в Лъва образа на великия астроном. Можем следователно също да задълбочим предишния си възглед за Марс, когато го свързахме с годините 1563/5. Тихо Брахе тогава окон-

чателно реши да стане астроном. Той послуша собственото си призвание, космосът е бил жив в най-вътрешното му същество.

Друго указание относно Лъва се отнася до втория голям цикъл на Древната Луна („Изис - София", част 3). В течение на този стадий на еволюцията, Древната Лунна планета бе съгъстена до такава степен, че по-вис- шите чинове на Духовните йерархии не са могли вече да живеят на нея. Те отделили част от по-фините субстанции и основали друго небесно тяло, един вид преродено Древно Слънце, като средище на тяхната деятелност. Тези гигантски космични събития са отразени във Везни, но ви- ждаме отделеното „слънце" за известно време да изминава своя собствен път през Лъва.

Тук поглеждаме още по-дълбоко в съдбата на Ти-хо Брахе, който не става астроном само от желание за знание. Дълбока духовна цел е работила в него. Ние преди това вече показахме, че той се е противопоставял на Коперниковия възглед за движението на планетите и положението на Слънцето. Защо е правил това?

Коперник опростил схващането за нашата Слънчева система, като приел, че слънцето е в центъра на планетната вселена. По-стари възгледи, които отчасти са били крайно сложни, считали земята за център. Нашият век е така привикнал към Коперниковия възглед, че понякога ние счи- таме по-старите схващания, на пример Птолемеевата система, за странни и произтичащи от примитивността на човека в онези времена. Обаче древните системи са били основани на напълно различни идеи и състояния на съзнанието, които нашият век едва ли би могъл вече да разбере.

Първоначално древните възгледи за космоса се основавали върху понятието за сферите на планетите. Тези сфери, означени от орбитите на небесните тела са се считали за най-важните. Боговете, духовните йерархии се е смятало, че живеят в тях и че те са движили сферите. Така планетите, които били прикрепени към сферите, също са се движили. Но те са били от вторична важност.

Само епоха, която върви към механично тълкуване на всяко нещо, което съществува във вселената, е могла така лесно да изхвърли тези древни възгледи. Така е станало възможно човек като Коперник да сложи основата на възглед за Слънчевата система, който да се обяснява подобно на работата на една машина.

Тихо Брахе добре осъзнавал това. От предишни възплъщения той имал дълбока връзка с древните Мистерии, в които планетните сфери са се схващали като жилища на Боговете. Следователно, той навярно е бил ужасен от възгледите на Коперник, които искали да направят от вселената само един механизъм. Брахе усилено се мъчил да постави

нещо по-добро на тяхно място, но не е успял. Времето е било срещу него.

Така, Тихо Брахе стоял между Златния век на Мистериите, когато човекът все още е живеел с Боговете, и едно бъдеще, което все още задържало раждането на новите мистерии в утробата си. Направлението към това бъдеще и дълбоката вътрешна връзка на Тихо Брахе с него откриваме в съюза на Лъва с шестия голям цикъл на земната еволюция. Човекът от тази шеста степен на земята ще бъде истински космолог. Тогава той напълно ще разбира и осъзнава връзката между Космичните астрални сили и собственото му същество и съществата на Природата.

Тези указания на Лъва се виждат от позицията на Марс в това съзвездие. Човекът, след смъртта си, преживява в сферата на Марс духовния фон на материално-физическия обективен свят, който той среща на Земята. Така, ние смятаме, че Марс в Лъв сочи онзи вид опитности, които Тихо Брахе бе имал след смъртта си в тази космична сфера. Той тогава бе видял пълната духовна Истина за физическата взаимовръзка между Космоса и Земята. В духовен смисъл той става велик „астролог" и е бил в състояние да вдъхновява онези, които са живеели на земята. Той е могъл да разчита пророчеството на бъдещи земни събития и по този начин да помага на душите да осъществяват своята съдба.

Тези аспекти могат да бъдат разширени чрез проучване и на други души по времето на чиято смърт Марс също е бил в Лъва. От многото примери, които имаме пред нас, вземаме вдъхновения поет на „Божествена комедия" Данте. Той умира на 14 септември 1321 г., когато Марс е бил в Лъва. Предишният транзит на Сатурн над тази позиция сочи годината 1301. Тогава Данте е бил включен в политически протести в неговия роден град Флоренция, поради което е бил заточен. Било му е забранено да се завърне във Флоренция и през последните 20 години на живота си той се е скитал от място на място. Външно е бил принуден да води неустановен живот, но през всички тези мъчителни години поетът на ненадминатата „Божествена комедия" се бе родил духовно. Вече в 1300 г., годината преди катастрофата, той е имал дълбока вътрешна опитност, чрез която бе замислил и великата си поема. Тогава Сатурн е бил в Лъва.

Всеки, който познава „Божествена комедия", ще се съгласи, че тя е основана на огромно схващане за духовната природа на вътрешността на Земята и на космоса на звездите. Така, Данте също е бил космолог, по светен във взаимоотношенията между човека и звездите. В това виждаме потвърждение на онова, което казахме за Марс в Лъва.

Сега ще погледнем положението на Юпитер в Дева по време на смъртта на Тихо Брахе. В сферата на Юпитер човек след смъртта си преживява

духовните първообрази на всички жизнени енергии. Той осъзнава произхода на безкрайно Мъдрия Живот, който тече през всички живи същества и обединява тяхното съществуване във великия поток на Божес-

твената еволюция. Така, ние можем да си представим, че Юпитер в Дева сочи пребиваването на Тихо Брахе в онази сфера, където е видял Истината на Вечните Импулси зад целия живот и еволюция, общия произход и крайната цел на всички живи същества. Той навярно също е бил разбрал собственото си положение в този гигантски поток на космичен живот и развитие. В земното съществуване на човека, това индивидуално участие в безкрайно мъдрия и многолик поток на космична еволюция, е скрито зад неговото вътрешно отношение към живота, обикновено изразено в човешкия му темперамент и в целия му светоглед.

Юпитер бил в съзвездие Дева. Извън Древната Сатурнова еволюция откриваме, че това съзвездие е свързано и с първия голям цикъл на Древната Слънчева Вселена (вж. „Изис - София“, част 3). Този първи стадий на Слънчевия космос е кратко повторение на Древния Сатурн. Самата основа на цялото физическо вещество била възобновена, но вече бе частично проникната от живот. Нещо подобно станало през първоначалния цикъл на Древната Луна, който също свързваме с Дева. Във връзка със Земята еволюция, там откриваме освен това и указание за последния стадий на Земята. Тогава човекът дотолкова ще е развил своето Аз, че ще бъде в състояние да осъществи своето духовно единство, своята вътрешна връзка с вселената и с всичко, което ще съществува в тази бъдеща вселена като потомци на настоящите царства на Природата, звездите и прочие.

В тази обстановка откриваме Юпитера на Тихо Брахе. Това показва, че след смъртта си той трябва да е до стигнал до дълбоко проникновение в работата, произхода и крайните цели на живота. Божествената мъдрост, която действа във всички жизнени формации и която е израз на силния поток на космичната еволюция, такава, каквато е била замислена от най-висшите духовни Йерархии, трябва да е била разкрита за тази душа. Той, навярно също така е достигнал до едно възвишено проникновение в действията на тези жизнени сили, в единичните обекти, в химията на материята, в алхимията на човешката съдба и прочие.

Разбира се, той не е могъл да се стреми към такива осъществявания, ако вече на Земята не бе положил тяхната основа. Положението на планетите в смъртната астерограма показва два аспекта, както вече видяхме. Единият се отнася до земното минало, другият - до бъдещето, до живота след смъртта. Миналото е указано от предишните транзити на

Сатурн. Във връзка с последното откриваме някои интересни информации. В 1569 г. Сатурн е бил в предишното място на Юпитер. Тогава Тихо Брахе е бил в Аугсбург, зает с астрономически и алхимически проучвания.

Нашият съвременен век е склонен да омаловажава усилията на средновековната алхимия като някакъв вид суеверие, дължащо се на невежест-

вото на онези хора. Това положително е вярно по отношение на делата на голям брой шарлатани, които са претендирали, че правят злато. Истинският алхимик обаче е посвещавал своите енергии не за задоволяване на ниската човешка алчност. Тихо Брахе се е опитвал да открие скритите тайни в работата на Природата, проявлението на Духа в качествата и веществата на Земята. Чрез дълбоко религиозно отношение, той подготвял себе си да надникне в работата на елементалните същества вътре в материята, в жизнените енергии и енергиите на мъдростта на Космоса и прочие. Това бе златото, което той желал да открие, като металът злато бе само външна проява на Божествената светлина на Мъдростта. Без да се знае, че изрази като „злато“, „живак“ или „сяра“ и прочие, за истинския алхимик означавали невидими творчески сили в природата, не можем да разберем странния език на средновековните алхимични книги.

Можем да си представим, че Тихо Брахе е правил подобни експерименти. Разбира се, не знаем какво е постигнал, но той продължил своите експерименти на остров Хвеен. Той наистина е правил лекарства и в някои случаи ги е използвал. Колкото и несъвършени да са били тези усилия, те са били основата на неговите опитности след смъртта в сферата на Юпитер, когато е застанал пред лицето на Духовната истина за работата на космическия йерархически свят във физическия на крилете на жизнените енергии.

Откриваме Юпитер, свързан с Девата, в смъртните астерограми и на следните личности: Пико де ла Мирандола (умрял на 17 ноември 1474 г.). Той бил дълбоко загрижен за упадък на астрологията до средство за предсказания и следователно бил против нея. Но той имал високо мнение за истинската космология и звездната мъдрост и оплаквал нейната профанация.

Когато Уилям Блейк умрял на 12 август 1827 г., Юпитер също бил в Дева. Предишните „предни“ транзити на Сатурн над това положение на Юпитер съвпадат с времето, когато Блейк започва своята велика работа „Йерусалим“. Колкото и да е трудно да произнесем мнение за този труд на Блейк, със сигурност можем да кажем, че неговият „Йерусалим“ е една апокалиптична концепция за великата алхимична трансформация на

Земята в бъдещо състояние на съществуване. Това е положително едно артистично тълкуване на Откровението на Йоана Божествения.

Бихме могли да прибавим още много примери, но тези два може да са достатъчни, за да разрешим онова, което казахме за Юпитера на Тихо Брахе в Дева.

По времето на смъртта на Тихо Брахе, Сатурн е бил в съзвездието Везни. От описанието на Сатурн в „Изис - София“, част 4, виждаме, че той е

великият пазител на „ентелехията“*/* От гръцки, у Аристотел - нематериалното, дейно начало, което формира материята и я довежда до съвършенство, бел. на прев./, не отклоняващия се поток на еволюцията през цялото съществуване. В тази сфера след смъртта, човекът изпитва духовните първообрази на цялото душевно съществуване, Божествените мотиви на всички емоции, импулси, понятия и прочие, които човек среща на Земята, без да знае откъде идват те. Можем да си представим, че там Тихо Брахе е достигнал до истинската основа на своя психологичен състав. Например у него е имало дълбокото желание да служи на Мъдростта на звездите, което бе оформило целия му живот. От къде е дошло това? Само от сферата на Сатурн можем да получим отговор на такива въпроси. Там знание то и осъзнаването на минали въплъщения дават ключовете за разбиране на индивидуалните душевни формации.

В съзвездието Везни откриваме отпечатъка на последния велик цикъл на Древната Слънчева Еволюция и на втория стадий на Древната Луна. През седмата велика стъпка на Древното Слънце, прародителят на човека бил достигнал най-голямото съвършенство, на което той тогава бил способен. В растително-подобно състояние той бил съвършено огледало на Слънчевата Вселена и безпогрешно следвал нейните наставления. Това ни дава поглед към характера на индивидуалността на Тихо Брахе в предишни въплъщения. Той бил дълбоко свързан с Древните Слънчеви Мистерии и е бил посветен в по-предишните си животи в тайните на духовната природа на Слънцето. В част 4 на „Изис - София“ накратко показахме троичния характер на Слънцето, на съвременното слънце, което е в известен смисъл двойник на Древното Слънце. Тази индивидуалност в предишни животи е била посветена в тайни като тези на трикратното слънце. Това е била причината, която е направила от него космолог в прераждането му като Тихо Брахе. Това е бил духовният първообраз на неговия психологически състав и може да обясни много от неговата характерност и неговата съдба.

Везните имат и друг аспект, вторият цикъл на Древната Луна. Тогава е станало драматичното излизане на прероденото Древно Слънце заедно с

висшите духовни йерархии. За първи път в историята на Вселената става дълбока пукнатина в съществуването между висшите Божествени енергии и низшите области на съществуване. Това бе извършено, за да се развие независимост и свобода, ала то също даде и възможност на зло, смърт и болест да навлязат във Вселената.

Този аспект на Везни сочи към друга страна на душевния живот на Тихо Брахе. Вече споменахме неговото отрицателно отношение към световните възгледи на Коперник. Отчасти това беше наследството от Древните Слънчеви Мистерии, които му влияеха. Обаче той не бе в състояние

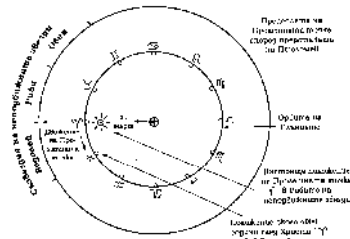
да върне колелото на еволюцията. След неговата смърт дори най-близкият му сътрудник от последната година - Кеплер, прие Коперниковото учение и по-късното все повече и повече триумфираше. Заради независимата мисъл и свободата, човечеството трябваше да забрави за известно време древните духовни възгледи за вселената и да я счита само за материална и механична система. Да види, че човечеството се движи в това направление навярно е била трагична опитност за Тихо Брахе.

И все пак, въз основа на смъртната астерограма, можем също да открием, че тази опитност на Сатурн във Везни е била за тази душа зората на една нова светлина. Дълго след смъртта, той навярно е осъзнал голямата промяна, която е станала чрез връзката на Христос със Земята. Той възприел новите Слънчеви Мистерии, които също бил срещал и в предишно въплъщение. Опитавме се да опишем някои от тези факти в част 4 на „Изис София“. И той открил и отново поел нишката на Мистерииите, която за него, в неговия живот като Тихо Брахе, изглежда да е била скъсана.

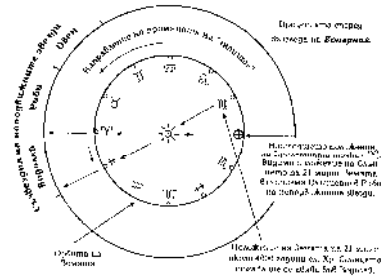
Сатурн във Везни покровителства наистина великите решения в течение на еволюцията, също великите импулси, които правят прогреса на човечеството възможен във времена на кризи. Откриваме Сатурн във Везни в смъртните астерограми и на Коперник, и на Кеплер. Споменахме и двамата във връзка с Тихо Брахе. Драмата на борбата за и против Коперниковата система тук става видима. И в смъртната астерограма на Рудолф Щайнер Сатурн се намира във Везни.

Сега накратко ще разгледаме Луната и низшите планети. В техния случай обаче, ще предпочетем да не използваме съзвездията на Зодиака на Фиксираните звезди, а разпределенията на Еклиптиката. Ортодоксалната астрология ги нарича „знаци“ и за нещастие, на тях са им дадени същите имена и символи, както на съзвездията. (Фиг. 6 може да помогне да се разбере разликата. „Знаците“ и съзвездията все повече

се раздалечава. Това увеличаващо се отклонение се причинява от Предесията на Пролетната точка.)

Фиг. 6а.

Фиг. 6б.

Вътрешните планети са повече свързани с пътя (видимия) на Слънцето или Еклиптиката, следователно ние ги разглеждаме от гледна точка на „знаците“. Също така Луната има по-силен афинитет към Еклиптиката.

От описанието на Луната в „Изис София“, част 4, знаем, че тази космична сфера е великият склад, от който всички физически обекти получават веществата, които са им нужни за тяхното телесно съществуване. Също и човешкото тяло се създава под влиянието на лунните енергии по време на бременността. След смъртта човек отива в лунната сфера, за да се отърси от своята връзка с телесния свят.

В смъртната астерограма на Тихо Брахе откриваме Луната във фаза на разпад и в „знака“ на /Везни/ Знаците са повече свързани със сезонните ритми и с работата на формиращите или жизнени енергии в Природата. Везни е онзи знак, в който стои Слънцето в началото на есента, когато започва „спада“ в Природата. Следователно можем да видим в тази Луна на Тихо Брахе указание за неговото телесно състояние към края на живота му. Той навярно е бил много отпаднал не само физиологически, но също и по отношение на своите вътрешни запаси за съпротива и самоувереност към живота. Може би неговата напразна борба срещу времето да е била крайно изтощителна, още повече че той никак не бил спокойна натура, а по-скоро холерична.

Може с право да се каже, че неговите последни години са били вече процес на вътрешно очистване, което човешкото същество обикновено преживява едва след смъртта си. Разпадащата се Луна в знака Везни положително показва увеличен стремеж към духовно пречистване. Връзките на Тихо Брахе с материалното съществуване вече не са били така силни при смъртта му. Следователно неговото изкачване към духовни висоти е било вероятно бързо и без пречки.

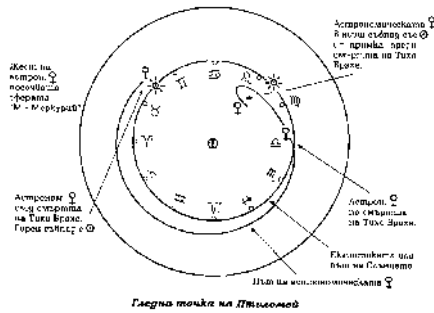
Планетата Венера тук се явява в съзвездието Лъв, което съответства на еклиптичния знак Дева (вж. фиг. б). Ние свързваме сферата на тази

планета в нашите изследвания с „Меркурий на древните Мистерии“. В част 4 на „Изис София“ - I серия сме изложили нашите възгледи по този въпрос („М - Меркурий“). От тези описания също виждаме, че тази сфера е специално свързана с онова, което можем да наречем „отношения“.

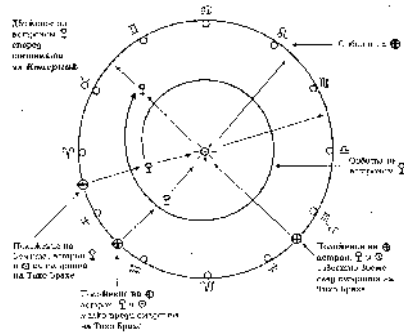
За да дойдем на гледната точка на сферата „М - Меркурий“ не е обаче достатъчно да вземем предвид само моментното положение на планетата. Цялата орбита е указание на „сферата“. Ние следователно трябва да разширим нашите наблюдения на жестовете на планетата в течение на времето.

Най-показателните жестове, движения на низшите планети, са техните съвпади със Слънцето, когато общо казано, те стоят в същото положение, както Слънцето (разбира се, така както ние ги схващаме от Земята).

Обаче има две възможности: планетата може да стои отпред или зад Слънцето. Първото се нарича низш съвпад, второто - висш. И двата се

Фиг. 7а.

Фиг. 7б.

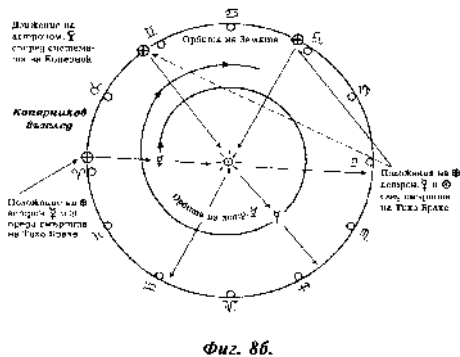
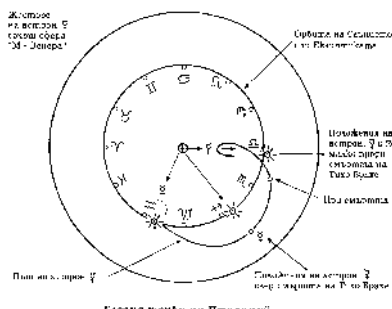
редуват по време. Във фигура 7 ние даваме диаграма на тези ритми на „М - Меркурий“, най-напред въз основа на Птолемея възглед (със Земята в центъра) и второ, от гледна точка на Коперник. Подбрали сме движенията около времето на смъртта на Тихо Брахе.

В диаграмата виждаме, че „М - Меркурий“ на Тихо Брахе, преди неговата смърт е бил в долен съвпад със Слънцето в еклиптичния знак на Лъв. Гледано от Земята той изглежда да е в примка, причинена от ретроградното движение на планетата. След смъртта на Тихо Брахе планетата се придвижва до висш съвпад в Еклиптичния знак Телец. Тези жестове ни дават идея за състоянието на сферата по онова време. В това състояние можем да прочетем характера на „Отношението“, което тази душа бе имала както към заобикалящия я свят през живота си, така и след смъртта.

Жестовете в Еклиптичния знак Дева ни дават указание в какво направление да търсим. Това е знакът, който е много свързан със зрялост. В течение на сезоните, когато Слънцето е там, това е узряващото време в Природата (в северната част на Земята). Този знак има много фин и чувствителен характер. Това положително е случаят по отношение живота на чувствата на Тихо Брахе. Той е бил същество, много чувствително, и холеричният му темперамент е могъл да се възпламенява при най-малкото предизвикателство. Той е имал силно чувство за достойнство и е бил подчертано съзнателен за собствената си духовна тежест и важност. Това също така се подчертава и от предишния транзит на Сатурн над това положение в 1597 г., когато напуска Хвеен. Той бил дълбоко засегнат от отношението на двора на младия крал Кристиан към него и е бил готов да се откаже от работата, която бе изграждал в течение на 21 години, отколкото да я продължи при възникналите трудни обстоятелства.

Висшият съвпад в знака Телец, който става след смъртта му, е свързан с опитностите на тази душа отвъд прага на смъртта. В сферата на „М - Меркурий“ човек осъзнава моралните влияния и ценности на неговите отношения и връзки с групи и общества. Жестовете на планетата в смъртната астерограма на Тихо Брахе внушава, че в тази сфера след смъртта си, той е преживял огромна промяна. Неговата „обидчивост“ много се е изтънчила в известен смисъл и той дори се е отказал от нея. Той трябва да е осъзнал, че през своя страдалчески живот на Земята си е подготвил пътя за нещо много по-голямо. Постепенно той е станал духовен водач и вдъхновител на души, живеещи на Земята. Знаем за определени вдъхновения, идващи от него, на хора с историческа важност и също така осъзнаваме, че в настоящата епоха той може да бъде съветник на души, които се борят да намерят и да изпълнят вътрешното призвание на своята съдба.

Той може също така да бъде почувстван и като водещ групов дух на онези, които се борят за духовно обединение и хармония между звездните небеса и земния свят на съдбата.

За нещастие не можем да обясним основанията на горните ни изказвания. Това трябва да бъде запазено за по-късна публикация, тъй като само то би изпълнило цял том.

Меркурий е бил в еклиптичния знак Везни на Луната. Ние смятаме жестовите и позициите на тази планета за указания на (невидимата) сферата на „М - Венера". Във фиг. 8 даваме диаграма на тези положения по време на смъртта на Тихо Брахе. Онова, което казахме по-горе за „М - Меркурий" се отнася също до „М – Венера", като само ритмите на последната са по-различни.

„М - Венера" е свързана с развитието на цялостната човешка личност, със самопроявлението на човека като интелигентно същество в семейството на човечеството. След смъртта си в тази сфера човекът изживява

моралните аспекти на своето привързване към религиозни и философски институции, общества и прочие.

Планетата, която показва тази област е стояла в знака Везни, където е имала също и низш съвпад със Слънцето (една „примка", вж. фиг.8) преди смъртта на Тихо Брахе. По отношение на смъртната астерограма в това виждаме указание за отчуждено отношение, вид въздържане, произтичащо от сигурността в собственото си лично достойнство, особено в по-късни години. Макар че обществените контакти за него не са били трудни, той е имал желание да стои далеч от всякакво свързване с групи и прочие. Например, нищо не се знае за някаква негова подълбока връзка с каквато и да е религиозна институция. Той трябва да е бил личност със силно чувство за независимост и духовна самодостатъчност.

След смъртта тази склонност към самостоятелност дава възможност за бързо изкачване до по-висшите области на живота отвъд прага. По-нататъшните указания на „М - Венера" е горен съвпад в знака Стрелец и една примка или долен съвпад в Козирог (вж. фиг. 8), които показват, че той е минал през силно и с големи последици преобразуване. Неговото интимно познание на звездите и духовните му възгледи за Космоса са му помогнали до голяма степен да запази и след смъртта своето съзнание. Не всички човешки души са в състояние след смъртта да стоят бу- дни, когато застанат пред заслепящата светлина на духовния живот. Култивирането на духовна звездна мъдрост положително помага на душата да премине през областите отвъд смъртта в пълно съзнание.

Накрая идваме до Слънцето в смъртната астерограма на Тихо Брахе, което е било в Дева, всъщност при нозете на това съзвездие. Опитностите на душата след смъртта в сферата на Слънцето са твърде особени. В известен смисъл тя като че ли се връща обратно към Земята. В част 4 на „Изис София“ - I серия сме описали голямата промяна, станала по отношение на Слънце и Земя. Някога великият Водач-Дух на Слънчевите Йерархии е живял в Слънчевата сфера. В началото на нашата ера той съедини себе си със Земята. Християнското човечество Го нарича Христос. От това време насам духовните качества на Слънцето са започнали да работят вътре в Земята. Ако една човешка душа влезе сега в слънчевата сфера след смърт, ще я намери в известен смисъл лишена от своя велик духовен водач Христос. Тогава този човек ще е в състояние да напредне, само ако може да погледне обратно към Земята, към своята лична опитност със Слънчевия Дух-Христос. Не е необходимо да е принадлежал към някоя от християнските религиозни институции, той може да надживее изпитанието, да премине през прага на слънчевата сфера, ако на Земята съзнателно е преживял Великия Импулс на любов и братство към всички същества, в които Христос се проявява. Само тогава душа-

та може да се изкачи до по-висши области на духовния свят, където ще застане пред собственото си истинско висше „Аз“. Следователно, положението на Слънцето в момента на смъртта показва пътя на душата от Земята през космичните области и през Портата на Слънцето към областта, където собственият му вечен духовен първообраз живее. В нашите изследвания откриваме, че душата обикновено се връща в следващото възплъщение от същата област, до която се е изкачила след последната си смърт. Тази световна област се показва от положението на Слънцето в Зодиака по време на смъртта.

Слънцето в Дева в смъртната астерограма на Тихо Брахе, при нозете на това съзвездие, ни напомня за последния велик цикъл на Земната еволюция (част 3, „Изис София“). Откриваме това също във виденията на Йоан Божествения. Това са Въображените Картини в глава 12 на Откровението: Жената на Небето, облечена в Слънцето, стъпила на Луната и увенчана с 12 звезди, която е преследвана от силен Дракон. Той чака да се роди детето ѝ, „Синът Човечески“, защото иска да го унищожи. След това Архангел Михаил идва със своето войнство да спаси жената. Става страшна битка в небето и Драконът е победен и унищожен.

В тази Въображена картина виждаме началото на последния стадий на Земната еволюция. Жената на небето е Душата на света, от която отражение живее във всяка човешка душа. Детето, „Синът Човечески“, е

духовният плод на цялата човешка еволюция, доколкото тя цели осъществяване на Христовите енергии във всяко човешко сърце. Срещу това духовно раждане в човека стоят други сили, които искат да попречат на изкачването на човечеството до духовни висоти на съществуване. Те искат да се продължи настоящия стадий на материална вселена, да я запазят за собствените си цели като гигантски, безжизнен и бездушевен механизъм. Това са Драконовите сили.

Положението на Слънцето в смъртната астерограма на Тихо Брахе показва неговата връзка с „войнството на Михаил“, който се подготвя за битката срещу врага на Жената на Небето. Тихо Брахе не може да бъде наречен християнин в обикновения, общоприет смисъл. Християнството, с което той е навлязъл в сферата на Слънцето е много по-велико. Битката на Тихо Брахе за едно схващане за космоса на звездите като проявление на Божеството, е за онзи, който може да вникне по-дълбоко в човешката душа, сигурен белег за космичното Християнство на Тихо Брахе. В горчиви битки, разиграли се в други въплъщения, преди това в Средните векове, той осъзнава Христос като великия Слънчев Дух, който бе слязъл на Земята, бе претрадал смъртта на Кръста и бе минал през Възкресението заради Спасението.

Така душата на Тихо Брахе е навлязла в духовния свят и работи за духовно, космично Християнство, което не е само въпрос на красноречиви думи, а и на достигащи далеч проникновени дела. Един ден Тихо Брахе ще навлезе в друго земно съществуване и ще стои в редиците на онези, които се борят за запазването на духовния живот срещу силите, които обявяват „загиването на вселената“ и незначителността на Земята и на човечеството и т.н. Това изглежда да е единственото, на което някои клонове на съвременната наука са способни.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КЪДЕ СМЕ НИЕ?

Предишните глави доказаха, че се оформя ново отношение между космоса на звездите и човека. Възниква въпросът: как такова ново отношение може да навлезе в практичния ежедневен живот на едно човешко същество, извън интелектуалното натрупване на описаните факти само като знание?

За традиционната ортодоксална астрология отговорът изглежда да е сравнително прост. Предполага се, че същността и съдбата на едно чове-

шко същество се определят от насоката на звездите по време на негово то въплътяване. И така, общо предположение е, че като се проучи рождената диаграма на един човек, може да се очертае неговата съдба. Изглежда, това е практичното заключение и прилагането на астрологията има много или малко социална функция. Разбира се, понякога се проявяват и дефектите на това предположение, постоянната загуба на древната способност за разчитане писмената на звездите, осъзнаването на човека, че в рамките на космичните връзки той има много малко размах за духовна свобода или почти никаква и пр. Обаче, отношението, което ние описваме, е съвсем друго. Например, фактите, които представихме в глава първа достатъчно ясно показват, че човекът не е определен единствено от посоките на звездите. Що се отнася до неговите мисли и дела, той е съставна част на космоса. Ала много зависи и от собствените му решения, а светът на звездите му представя само увеличено отражение, така да се каже, на неговия духовен морал. Освен това, характерът и функциите на астерограмата на смъртта ни дава аспекта на човешкото отношение със звездите, което съвсем не подкрепя класическото астрологическо мнение, че може да се предскаже съдбата на едно човешко същество. Къде е тогава „практическата“ стойност, макар че фактите сами по себе си изглеждат интересни и заслужават да бъдат проучени?

Един възможен отговор е, че такова проучване може да внедри у човека чувство за космична отговорност и съвест, които от своя страна могат да увеличат човешкото духовно достойнство. Да види своите собствени дела и мисли увеличени и по този начин връщащи се към него като негова - макар и самосъздадена – съдба, ще накара човека повече да осъзнава тежестта на собствените си деяния и това ще го подтикне да търси духовни източници с все по-съвършени и проникновени идеи и действия. Така човек ще осъзнае, че ако върви към бъдещето без стабилни вътрешни убеждения, без добро управление на работите си, както големи така и малки, в земния живот, може да стигне до пропадане. Така той може да научи, че настоящото състояние на човечеството изисква непрекъсната духовна бдителност и готовност за работа въз основа на свободна духовна дейност, която търси нови пътища и подходи, извън изтърканите пътеки на традицията и обществените условности. Така може човекът да се просвети, за да внедри в традицията и обществените условности ново и свободно разбиране и да се отстранят опасностите, които произтичат от направляване на елементи, които засега все още не могат да бъдат ко-

нтролирани от разпределящата и подреждаща способност на човешкия ум.

Така космологични факти, като тези описани в глава първа, могат да станат велики учители на човечеството. Това е единият начин за осъзнаване на тяхната практическа стойност.

Разглеждането астерограмата на смъртта дава и друга връзка на човека със света на звездите. Там отговорността на човешкото същество става очевидна в силен индивидуален смисъл.

В глава втора видяхме описано проникването в космоса на жизненото устройство на човека, на живата паметова субстанция, идваща от земния живот на едно отделно човешко същество. Твърде очевидно е, че във връзка с това моралното качество на тази жизнена субстанция ще бъде от решително естество за космоса. В случая с Тихо Брахе виждаме отличните качества и възвишените стремежи на едно човешко същество, отпечатани в космоса на планетите. Обаче можем също да си представим, че тези отпечатъци, проникващи вселената чрез разпадащите се жи- знени или етерни сили на човека, не са винаги от толкова високо качество. Например, ако вземем астерограмата на смъртта на Ленин, откриваме също много ясно маркирани отпечатъци в космоса. Жизнената същност на Ленин също прониква във вселената на звездите; растежът на революционност, Болшевишката революция, доста зловещите дела, които последваха непосредствено след тези събития в Русия. И колко различно от случая с Тихо Брахе навярно е отекнала тази паметова субстанция през космичното пространство. Можем да си представим, че това

й било като някакви тъмни несмилаеми буци в космоса, съществуващи като центрове на задържане и болест в пространството.

Така чрез емпирично изследване можем да открием много видове жива паметова субстанция в планетния космос, произтичащи от земните дела на човека. Качеството на тази субстанция е твърде важно за космоса. Човешката отговорност за това е голяма до степен, която днес не се осъзнава от много човешки същества. По-късно обаче ще видим, че тази паметова субстанция, която човек внедрява в космоса на звездите след смъртта си, не засяга само света на звездите, а също и самото човечество. Човечеството непрекъснато трябва да изфинва и развива веществото, което протича в космоса от неговите отделни членове. Човечеството не може да избегне отговорността си като цяло за делата и мислите на своите братя, с които е проникната вселената на звездите. Една духовна космология, както се опитваме да я представим тук, може да даде основа за ясно и здравословно разбиране на тези факти. Следователно, това може да помогне на човечеството по пътя на

неговата еволюция и да го подпомогне да надделее ограниченията на илюзии и неистини.

В глава трета описахме осъществяването на Космическата Памет - присъстваща в Зодиака и в планетите - чрез живота на едно отделно човешко същество. Например, Марс, намиращ се в Лъва по време на смъртта на Тихо Брахе, отправи нашето внимание към най-древните стадии на космическата еволюция. Ние ги видяхме да се проявяват и изразяват в живота на Тихо Брахе, в неговото силно отношение към вселената на звездите. И все пак, по никакъв начин това отношение не е било само връщане назад към Миналото. Тихо Брахе бе свалил на Земята онези паметови картини на Древния Сатурн, Древното Слънце и Древната Луна дотолкова, доколкото те са вписани в Лъва. Той ги бе приспособил към условията на своята епоха, към фактите, които едно човешко същество, вълплетено на земята, вижда. Така можем да кажем, че великият космос на Паметта за изминалата еволюция се събуди в едно единствено човешко същество. Тази памет се бе възкресила чрез Аза на един човек и такава благородна душа като тази на Тихо Брахе е била дори в състояние да я трансформира в картина на космическото Бъдеще.

По този начин човекът се явява мост от Миналото към Бъдещето. В неговия съзнателен живот се събуждат картини на изминалото Божествено Творчество. Тези картини човекът втъква в своето мислене, чувстване и воля. И те са у него, разбира се, дотолкова повече или по-малко съвършени, доколкото е и нивото на Аза му и чрез това старият космос е въздигнат за ново космично съществуване в областта на моралното Творческо Въображение. Дори чрез тази идея бихме могли да говорим за спа-

вяване на моралната същност на създадения от Бога космос и за неговото запазване за бъдещи цикли на еволюцията.

Всички човешки същества са включени в този космичен процес. Те имат задължението да действат като посредници за преобразуване на космичното минало в космично бъдеще. Обаче, много малко човешки същества в настоящата степен на еволюция, са в състояние да осъзнаят това. В известен смисъл това дори трябваше да бъде скривано от съзнанието на съвременния човек, да не би той да бъде объркан от такива величествени и предизвикващи отговорност страни на човешкото съществуване. Преди той да може да разбере подобна идея, желязна необходимост е неговото Аз да израсте достатъчно силно и всемирно.

Задачата на една духовна космология е да подготви идващите епохи на историята, когато човекът ще бъде в състояние съзнателно да схване

своето положение в космическото съществуване. Учението на съвременната духовна наука е належаща и незаменима помощ при такива усилвания.

Така, представянето и тълкуването астерограмата на смъртта, което ние направихме в глава трета, може да изясни на човека неговото истинско положение вътре в космоса. Чрез изучаване на такива исторически диаграми, като тази на Тихо Брахе, всъщност по естество те всички трябва да бъдате „исторически“, ние можем постепенно да развием вътрешни органи на възприятие с цел да се преобразуваме, да се променим, което се изисква от нас, докато сме въплътени на Земята. Така можем да възприемем Духовната космология като учител, който ни помага да открием и истинското си Себе.

Съществува обаче и друга страна на астерограмата на смъртта, която още по-пряко засяга човешкото същество. Примерът с Тихо Брахе ни показва, че жизнената субстанция на един човек при смърт се втича в планетния космос. До известна степен тя променя характера на вселената, например, динамичното качество на съзвездията. Веднага ще обясним това.

И бихме могли да попитаме: какво става с тази субстанция? Опитът показва, че тя не се губи, а продължава да живее. Души, които слизат за въплътяване на земята, минават през сферите на планетите и там събират според техните способности, достигнати преди това, онова, което им е нужно за идващото земно съществуване. Така те също срещат живата паметова субстанция на други, които са оставили отпечатъци от своите земни дела и борби, след като са се оттеглили от нашата планета. Тази паметова субстанция се поема от въплъщаващите се души дотолкова, доколкото тяхното предразположение дава възможност за това. Те я

върщат обратно на Земята и я развиват по-нататък. Така импулсите на онези, които са умрели преди нас, непрекъснато се усъвършенстват.

Идеи и импулси на предишни епохи, които не са могли да бъдат постигнати, поради условията на онези времена или поради неспособността на техните носители, по този начин се довеждат по-близо до осъществяване и усъвършенстване. Може би дори тенденции, които в дадено време не са били положителни за потока на човешката еволюция, се очистват чрез все нови усилия на души в по-късни времена.

Обаче опитът ни учи, че предишна паметова субстанция от този вид може също и да деградира и да доведе до бедствие, ако онези, които я поемат преди да се въплътят, не са достатъчно будни за фактите, за кои

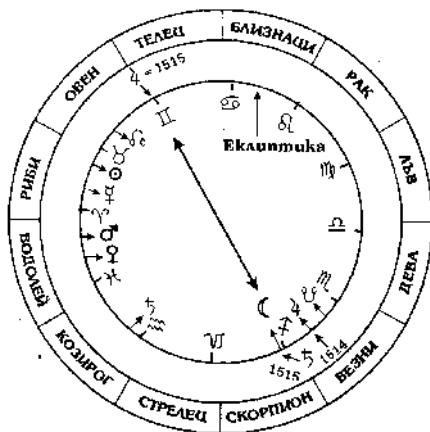

то говорим тук. Малко преди човек да навлезе в земната област чрез раждане, се спуска пердето зад неговите предрождени преживявания. Той ги забравя, що се отнася до неговото будно дневно съзнание, само в дълбините на така наречените негови несъзнателни области те присъстват и дори могат да станат причина за много видове психологически размирици и бунтове. Тогава опасности нападат човешкото същество от всички страни. Сили на отклонение могат да навлязат в душата на човека, ако той поне в известна степен не осъзнае тези факти: Човечеството бързо се движи към състояния и условия, в които тези опасности стават все по-остри и по-остри, тъй като древното средство за съхранение чрез инстинкта е почти напълно изчезнало. Човекът на съвременната епоха и още повече на бъдещата трябва да придобие съзнание за тези скрити факти относно предрождения си живот и опитности в сферата на планетите. Нова духовна космология може да подготви пътя за разбирането на тези връзки на човека с неговото предрождено съществуване, когато той е бил жител на звездните области.

Ще обясним тези връзки чрез един исторически пример. За тази цел взимаме астерограмата на смъртта на прочутия италиански художник Рафаел Санти (1483-1520 г. сл. Хр.). Той умира на 6 април 1520 г. в Рим. На фиг. 9 даваме положението на небето по време на неговата смърт по посоки, подобни на онези, възприети във връзка с Тихо Брахе (фиг. 3).

Първо ще дадем много кратичко описание на Рафаеловата биография. Баща му бил художник в Урбино, което е било резиденция на херцозите Монтефелтро. Там е бил роден Рафаел. И двамата му родители умират, докато той е бил още дете. Негов учител е бил художникът Перуджино.

В 1504 г. Рафаел идва във Флоренция, която бе станала прочут център на италианското изкуство чрез щедростта и разбирането на фамилията Медичи. Оттогава насетне Рафаел става прочут преди всичко с множеството картини на Божествената Девица, Мадоната. В 1507 г. той бива извикан в Рим от папа Юлий II. От 1508 до около 1517 г. рисува своите

Фиг. 9. Астерограмата на смъртта на Рафаел Санти, 6 април 1520 г.

световно известни рисунки в двореца на Ватикана: „Диспутът“, „Атинската школа“, „Парнас“ и т.н. В 1514 г. става също и директор на възстановяването на катедралата Св. Петър в Рим. Около 1515 - 1516 г. следват скиците за гоблените в Сикстинската капела, които също са световно известни и част от които може да бъде видяна в музея Виктория-Алберт в Лондон. В 1519 г. той завършва рисунките във вила Киджи и във Ватиканските ложи в Рим. И точно, когато завършва последната си рисунка „Преображението“, той умира на 6 април 1520 г. на 37-годишна възраст.

Както при случая с Тихо Брахе, можем също така да открием биографията на Рафаел Санти отпечатана в неговата смъртна астерограма. Сега обаче няма да навлизаме в подробности, а ще разгледаме само един въпрос. На 6 април 1520 г. при смъртта на Рафаел, виждаме Луната и Юпитер в съзвездието Скорпион (вж. фиг. 9). Сатурн бе заемал тези места в 1514 и 1515 г. Следователно тези положения на Сатурн са предишни или „предшествващи“ транзити (вж. началото на глава 3) и ние правим заключение, че събитията от 1514-1515 г. са били отпечатани след смъртта на Рафаел в Юпитер и Луна.

Вече споменахме няколко събития относно годините 1514-1515 в живота на Рафаел, ала преди всичко бих ме искали да съсредоточим вниманието си в Рафаеловата „Сикстинска Мадона“; която той нарисувал око ло 1515 година. Тази картина е може би най-известната му творба. В нея виждаме връхната точка на всички негови Мадони. В нея той постига простота на рисунката, с която надминава всичките си предишни великолепни рисунки на Божествената Девица и все пак тук е изразена върховната, дори космичната, царственост на Девицата по начин, по който

никой художник преди него нито след него е постигнал. Докато в предишни картини Рафаел е представял Дева Мария отчасти в много реалистична земна обстановка и пейзажи, „Сикстинската Мадона“ едва докосва земното кълбо под краката си. Само двете фигури, отдясно и отляво ниско долу, ни напомнят за земната реалност. Фигурата на самата Де- вица се издига нагоре от земята в космичното пространство, където безброй ангелоподобни същества са загатнати. И въпреки това всички атрибути на „Небесната Царица“, които толкова често се използват от художниците, като корона и царствено облекло, тук липсват. Изглежда, че тази простота тъче около Девицата невидимото одеяние на космично не- надминато величие. В тази си картина Рафаел наистина е издигнал Тво- рческото Въображение за Божествената Девица, Душата на Света, до ко- смични размери.

Това събитие в живота на Рафаел, заедно с други, смятаме, че е отпечатано в планетите в Скорпиона. То протича в космоса като нова вест, ид- ваща от областта на човека, който непрекъснато прави усилия да разбере тайните на Божествеността. Ако оценяваме този факт, можем дори да си позволим да говорим за това събитие като за една „преоценка“ на съзве- здиято Скорпион. Разбира се, това може да бъде само един от дългия низ събития в човешката история, които всички имат за цел преобразяването на Скорпиона.

В първата серия на „Изис София“, част 3, ние описваме Скорпиона като космична паметова картина на голямата криза през еволюцията на Дре- вната Луна. Зад това, в по-дълбок пласт на Скорпиона видяхме един от най-съществените етапи от еволюцията на Древното Слънце. В течение на времето това бе изгубено и космичната критична страна на Древнолунния Скорпион остана до голяма степен. Обаче човечеството трябва да преобрази тази страна в течение на вземането и даването, което играе голяма роля в отношението между човека и космоса на звездите. Много исторически събития са станали, които чрез своята космическа страна доказват този импулс за преобразяване, за промени в човечеството.

Тези събития в живота на Рафаел, въздигането и възхвалата на Вечната Женственост във всемирен смисъл, наистина бяха отпечатани в космоса чрез „предшествашите“ Сатурнови транзити на местата на Юпитер и Луна. Тук можем да споменем и друг факт, който допълва това, което казахме. В 1515 г., годината в която бе родена „Сикстинската Мадона“, Юпитер се придвижва в съзвездиято Телец, което е в опозиция на Скорпиона. Следователно можем да говорим за един „предшестваш“ Юпитеров транзит, чрез който това събитие се отпечатва и в противоположната част на Зодиака. Погрешно би било да предполагаме,

че само Сатурн работи като някакъв вид космична биография на човешките същества чрез

своите „предшестващи“ транзити. Астерограмата на смъртта всъщност е по-сложна и се състои от „пластове“ на предшестващи транзити, извършвани от Юпитер, Марс и т.н. Те обрисуват биографията с най-големи подробности.

Отпечатъкът на „Сикстинската Мадона“ в космоса не е загубен. Той продължава да живее и души, които слизат във въплъщение по-късно, го поемат дотолкова, доколкото са способни за това. За да покажем това, избираме историческия пример с руския философ Соловьев (роден на 28 януари 1853 г., умрял на 13 август 1900 г., нов стил). Когато той се подготвя за въплъщение, Юпитер се придвижва от Везни в Скорпион. Това става по време на неговото зачатие и по това откриваме, че той е бил специално свързан с Юпитер и Скорпион по време на своя престой в духовния свят преди раждането.

Първоначално бихме искали да дадем кратък очерк за живота на тази личност. Още на 14-годишна възраст той изживява религиозна криза, разрушава своите икони, религиозни картини и решава, че неговата цел е само в изучаване на материалистичната философия и наука. Шест години по-късно обаче той посещава лекции в теологичната академия на един манастир край Москва и през следващата година написва „Кризата на западната философия“, отричайки философския материализъм. В 1875 г. отива в Лондон, за да учи в Британския музей. През същата година има две преживявания с дълбоки последствия, за които ще говорим по-късно. В 1876 г. се връща в Русия, обаче неговите философски и религиозни възгледи не се оценяват добре от църковниците и той става свободен лектор с голям успех. В 1881 г. обаче се отказва от лекциите и през следващите години отдава своите енергии на един голям идеал. Той усеща, че неговата задача е да работи за обединяването на Християнските църкви в една всемирна църква. Във връзка с това се свързва с Римокатолическата църква, но никой не откликва на великия му идеал.

Соловьев написва книги, които отчасти са били преведени и на английски: „Трактат върху богочовечеството“, „История и бъдеще на теокрацията“, „Русия и вселенската църква“, а през последните десет години на своя живот написва „Значението на Любовта“, „Оправданието на Доброто“, а една от неговите най-последни книги е картинното описание на идването и поражението на Антихриста, така както той си ги представя.

Каква е била вътрешната основа, върху която тази душа е стояла и от която е работила в света? Това можем да разберем само, ако сме готови

да изслушаме онова, което той казва за своите вътрешни преживявания през 1875 г., за които споменахме по-горе. Тези вътрешни преживявания се съдържат в стихотворението „Три срещи“, което той написал малко

преди смъртта си. В него той описва своите духовни срещи със „Света София“, Божествената Мъдрост, Божествената Слава на Космоса. Още на 9-годишна възраст, в деня на Възнесение 1862 г. той е имал видението на „Света София“, когато е присъствал на Божествената служба в една Московска катедрала. В 1875 г. заминава за Лондон, за да може да проучи всичко, което би могъл да намери за Божествената София, Мъдростта на Бога. Той заминава за там с дълбок вътрешен копнеж видението на неговата младост отново да му се повтаря и един ден, когато седял в читалнята на Британския музей, тя наистина му се разкрива. В своя копнеж той казва тези думи:

„Цвете на Бога, аз усещам твоето
присъствие тук,
защо ти не се яви пред очите ми от
детските години?“

(Тук цитираме от превода на Джордж Адамс.)

И Соловьев продължава:

„И едва си бях помислил тези думи, когато
внезапно пространството се изпълни със златисто
лазурно синьо,
и тя отново заблестя пред мен...
Това беше нейният образ само, нейният
образ!...
Азй заговорих: Ти ми разкри своя образ,
обаче Теб цялата желая да видя. Онова,
което на детето
не Ти се посвидя да покажеш, на
израсналия младеж
Ти сигурно не ще откажеш.
„В Египет това ще стане“, прозвуча
вътрешният глас.“

След това той описва как отишъл в Египет, в Кайро, където чакал обещаното видение, докато един ден:

„... бе в мълчалив нощен час - като
прохладен зефирен повеи усетих аз нейния
глас: „Вън в пустинята ме подири, там
съм аз“.

Така той отишъл пеш в пустинята, облечен в черното палто на студент по теология и с висока шапка. И едва се спасил от смърт, когато някои бедуини помислили тази странна фигура за дявола. Когато настъпила нощта, той легнал на земята и се опитал да заспи, въпреки студа и виенето на чакалите около него.

„Дълго лежах тъй в напрегната дрямка.
Тогава внезапно
бяха ми вдъхнати думите: „Спи, спи, бедни
приятелю!“
Аз заспах и когато най-последно се събудих,
усетих
аромат на рози да изпълва цялата Земя и
Небе.

И е Етерната светлина на Небесната

Слава Твоите очи
изплуваха с лазурен огън. Ти просветна като
първата светлина на вечния Ден.

Каквото е, каквото е било и ще бъде през
вековете - всичко, всичко бе едно вътре е
Твоя мълчалив поглед.
В синята светлина под мене морета и реки
светеха;
а след тях далечни гори, със сняг покрити
планински висоти.

Всичко гледах и всичко беше Едно - Една
картина на
. най-красива Женственост. Безграничното
бе вътре в своите граници
- пред мен и вътре в мен - всичко беше Ти!

О, светлина на изгряваща Слава! Ти не ме
измами,
тъй като в пустинята аз видях Те цяла.

Нито някога в
душата ми ще увехнат тези рози, където и
вълните
на живота да ме отнесат.

Един миг само и видението се затвори.
Слънчевият
диск се издигна на хоризонта. Мълчанието
на пустинята и моята

душа в молитва, изпълнени с песента на
благословение безкрай!"

Той се завръща в Кайро с големи дупки в обувките си, ала с душа, изпълнена от ехото на голямото преживяване.

Характерът на поемата внушава, че виденията са били действителни вътрешни опитности, а не обмисляни в своите творби той описва това същество като „преобразената и отново събрана Вселена, появяваща се пред него в своя първоначален блясък и слава". Един от неговите биографи казва: „Соловьев беше убеден, че вярването в един Бог - личност означава, че космосът също има личност; на тази личност той бе дал името Света София или Божествената Мъдрост, която откликва чрез свободно дело от собствената си любов на творческата любов на нейния Създател."

Откъде идва това странно наглед преживяване? От проучването на космологичните изводи ние смятаме, че по времето на своето слизване във въплъщение той е поел част от паметовата субстанция на Рафаел Санти - вечния образ на „Сикстинската Мадона", който е бил издигнат до космични висоти. Това е указано от положението на Юпитер в Скорпиона, когато Соловьев се е въплътил. Това ни напомня за Юпитер в Скорпиона в астерограмата на смъртта на Рафаел.

Обаче, можем да забележим, че описанието на „Света София" в „Три срещи" носи непогрешими очертания на древната египетска Богиня Изис. Думи, които той използва, като „каквото е, каквото е било и ще бъде през вековете"... потвърждават това. Как може да се съгласува това с несъмнено християнския образ на Сикстинската Мадона? За да разрешим тази задача, трябва да проникнем малко по-дълбоко в тайнствения фон на Християнското Творческо Въображение за Девицата-Майка. Египетската Изис бе едно пред християнско предсказание за събитията, които щяха да станат физически в Палестина в началото на нашата епоха. Онова, което бе виждано в египетските мистерии като вечна Истина, чи- стата Душа на Вселената, която ражда детето-Дух в земния човек, се очакваше да стане външна видима действителност. Това беше великата вест на египетските мистерии за Изис и следователно ранното Християнство, което все още пазеше поглед за духовния фон на физическите събития, осъзнаваше връзката между великата Изис и Девицата-Майка. Така в почитанието на

Мадоната живееше осъзнаването на факта, че върху земната Мария лежи Божественото отражение на Богинята Изис. (Ние сме открили множество статуи от древноегипетски произход, които изобразяват Изис, държаща в полите си детето Хорус.)

Разбира се, това знание с течение на времето все повече се е загубвало в Християнството, ала Рафаел все още е имал някакъв поглед към него. В

своята последна картина „Сикстинската Мадона“ Рафаел е успял да представи древното пророчество на Изис, съчетано с Християнското Творческо Въображение за Майката Мария. Дали той съзнателно го е направил или е изникнало от неизмеримите дълбини на „несъзнателната памет“ е открит въпрос.

Така ние виждаме как живата и творческа паметова субстанция на едно човешко същество е предадена на друго, след като то е преминало през космичното преобразяване. Соловьев не е бил художник. Той не е имал под ръка средствата на Рафаел. Обаче неговото описание на Света София е едно доказателство на неоспоримия факт за напредващата еволюция на човечеството. Някой може да има някаква идея или един импулс, който да отнесе горе в космичните области след смъртта си. След това идеята или делото могат да изглеждат потънали в потока на историята, докато някой ден друго човешко същество я подеме и я преобрази според своите способности и предразположения. Тогава такава идея не е само повторение на онова, което е било в миналото, тя междувременно е еволюирала и носи нещо ново на човечеството.

Положително връзката, показана между Рафаел и Соловьев не е единствената. Имало е и други души, които са поели този образ, който Рафаел е отпечатал в космоса. Те обаче са го преобразили според своите собствени способности.

За нашите проучвания този пример може да стане допълнително доказателство за значението на новата духовна космология. Това е само една от множеството страни, които ни показват по-интимните връзки между човешките същества на миналото и на настоящето. Като се поучим от това, можем да се подготвим да внесем светлина в душата на човека. Колко често се случва да стоим учудени пред изрази навън на душевния живот на едно човешко същество, без да сме в състояние да разберем откъде произтичат те? И колко често се случва да виждаме странни душевни настроения и импулси у някой човек, които изглеждат непонятни и неизвестно откъде произтичат? За да внесем разбиране и в някои случаи лечителен ред в душевния живот на човечеството, все повече ще се нуждаем от знание за действителната връзка на човека с духовния свят, с мъртвите, със собствените му опитности преди раждане и след смърт. Духовната космология може да

бъде направляващ фар по пътя на духовната Истина за великото Себе на човека.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА КОСМОСА ВЪРХУ ЗЕМЯТА

Преди известно време се появиха няколко статии в „Electrical Engineering (май 1952 г.), които описваха изследванията на неколцина учени в САЩ на разнообразните въздействия на планетите върху Земята. Изследователите предимно се занимаваха с въздействието на планетните между отношения върху поведението на радиосигналите. Макар че избраното поле за изследване бе ограничено, резултатите са доста показва телни по отношение на връзките между планетарния свят и Земята.

Отдавна е известно, че циклите на слънчевите петна са свързани с презатлантическите късовълнови сигнални разновидности и че понякога едно слънчево петно увеличава до максимум радиобурите. Систематични изследвания обаче разкриват, че тези цикли на слънчевите петна може би са отговорни за нарушаването на радиосигналите само до известна степен. Това бе намек, че трябва да се проучат и друг вид космични явления извън слънчевите петна. Така, за дълго време бяха наблюдавани хелиоцентричните ъглови отношения на планетите във връзка с ежедневните радиосигнални анализи и чрез това бяха получени много задоволителни и окуражаващи резултати. (Предсказуемостта на нарушенията на радиосигналите средно бе почти до 85 % точност.)

Хелиоцентричните ъглови отношения на планетите е положението на две или повече планети в краката на ъгъла, който пък има своя връх в мястото на Слънцето. Ако ние бихме могли да прехвърлим нашата гледна точка от Земята към Слънцето, тогава ще наблюдаваме планетите в направления по-различни от тези, в които ги наблюдаваме от Земята. Въпреки това бихме видели различните планети по различни времена да стоят в направленията на краката на определени ъгли. Две или повече планети могат да заемат такива положения съответно на своите ритми на обиколката. Според класическата астрология тези относителни положения са равностойни на така наречените аспекти, но в случая на изследванията, които вече споменахме, те се изчисляват от мястото на Слънцето в космоса.

Така ъглите от 0°, 90°, 180° и 270° бяха използвани и времената, когато две или повече планети образуват такива ъгли бяха проверявани с оглед на радио-сигналната анализа. По този начин са били получени задоволителни резултати.

Както вече казах по-горе, този вид изследване покрива само много ограничена част от полето на отношенията между космоса и Земята. През

годините са били правени и други експерименти и резултатите били много убедителни по отношение на афинитета на земните енергии и субстанции към космичните събития. Понякога обаче изглежда е твърде трудно за съвременния човек правилно да навлезе в полето на космическите влияния върху Земята и нейните граници. Тук е точката, в която тясно сътрудничество е необходимо между естествената наука и духовната наука, за да може да се намери демаркационната линия между сферата на необходимостта, основана на космическите въздействия и областта на духовната свобода, например в човека.

Досега горните експерименти и други такива ясно са показали, че съществува близко сродство между земните енергии и вещества и събитията в космичния свят. Живите организми на Земята по необходимост съ-що се включват в това отношение, тъй като те, посредством своите организми, участват в съставките на земната планета. Дотолкова, доколкото телесното устройство на един жив организъм е съществено за развитието на някакъв вид съзнание, космичните въздействия трябва също да бъдат забележими и в областта на душевните емоции и прочие. Обаче, това не означава, че душевния живот на едно живо същество е напълно подчинен на космичните влияния. Тук трябва да разграничим между инструмента, организма, който бива проникнат от космичните въздействия и характера на съществото, което използва този инструмент. Трябва да признаем възможността за известна степен на независимост вътре в съзнателното същество.

Да проучим тези проблеми, които имат очевидно сложни отношения и да се целим към практични, помагачи и оздравяващи заключения е задачата на съвременната Звездна Мъдрост.

Справка:

1. Късовълнесто радио разпространяване в съотношение с планетните положения, Дж. Х. Нелсън, „К.СА преглед“ (Пранстоун Ню Джърси) март 1951.

2. Влиянието на планетните положения (аспекти) върху честотата на видимите слънчеви петна (книга), Ф. Санфард, Смитсоиан Институт, Вашингтон Д. С. 1936.

АСТРОНОМИЧНИ ПРОУЧВАНИЯ

Експериментите, които споменахме, внушават, че трябва да бъде проучен целия организъм на Слънчевата система, за да бъде придобито проникновение във взаимоотношенията. Онова, което се явява като явление в една част е сродно на и причинено от събития в друга част. Например, проучванията само на слънчевите петна не бе достатъчно, за да се дойде до ясни заключения относно някои нарушения. Планетите също, а твър-

де вероятно и други все още неизвестни причини, трябва да бъдат взети под внимание.

Всичко това ни показва, че трябва да имаме обширно и здраво знание за астрономическите факти при започване на каквото и да е вид космологично изследване. В нашия век това знание не се придобива лесно. Общо казано, препоръчително е да проучваме великите пионери на астрономичната наука, живели през последните няколко века, макар данните на техните изследвания понякога да са малко изостанали и отчасти дори не съвсем точни. Обаче едно съчетание от проучване на класически астрономи и на съвременни книги върху астрономията ще допълни тази недостатъчност. Съвременните общодостъпни книги върху астрономията обикновено правят впечатление на четеца чрез невъобразимата обширност на вселената, в която ние живеем, чрез което обаче чувството за ко-смоса като цялостен организъм лесно се загубва. Четецът обикновено остава в края на краищата с идеята, че той е напълно незначителна частица вътре в гигантската космична машина на съвременното астрономично понятие за космоса.

Извън тези общи указания, обаче, съществуват известно число въведения към астрономията, които се опитват да изградят мост между естествената и духовната наука. На разположение са трудове на различни автори по тази тема и лични насоки относно изучаването на астрономията на тази основа могат да бъдат дадени.

Наблюдение и размишление са двата стълба, върху които истинският космолог трябва да съгради своята къща. Много често се изоставя една от двете принципни основи. Понякога се случва, че човек знае твърде много за предполагаемите въздействия на звездите върху човешката съдба и историческите събития, ала може никога да не е наблюдавал звезда, нито да е придобивал правилно астрономично знание. Сравнително лесно е да се научат ежедневните положения на звездите и планетите чрез използване астрономични ефемериди, които понастоящем се издават твърде много и твърде разнообразно. Човек дори няма нужда да знае как планетите се движат в космичното пространство. Това е достатъчно дотогава, докато се придържахме почти

сляпо към традиционните правила. За едно съвместно проучване обаче, се изисква повече отколкото само данните, дадени в обикновените ефемериди. Така например, ъгловите положения на планетите от гледна точка на Слънцето, които бяха споменати във връзка с експериментите на известно число американски учени, могат да бъдат изчислени въз основа на съвременното здраво понятие за вселената. Това наистина е необходимо, за да можете да срещнете съзнателно неочакваното в отношението между Земята и космоса. Познанието, което се съдържа в традиционната астрология, например, е

дошло до нас от епоха, когато човекът е бил все още в състояние да разбира законите на движението и ритъма във вселената посредством силен инстинкт. Съвременният човек е изгубил този инстинкт почти напълно, дори и ако той е придобил силата за наблюдение и мислене. Ако той не желае да плува повече или по-малко безпомощно в море от традиционни правила, извлечени по инстинкт, до който той вече няма никакъв достъп, той трябва да се научи да използва новопридобитите способности, наблюдение и мислене. В противен случай може да изложи себе си на неконтролируеми грешки и криворазбирания.

Има, разбира се, и друга възможност именно съвременният космолог да отхвърли практикуването на размишление. Тогава може да застане пред един космос, който той не разбира и който застава пред него при всяко ново откритие с увеличаваща се преграда от преследващи го въпроси, на които няма отговор. И в двете направления човек може да загуби в известен смисъл възприятието за жива вселена, с която е жизнено свързан.

Как можем тогава да съчетаем наблюдение и размишление в съвременен смисъл с цел да можем да открием истинско духовно разбиране на сложната връзка, например, между човека и звездите?

Има няколко начина да се постигне това. Единият е да наблюдаваме ежедневните положения на планетите в Еклиптиката и да се научим да имаме творческо-въобразени картини за тези положения в течение на деня дори и когато планетите не могат да бъдат видени, поради силната светлина на Слънцето. Това може да бъде правено, като използваме една от кръглите звездни карти, която може да бъде нагласена за всяко време от деня. Дневните положения на планетите, Слънцето и Луната могат да бъдат намерени в ефемеридите, които обикновено са изчислявани на основата на „Мореплавателния алманах“. Тези положения след това могат да бъдат прехвърлени върху кръглата звездна карта (много подходяща такава е публикувана от .J. Schults в Гьотенаум, Дорнах - Швейцария) и направленията, в които да се намерят планетите по този начин могат да бъдат определени по всяко дадено време.

Това е съществен въпрос за наблюдение. Към него трябва да се прибавят упражнения за съсредоточено размишление. Например, може да открием положението на Меркурий на 1 май 1953 г., дадено в астрономичните ефемериди, че е на 19° в еклептичния знак Овен. Това съответства на съзвездието на фиксираниите звезди на Риби. Следователно Меркурий в оня момент е в съзвездието на Риби. (За превръщане на „знаци“ в „съзвездия“ виж таблицата в края на тази част на книгата.)

Сега можем да запитаем: как Меркурий достигна до това положение? Откъде дойде и каква е неговата цел? Отново бихме могли да използваме ефемеридите и ще открием, че той е бил ретрограден през март 1953

г. Той извършва „примка“, което показва, че е бил в низш съвпад със Слънцето през този период. Това е станало на 18 март в 28° на знака К (съответстващ също на съзвездието Риби). Тогава планетата е стояла в една линия между Слънце и Земя. Освен това ще открием, че Меркурий ще бъде във висш съвпад към Слънцето на 24 май в 4° на знака на Телеца (съответстващ на съзвездието Овен - Коча). Оттам той ще се задвижи в друга „примка“ в знаците на Лъв и Рак (юли/август 1953). Низшият съвпад в течението на тази примка ще стане на 25 юли на 3° в знака Лъв (съответстващ на съзвездието Рак).

Така постигаме в известен смисъл биографичния фон на това положение на Меркурий на 1 май 1953. Това можем да го разширим през една цяла година или даже през по-дълги периоди. Така ще открием ритмичните закони, според които Меркурий се движи през космичното пространство в отношение към Слънцето и Земята. По този начин съчетаваме само видимата или наблюдаваната страна на Меркурий в дадено време с неговия ритмичен фон. Познаваме неговите отклонения от миналото и неговите цели в бъдещето, които трябва да бъдат вложени във всяко моментно положение. Това може да ни разкаже твърде много за естеството и приложенията на планетата.

Такова проучване на ритмите на планетите за по-кратки или по-дълги периоди може да стане много плодотворно и може да даде възможност на ученика да си образува основа на лична опитност, например, във връзка с историята. Това е напредък от само наблюдаваната *картина*, която обаче би трябвало да бъде провеждана с цялата възможна яснота на мисълта към *езика* на планетите.

Това е много просветляващо проучване особено що се отнася до ритмите на външните планети Марс, Юпитер и Сатурн. Например, учудващи факти могат да бъдат събрани чрез съсредоточено размишление върху ритмите на Марс. Неговите примки (опозициите към Слънцето) и съвпадите със Слънцето напредват ритмично през

Еклиптиката и се връщат към своите приблизително първоначални положения след период от гру- бо казано шестнадесет години. Много полезно е да се изучат осемте примки и съвпади на Марс по време на такъв цикъл във връзка с историческите събития.

Има обаче и друг начин, чрез който съчетанието на наблюдение със съсредоточено размишление може да бъде постигнато. Когато наблюдаваме звездите съвсем естествено гледаме нагоре към небето от мястото, където сме. Тогава откриваме, например, че за да можем да наблюдаваме Слънцето денем и планетите и Луната през нощта, трябва да се обръщаме главно към юг. Понякога може да се обръщаме към изток или запад, но положително не ще намерим никакви планети на север. Ако поглеж-

даме към юг, забелязваме, че изтокът, където Слънце, Луна и планетите изгряват, е наляво от нас, докато западната посока, към която небесните тела залазват (с известно разнообразие според сезоните) е надясно от нас.

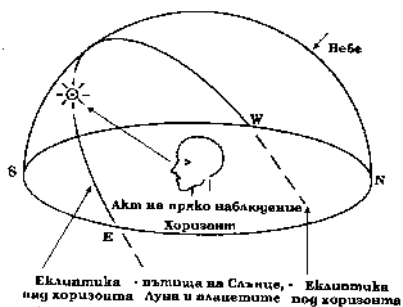
Това положение е единственото възможно що се касае до наблюдаването. Ако се опитаме да напреднем от наблюдение към разбиране на звездите, ще трябва да променим нашето положение. Обикновено правим това несъзнателно веднага щом започнем да мислим за космоса. Тогава се извърщаме от външния свят и се опитваме да подредим нашите опитности в областта на вътрешните ни понятия. В повечето случаи не сме съзнателни за тази процедура, тя става по неконтролиран начин и това е една от причините, поради които „мисленето за звездите“ е станало толкова неизгодно.

Обаче можем да придружим промяната от наблюдение към съсредоточено размишление с пълно съзнание. Голяма помощ в това направление е съзнателна вътрешна промяна на нашето положение. За наблюдение трябва да заемем централно положение. От гледна точка на нашето око достигаем до космичното про странство по линията на нашия фокус. Ако си представим, че сме се отдалечили от нашето централно положение и разширим съществото си към цялата периферия, като гледаме от периферията надолу към Земята вече не ще виждаме звездите, но ще ги държим „в нашия ум“. Разбира се, тогава също ще носим звездните данни, които сме придобили посредством наблюдения в ума си, но прякото, визуално възприятие ще бъде премахнато за известно време (виж фиг. 1 и 2). Ако се опитаме да практикуваме такава отноше ние, веднага осъзнаваме, че то не може лесно да бъде постигнато. Чрез нашето тяло, което е свързано със Земята посредством гравитацията, сме задължени да поддържаме централно положение. Ако

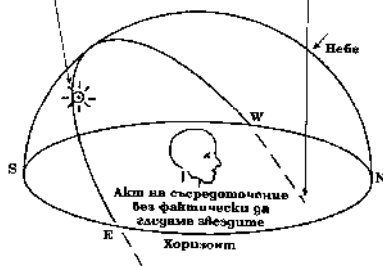
постоянства ме в упражнението, обаче, ще стане възможно поне за части от времето да постигнем периферно отношение.

Чрез такова едно съзнателно действие преминаването от наблюдение към съсредоточено размишление може поне да бъде улеснено. Колкото повече успяваме да разтеглим собственото си същество по този начин към целия космос, толкова повече светът на звездите може да ни говори. За да се издигнем до по-висши полета на възприятия, трябва да сме подготвени да направим жертви на по-низши равнища на опит. В този случай накарваме да замлъкнат или напълно заличаваме за известно време опитностите, които имаме чрез сетивата и посредством това напредваме до много по-всестранно вътрешно възприятие. Главното условие е да извършваме такова упражнение в пълно съзнание. Всяко мъгляво или

съноподобно състояние на вътрешно усещане ще ни доведе доникъде, а дори би могло даже да има гибелни последици.

Фиг. 1.

Фиг. 2.

Обаче, трябва да се подчертае, че всяка външна промяна на нашето положение към звездите може да ни даде само едно начало. Съществено и основно условие е добре дисциплиниран и ритмичен живот в съсредоточеното размишление и медитация. Това трябва да стане като

второ същество у човека, негов непрекъснат спътник и самоизбран учител. Само така човек може да очаква да открие духовното значение на света, който го заобикаля и дори да напредне до по-висши светове на самия дух. Не е необходимо да подчертаваме, че тази нужда е най-важната, ако желаем да се научим да разбираме езика на звездите.

Съсредоточено размишление и медитация са били от най-древни времена практикувани от човечеството, когато то е желало да се вслушва в духовния свят. Съществуващата литература на Източните цивилизации е пълна с такива доказателства. Обаче, методите са променени напълно с промяната на съзнанието на човечеството. Развитието на съзнанието работи много по-дълбоко в организацията на човешкото същество, отколкото това се очаква при повърхностен мироглед. Така например, Западната цивилизация, която подчертава съвременната технология, трафик,

общи външни стандарти на живот и пр. е втвърдила тялото до такава степен, че древните подходи към духовния свят вече не могат да бъдат използвани. Винаги, където те се използват при съвременни условия, твърде вероятно е да доведат до гибел за целостността на организацията на западното човешко същество.

От собствените ни опитности в течение на много години можем да кажем, че методите за вътрешна дисциплина при съсредоточено мислене и медитация, както те са описани в доста книги на Р. Щайнер са много резултатни и здравословни особено за западния човек. Те не започват от някоя друга основа, а от единствената, която съвременният човек е постигнал в течение на развиването на своето съзнание, която основа е ясно и добре контролирано наблюдение и мислене.

Ако такива упражнения, като тези, предложени от Рудолф Щайнер станат нещо като втора природа на човека, тогава той би могъл да опита при някоя степен да започне стремеж към по-висше разбиране на света на звездите и неговото отношение към Земята и човека. В това направление тогава Рудолф Щайнер може да даде упътване. Обаче, не трябва да подценяваме трудностите на такъв един път. Прониквайки до мистериите на космичния свят и до неговите отражения в микроскопичната вселена, означава действително да се изкачи човек до най-високите полета на духовното съзнание, до които би могъл да достигне понастоящем. Тази звездна мъдрост в древни времена се е наричала „Царската Мъдрост“ и в нея се е влизало след дългогодишно дълбоко обучаване. И не би трябвало да очакваме, че равностойната Звездна Мъдрост на съвременното ни може да бъде постигната по-лесно.

Една от най-големите опасности за космолога в смисъл на Духовната наука е, че той затъва в пресмятания, още повече, че съвременната наука вече е започнала да се отдалечава от научния материализъм и да навлиза във век на философски „математизъм“. „Старият материализъм е мъртъв“, възкликва един съвременен учен. Материята е вече разтопена, така да се каже, в течение на развитието на съвременната физика в много сложни математически уравнения. Не е наша задача тук да навлезем по-дълбоко в това, но ако космологът попадне в клопката само на пресмятанията, той може да убие своето усещане за огромната гъвкавост в космоса. Ние сме научени към понятието на съвременната наука за вселената на звездите, като за огромна, гигантска машина, чиито движения и ритми могат да бъдат пресметнати до най-малките подробности. Истинският окултист, обаче, знае твърде добре, че това не е правилно по отношение на духовните страни и той дори може да го докаже. В средата на огромната изчисляема вселена съществуват все още неизчерпаеми въз-

можности за духовния свят, например, когато той проявява себе си в една човешка индивидуалност.

Изчисленията трябва да бъдат използвани, обаче те не трябва да станат пречка за творческото използване на способностите за Творческо Въображение, Въдъхновение и Интуиция, способности, които могат да бъдат постигнати чрез духовните упражнения, показани от Рудолф Щайнер - основателят на Антропософията. По-скоро резултатите на пресмятанията би трябвало да се използват като показатели за висше проникновение. Онзи, който през много години е практикувал това, знае, че на точността на космическото изследване не се пречи чрез такива методи, но чрез тях тя се засилва.

Друга опасност за ученика на окултната космология е склонността да гледа към звездите с настроение на очакване, което рано или късно ще го доведе до разочарование. Той трябва да осъзнае едно нещо: така, както човешката раса преминава през степени на развитие, така и вселената, светът на звездите, се движи през известни степени на еволюция. Някога, в мъглявото минало, хората са преживявали прекия език на звездите и са били водени от онова, което им е говорено. Документи, които са били изровени в Месопотамия, разкриват, че такива неща са се случвали дори още в дните, когато древните цивилизации са цъфтели в тази част на Азия. Обаче, положението постепенно се е променило до нашия настоящ век. Звездите са престанали да говорят и човекът трябва да търси нови средства за подход към отношение между Земята и човека и космоса.

Направлението се насочва от онези велики събития в Палестина в началото на нашата епоха. Христос, Духът на Космоса, тогава се е обединил със Земята, за да може еволюцията да продължи по правилен път. В духовен смисъл Земята стана център и значение на вселената, а работата на звездите могат да бъдат правилно разбрани само чрез този нов, проникнат от Христос център. Силите, идващи от звездите, разбира се, все още се втичат в Земята. Те също навлизат и в човешкото устройство. И все пак, те не биха могли да произведат нещо повече отколкото външни повторения на сродности. Колелото на Космичното творчество би станало нещо като вечна смърт, ако не се възобновява от духовните възможности на Земята. Духовният напредък може да бъде влят в космоса чрез добродетелите на истински морални Творчески Въображения и те са Облеклата на Христос на Земята.

Следователно трябва да се научим да разчитаме Писмената на Звездите посредством Земята. Отново сме подтикнати да възприемем такова отношение, каквото ни бе показано преди: да се опитаме да разширим собствената си духовност към периферията, да усетим звездите вътре в са-

мите нас, ала да гледаме надолу от периферията към Земята. В огледалото на Земята, която е мястото на високите стремежи за духовна Любав и Свобода, която е самото средище на Христовия импулс, бихме могли да възприемем отново звездите и по този начин те ще могат да станат градивни камъни на Новото Сътворение. Звездите могат да станат духовно чуваеми в нов стил и могат да вдъхновят човешкия живот на Земята по неизвестни досега начини.

Всичко това може да изглежда твърде неясно, може би дори самонадеяно. Обаче, само практикуването на описаните методи и получената лична опитност дават истинското доказателство и водят до убеждение. Преобразяването на космическите енергии чрез Земята, тяхното отражение в пространството заобикалящо Земята е реалност, която все повече и повече ще навлиза в съвременното съзнание. Онова обаче, което е необходимо, е, щото тези енергии да бъдат признати с онази яснота на съзнанието, с която съвременният човек е достигнал до практичните полета на своя ежедневен живот. Тогава те ще могат да станат великолепен източник за вдъхновение и лечение.

ГЛАВА ВТОРА

ИДЕИ ЗА ЕМБРИОЛОГИЯТА И ЗВЕЗДИТЕ

В част първа на тази серия описавме връзката между Човека и Звездите от гледна точка на историческите събития. Също така дадохме известни

указания за приложение на астерограмата на смъртта. Много остава все още да се каже за това, което ще бъде направено, когато му дойде времето.

Обаче, най-важният въпрос ни се струва е да открием разбираема гледна точка относно възплътването на човека. Съществува огромно количество литература за връзката на човека със света на звездите в момента на неговото раждане. Може да се каже твърде много относно тази гледна точка. От езотерична гледна точка този подход е подчертано оправдан, но обикновените решения по въпроса показват недостатъчност. Езотеричната основа за валидността на идеята за връзката на звездите с раждането се взема като нещо определено, дадено и обикновено, то се изпуска в тези трудове. Резултатът е, че философската основа на този вид астрология не е в унисон със стандартите на съвременното човешко съзнание и с желанието за ясно знание. То остава само „вярване“ в звездната наука, дори когато е дадено някакво експериментално доказателство.

Например, съвременният ум, обучен по направлението на преобладаващите научни стандарти, не може да приеме без обширен и пълен философски и експериментален предговор идеята, че вида на небето в момен-

та на раждането би могъл да бъде решителен за човешкото същество. Човек трябва да възприеме въз основа на съвременното си проучване, че времето на зачатие е от много по-голяма важност за устройството на индивида. Той следователно е склонен да счита твърденията на астрологията като суеверие, като отживяло и чуждо твърдение вътре в обсега на съвременната цивилизация.

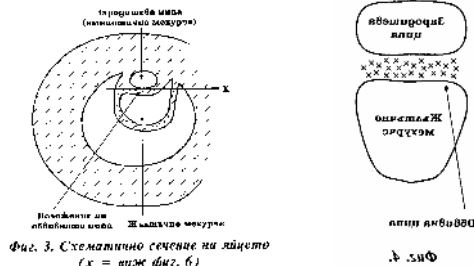
Въпросът е, какво можем ние да направим при това положение? За онзи, който има повече от едно поколение опитност в тази сфера няма съмнения за валидността на идеята за връзката на човека и звездите. Друг въпрос за него, обаче е дали една астрология, която има своите корени главно в източния и югоизточния световен мироглед е напреднала достатъчно успоредно с развитието на човешкото съзнание или е изостанала. Ние сме дошли до заключение, че такава каквато е, астрологията никога не е отговорила на основните въпроси на търсещия ум на западното човечество. Разбира се, западният човек е свободен да се откаже от своето интелектуално рождено право и да изостане на някое древно религиозно или философско вярване. Обаче, това би било срещу напредъка на човешката раса. От друга страна, основано на повече от тридесетгодишно изследване, нашето убеждение е, че съвременната духовна наука може да говори за връзката между човека и звездите с термини, които могат да бъдат признати от западния ум.

През последните десетилетия ние отделихме много време за изследване на тези проблеми. Чрез експериментално изследване на множество исторически личности се опитахме да намерим отговор на въпроса, дали има доказателство за връзката между зачатие на човека и звездите. Ръководещата идея беше, че ако има някаква такава близост, може да се очаква тя да стане явна в цялото телесно устройство след раждането. Резултатите са потвърдили, че има такова отношение. На следващите страници ще дадем кратко описание на направлението и гледните точки, придобити от този вид изследователска работа.

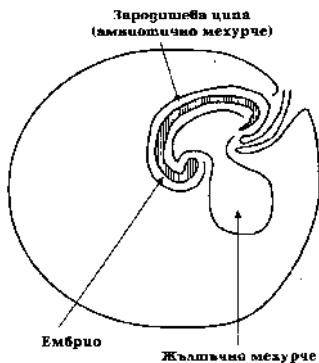
Преди всичко, обаче, бихме искали да направим много кратък преглед на общите понятия за земното ембрионално развитие. Трябва да бъде подчертано, че нашата задача тук не е да дадем пълен отчет на различните степени на зачатие. Те могат да бъдат проследени чрез проучване на подходящ учебник по Ембриология.

Първата степен от ембрионалното развитие е образуването на две кухини вътре в яйцето, Амнион, зародишевата ципа и жълтъчното мехурче (вж. фиг. 3). Скоро след като кухините се образуват, в съществуване идва фактическото ембрио, първоначално един почти кръгъл диск, изграден от основата на зародишната ципа и покрива на жълтъчното мехурче

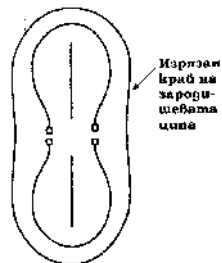
(фиг. 4 и 5). По-късно дискът на ембриото се преобразява във форма, която наподобява подметка на обувка и чрез прегъването навътре на рес-

ничките постепенно става триизмерно, грубо тръбообразно тяло (фиг. 6). Зародишната ципа обхваща ембриото все повече и повече и на края се разширява до периферните граници на онова, което е било яйцето. Жълтъчното мехурче, което претърпява значителни промени, изглежда като че е избутано встрани. В течение на бременността неговата важност намалява (фиг. 7 и 8).

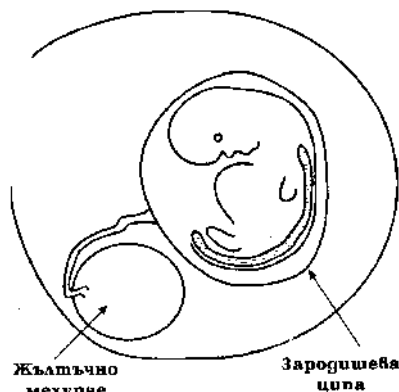
Фиг. 5. Схематично сечение

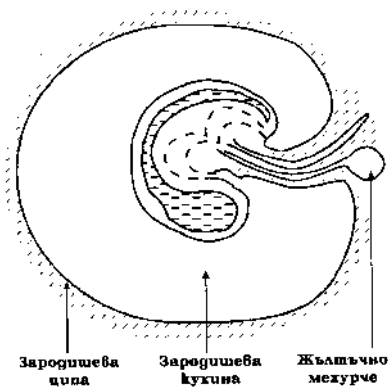
Фиг. 6. Изглед на хоризонтално сечение на ембрионалната пластинка (мембрана) в някои стадий, видян от зародишната ципа (зародишната ципа е разсечена по плоскост X на фиг. 3)

От основите, които са свързани със зародишната ципа възниква необходимия материал за изграждането на кожата и нейните деривати, коса, нокти, лещи на очите, части на корнеята, централната нервна система, включително ретина и оптичен нерв, периферната нервна система и части на органите за мирис и чуване и пр. От жълтъчното мехурче се извличат главно тъкани, свързани с храносмилателната система. Това дава груба картина за въздействието на зародишната ципа и жълтъчното мехурче върху ембриона. Зародишната ципа доставя главно съграждащите материали, които ще дадат възможност по-късно на човешкото същество да мине през организиране на сетива, към периферията на заобикалящата го обстановка и да доведе своето възприятие до съзнателно осъществяване. Това можем да наречем периферна дейност. Жълтъчното ме-

хурче обаче, клони към изграждане системата на метаболизма на човешкия организъм. В това виждаме деятелност, която бихме могли да наречем централна, защото сравнена с организирането на сетивата и нервните, тя образува област главно на обърнати навътре процеси. Докато тези развития стават, звездите се движат през космичното пространство според определени ритми и образуват известни ъглови отноше-

Фиг. 7. Схематично сечение

Фиг. 8. Схематично сечение

ния, които въздействат обратно на Слънцето и Земята (виж глава първа). Е ли тогава идеята твърде трудна за разбиране, че звездите също имат влияние върху човешкото ембрио макар и ограничено? Сигурно си заслужава да се изследва този въпрос.

Ако приемем това като работна хипотеза, трябва да заключим, че главните актьори в тази възможна драма първоначално са Слънцето и Земята. В част четвърта от първата серия на „Изис София“ сме описали естеството на Слънцето и на Земята въз основа на Духовната наука. Там Слънцето се възприемаше не като твърда топка от материя, а като „дупка“ в пространството, като „център на непространство“. Такъв един свръхвакуум би въздействал всмукателно върху своята заобикаляща среда, чиято орбита ние си представяме, че достига до външния край на нашата слънчева система.

В тази дейност на Слънцето схващаме периферна склонност. Слънчевата система е била създадена чрез всмукване и се поддържа в пространството от периферията към центъра, където ние виждаме видимото Слънце. Такова периферно съществуване в космоса по необходимост произвежда в края на краищата източник на светлина и топлина, които ние усещаме чрез нашите сетива. Трябва да признаем, че без тази светлина и топлина не бихме могли да съществуваме и че нашата съзнателна опитност за заобикалящия ни свят чрез сетивни възприятия би се намалила до минимум.

Тогава е ли невероятно да възприемем възможността, че ембриото имитира Слънцето, като носи зародишевата кухня, така да се каже, на своя гръб? Наистина, цялото природно сътворение е процес на подражание на форми и закони, които съществуват във вселената. Следователно можем да очакваме, че ембриото в известен смисъл възпроизвежда степените на световната еволюция и също имитира

донякъде структурата на Слънчевата система. Ние приписахме на зародишевата ципа периферна деятелност (разширяваща се постепенно до външните стени на онова, което е било яйцето) в съвпад със съграждането на жизнените части на сетивните органи и на нервната система. Това наподобява дейността на Слънцето в микроскопически мащаб.

Самото ембрионално развитие става върху повърхността на Земята. Земята като планета е, по отношение на своите качества, почти пълна противоположност на Слънцето. Тя има твърда гладка повърхност, върху която живи същества могат да се движат. Същества със земна структура наистина не биха могли да правят това по Слънцето, което чрез телескопа показва повърхност от гигантска и неспираща бъркотия, като вървеж на пламъци във фурна. Земната кора поддържа растежа на богатия растителен свят, чрез който животните и човешките същества могат пък да поддържат своето съществуване. Ако Земята беше сама в космоса, съзнателните същества, живеещи върху нея, не биха много желали да използват своите сетивни органи, особено не сетивното зрение. Наблюдението се запалва от светлината и от други средства, които идват от космичния свят, от Слънцето и звездите. Животът на такава една самотна Земна планета би бил като съществуване в някакъв вид вечно тъмни пещери или черва. Изобщо живи и съзнателни същества не биха могли да съществуват на нея, само някакъв вид химични преобразувания биха могли да бъдат представени.

Тази картина на Земята, развита до крайна степен, ни напомня на деятелността на жълтъчното мехурче в ембриото, което главно създава храносмилателния организъм. В нея виждаме склонността, която подрежда всичко според вътрешните условия и изисквания на тялото. И отново е възможно да мислим, че творческите качества, вродени в ембриото подражават на космичните първообрази на съществуване, в този случай извън тези на Слънцето, също и първообразите на Земята. Резултатът на това подражание може да бъде смятано, че е жълтъчното мехурче.

Съществуването на растенията и живите същества на Земята, обаче, не може да бъде обяснено само чрез земните качества. Защото тази наша планета има нужда от своята компаньонка Луната. Луната подхранва Земята с космични вещества, които единствено правят възможен живота в материя. Променящите се фази на Луната са свързани с тайнствения ме-

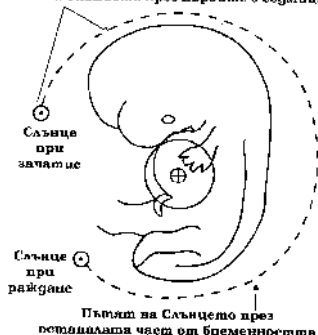
таболизъм на нашата домашна планета, което преобладава също и в нейните жители, например, в човека. Зависимостта на този метаболизъм („Stoffweihesel) и пр. от движението и фазите на Луната е била

установена и демонстрирана при безброй експерименти при научни изследвания.

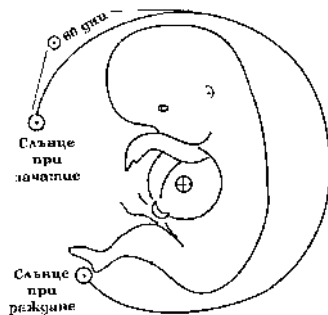
Бихме следователно могли да кажем, че характерът на жълтъчното мехурче внушава, че неговата деятелност е подражание на целостността на Земята, включително и на нейната Луна. (Също бихме искали да подчертаем развитието на така наречената *алантоисна* течност по време на бременност, когато жълтъчното мехурче играе значителна роля. Това дава двоен аспект, който в известен смисъл е сроден с двойствеността Земя - Луна.)

Разбира се, всичко това дотук може да се явява като евтино сравнение. Ще се опитаме, обаче, да покажем в глава трета резултатите от практичното приложение на тези идеи, но най-напред бихме искали да ги проследим един стадий по-нататък.

Път на Слънцето през първите 6 седмици

Фиг. 9. Ембрио на възраст 43 дни

Фиг. 10. Ембрио на възраст около 60 дни

В началото на третия месец на бременността, ембриото вече много ясно показва човешката си форма. Тук даваме две диаграми на този стадий, едната на приблизителна възраст четиридесет и три дни, другата на около шестдесет дни (фиг. 9 и 10). Те показват типичното обърнато навътре, извитото положение на ембриото. След този стадий не следват други по-драматични промени. Ембриото се развива вътрешно и израства на големина.

Към двете диаграми сме прибавили движението на Слънцето в течение на десет лунни месеца (273 дни), средното време на бременност. На мястото на пъпната връв, която свързва ембриото с плацентата и съществото на майката, сме показали Земята с Луната. (В по-късните стадии в известен смисъл пъпната връв заменя функцията на жълтъчното мехурче.)

Първото възражение ще бъде, че тази картина в своето положение е според Птоломей и следователно не е точна. Според световния мироглед на

Коперник Земята е която се движи около Слънцето. Обаче, не би трябвало да забравяме, че за ембриото проблемите за действителните положения на небесните тела, техните разстояния, пространствената структура на Слънчевата система и пр. не са съществени. Ако при акта на подражаване на аспекта на небето по време на бременност се вземе като копие, той може да бъде отпечатан върху ембриото като относителен образ. Един гумен печат би отпечатал само двуизмерната форма на своята отпечатваща повърхност, независимо от останалата структура на триизмерност. Ембриото изглежда да е Птоломеево, а само вече израсналото човешко същество има възможност да мисли с Коперникови термини.

Така достигахме до съчетание на космични и физиологични факти, които показват типичната форма на ембриото. Там, където стои Слънцето по време на зачатие би била главата, докато положението при раждане показва долните крайници. Бавният растеж на Слънчевото движение тогава би означавало увеличаване на ембриото в дължина. От много повърхностна гледна точка увеличението на мерките грубо се съгласуват една с друга от около четвъртия лунен месец нататък.

Така, до тук имаме известни идеи що се касае до възможен подход за тълкуване на отношенията между процесите при човешкото въплътяване и звездите. Остава да се види дали тази хипотеза е приложима и доко- лко тя може да доведе до практични резултати. Ние следователно сме подбрали известно число случаи, които са достатъчно показателни по отношение на физиологическите факти и се надяваме чрез тях да установим доказателство за ефикасността на теорията в общия ѝ смисъл.

Бихме искали, обаче, да подчертаем, че подбраните примери са само малка част от една колекция от няколкостотин исторически случаи. Технически не е възможно да се даде целия материал в публикация от настоящата големина, но трябва някак си да се сложи начало.

Друг проблем е определянето на индивидуални качества при бременност, което от своя страна изисква знание за точната дата на зачатиято. Разнообразието на подобни космични събития в индивидуалните ембрия е също сложен въпрос. Ние ще разгледаме тези проблеми в края на настоящата книга и ще отговорим на тях.

ГЛАВА ТРЕТА

ФИЗИОЛОГИЧНИ ДЕФОРМАЦИИ И ЗВЕЗДИТЕ

В предишната глава развихме идеята, че ембриото подражава в своето общо устройство на отношенията между Слънцето и Земята с нейната

Луна. Сега ще направим стъпка по-нататък и ще разгледаме действителни бременности с оглед положението на Слънцето по това време. Също ще включим, обаче, жестовете, движенията на главните планети вътре в Слънчевата система. Имаме впечатление, че това може да бъде направено въз основа на онова, което е описано в глава първа. Очевидно само Слънцето не е отговорно за преобладаващите условия вътре в Слънчевата вселена. Ъгловите положения на планетите правят общото разположение и следователно могат да бъдат възприети като основа за обсъждане влиянията, които през дадено време обхващат нашия слънчев свят и въздействат също и на Земята.

Взели сме за разглеждане някои специални случаи на физиологически деформации, тъй като е естествено да се очаква те ясно да покажат отклика на ембриото на космичните събития, ако изобщо съществува някаква такава отношение.

Дадените диаграми са нарисувани според нашите изказвания в глава първа, което е позицията на размишлението. Съзвездията на зодиака и движенията на планетите изглежда да са точно обратно на онова, което биха изглеждали при пряко наблюдение. Ако обърнем гръб на южната част на небето, бихме дошли толкова близо, колкото е възможно до желаното положение на вътрешно размишление. Тогава съзвездията на зодиака ще се издигат надясно от нас, ще се придвижат зад нашата глава, така да се каже, а ще залязат в ляво и ще продължат под хоризонта от запад към изток. Тогава нормално ще изглежда планетите да се движат от ляво на дясно в онази част на Еклиптиката, която е на хоризонта. Под хоризонта те трябва по необходимост да се движат от дясно на ляво. Кривите вътре в кръга на зодиака показват жестовете (включително ретроградните движения на „примките“ на планетите в течение на дадената бременност през средно десет лунни месеца). Във всички диаграми преднамерено сме възприели геоцентричната гледна точка, защото си представяме, че ембриото подражава на събитията в космоса като образи върху изкривената повърхност на видимата сфера на небето. За съжаление не може да направим перспективни картини на ембриото вътре в триизмерното космично пространство и следователно сме свели диаграмите до полето на зодиака, което е също полето на орбитите на планетите.

Фигура 11 показва небето по време на бременност на майката на едно момче с ненормално голяма глава – хидроцефал, което беше родено на 8 август 1923 г. Това бе много сериозен случай. Единадесет месеца след раждането черепът имаше размери 64 сантиметра обиколка. Детето умря на възраст две години и четири месеца.

Според диаграмата Слънцето по време на раждане бе в транзит от съзвездието на Рака към Лъва. То бе тръгнало при зачатие от съзвездието

Фиг. 11. Хитроуебба, роден на 8 август 1923 г.

Везни и след това се бе движило през всички съзвездия до Лъва. Към тази дъга на Слънцето трябва да нагласим положението на ембрионалната картина в центъра в унисон с нашата идея, обяснена в глава втора.

Слънцето по време на зачатие е било в съвпад с Юпитер, който се е движел от Дева към Везни и бе направил „примка“ във Везни по време на бременност. Това е имало пряко въздействие върху областта на главата на ембриото. Сатурн е бил доста по-назад в Дева. Около времето на зачатие Сатурн е имал съвпад с Меркурий. Венера същевременно се е движила към примка в Скорпиона от геоцентрична гледна точка. Тя е стояла тогава в една линия между Слънцето и Земята. Марс е бил още по-напред в Зодиака. Той е започнал от Козирога и по време на ембрионичното развитие се е придвижил до Рака, където дошъл в съвпад със Слънцето по време на раждането.

Повърхностно размишление и разглеждане на диаграмата показва натрупване на планети над главата на ембриото. Юпитер изглежда особено да тежи върху нея. За по-специално очертане на дадените факти, доко- лкто това е възможно в обсега на тази публикация, трябва обаче отново да си спомним разглеждането на планетите и съзвездиата на Зодиака, което бяхме направили в първата серия на „Изис София“.

Юпитер се свързва като влива „Живот“ в организмите, които са предопределени да живеят. Той работи следователно повече отвътре на тялото. Например, неговото влияние кара мозъка да разцъфти, така да се каже, в кухината на черепа. Общо взето Юпитер има решително участие в образуването на нервната система. Така степента на неговата деятелност по време на бременност може да бъде възприета особено при индивидуалното оформяне на челото. Обаче общо взето Юпитер е свързан със „закръглянето“ на костните особености на човешкото тяло, той ги хармонизира и дори разкрасява. Следователно можем да си представим, че ако Юпитер е в близко сътрудничество със Слънцето, то

тогава неговото въздействие върху ембриото, се увеличава. Ние съгласуваме Слънцето и неговата дъга с формацията на амнион (зародишева ципа), който е силно отговорен за създаването на нервната система. За тази деятелност космичния слънчев първо образ, амнионът, има нужда от сътрудничеството

на Юпитер и трябва да си представим, че съвпад на двете, както е в настоящия случай в самото начало, много силно ще подчертае точно това специално развитие на ембриото. Може дори да го преувеличи, както виждаме, че е станало това точно тук.

Тогава защо в този случай имаме деформация? Отговорът се намира в положението на Марс по същото време. Той образува ъгъл от точно 90° с Юпитер по време на зачатие. Общо казано такъв един ъгъл по казва нарушения на космичните влияния. В глава I подчертахме, че учените, които изследват поведението на радиосигналите, са осъзнали това във връзка с планетните ъгли положения от хелиоцентрична гледна точка. Много полезно е да изследваме подробно и точно това ъглово положение от 90° между Юпитер и Марс. В известен смисъл Марс е великият „Осъществител“ в Космоса. От неговото сътрудничество много зависи дали една идея на практика може да се осъществи и да постигне това хармонично и успешно. Дори „Идеята“ за човешката форма има нужда от това участие на Марс по време на бременност. В случая на нашия хи-дроцефал това сътрудничество на Марс изглежда да е било сериозно потиснато, както се показва от ъгловото отношение на Марс и Юпитер. Следователно образуването на главата и особено на централната нервна система, в която е включен Юпитер, не се е издигнало до стандартите на общата идея за човешка форма.

Ние обаче бихме искали да разгледаме тези факти накратко също и от гледна точка на съзвездията на неподвижните звезди, включени в тази диаграма. Юпитер се придвижил през Везни и там образувал примка. С други думи неговото влияние е било „притеглено вътре“ чрез всмукателната дейност на Слънцето от обратното направление на пространството. (Висшите планети като Сатурн, Юпитер, Марс правят примки – явни жестове според понятията на Коперник - когато Земята стои в една линия между планетата и Слънцето.) Юпитер във Везни би си „спомнил“ отдавна минал стадий на космическата еволюция, когато материята е била все още в много етерно състояние и човекът бе достигнал само степеня на „растително“ съществуване (виж „Изис София“ първа серия, част трета). Везни означава крайната връхна точка на тази степен, цветеподобно отношение на този предшественик на човека все още без никакви емоции или страсти. Като космическа паметова картина това оприсва много добре отношението на един

хидроцефал въз основа на негови- те физиологични и биологични особености. Някой, който е трябвало да борави с такива човешки същества, знае, че обикновено те са спокойни, неимоверно мъдри макар и вгълбени в себе си и пасивни.

От друга страна Марс в Козирога, като се придвижва чак до Рака, показва забавяне на борческата сила, от която има нужда, например, човешкото същество, за да поддържа своята цялостност. Марс има склонност да „покрива“ съзвездието, през което се движи. Козирогът е космическа паметова картина на степените на миналото, когато са ставали големи битки за поддържане „нормалност“ на еволюцията. В нашия случай Марс в Козирогът е възпрепятствал възплътването на такива способности чрез наследствеността. Вместо това, той е имал склонността да се придвижи навън в космическото пространство, докато по време на раж- дането е стоял далеч зад Слънцето. Той изгубил себе си във вид безформена универсалност, като отново при раждането оформил ъглово отношение към Юпитер от 90°.

Разбира се, събитията в небето по време на бременност показват само възможни склонности. По никакъв начин не е задължително те да доведат до същите резултати в наглед подобни случаи. Повдига се въпросът защо те причиняват в отделни случаи физиологически отклонения, докато в много други случаи не въздействат така. Астерограмата на бременността не може да отговори сама на този въпрос. Само индивидуалното разглеждане на отделния случай може да даде основа за преоценка. За това ще говорим накратко по-късно.

Така ние прибавяме друга звездна диаграма на бременността, от която се ражда хидроцефал (фиг. 12). Той бе роден на 5 февруари 1930 г. Положението на планетите изглежда да е по-различно, сравнено с предшестващата звездна диаграма. Обаче главните черти бяха твърде подобни в чисто относителен смисъл. Слънцето тръгва от Овена и отива чак до Козирога. Юпитер бе в транзит от Овена към Телеца и също е имал съв- пад със Слънцето по време на зачатия или скоро след него. Марс започва от Близнаци и се придвижва до Козирога. Този жест е обърнат, сравнен с онзи в предишния пример. Забележителна черта по време на точно това ембрионално развитие бе съвпадът на Марс със Слънцето в Скорпиона и същевременно опозицията на Юпитер в Телеца. (В този случай Марс вследствие на това също е много отдалечен от Земята, макар че това е с по-различна космическа „паметова“ стойност.) Ние трябва да си представим, че Юпитер - Земя - Слънце -

Марс са стояли в една линия в космичното пространство, с други думи в ъглово положение от 180° .

Тълкуванието на тази звездна диаграма трябва да бъде в същите посоки, както и на предишната. Юпитер в Овена отразява характера на Везни (противоположен), който ние вече сме описали. Подчертават се дори още по-силно процесите на главата, защото Овенът е космичният историк на еволюцията на главата и мозъка.

Фиг. 22. Хидроцефалия, протекла до 5-месечие 1930 г.

Фиг. 25. Детско, редице без чужди черти
рамота, също с хидроцефалия.
Родено на 19 декември 1907 г.

Тук Марс е по-различен. Може би едва през време на осмия лунен месец на бременността, когато онова ъглово положение от 180° бе достигнато, причината за това болестно отклонение става остра.

Остава да бъде разисквана специалната характерност. В началото на ембрионалното развитие Венера прави примка. Забелязваме примка на същата планета и по време на зачатие в предшествания пример. Между другото факт е, че сме откривали такива примки на Венера в други звездни диаграми за бременност с хидроцефални деца. Събрали сме известно число такива данни и всички показват тази специфична характерност понякога в доста изтъкнати места.

Защо тази планета през своите ретроградни фази има влияние върху проявяването на точно това здравословно отклонение?

Венера е специално свързана с ритмичната система на човека, с дишането и циркулацията, която е съсредоточена в средната част на организма.

Обаче в част четвърта от първата серия на „Изис София“ сме показали, че тази ритмична дейност въздейства също и на главата, както и в крайниците и на метаболичната система. Чрез влиянието на Венера по време на бременност всеки от тези процеси може да бъде засилен като се пренебрегнат другите.

Така например, ако Венера направи примка, с други думи, когато е най-близо до Земята, тя може да въздейства върху ембриото така, че процесите в главата, които се отнасят до циркулацията да бъдат свръхподчертани с цената на слабо разположение в другите две телесни области. В двата случая, които тук представяме, Венера е направила

такива примки, които са отежили разположението към хидроцефаличното състояние.

Този аспект на Венера е специално изтъкнат в двата примера, които сме дали, защото те се намират в областите на главата на ембрионалния образ. Това обаче не винаги е случая в този вид астерограми.

Нека да разгледаме астерограмата на бременността при друго увреждане, което е описано така: „мъжко, родено без по-нататъшно черепно развитие, всъщност само с една фронтална маска". Детето бе родено на 19 декември 1907 г.

В астерограмата (фиг. 13) откриваме Марс да извършва примка над главата на ембриото, фактически на мястото на пъпната връв на ембрионалния образ. По време на раждането Марс е достигнал в съседство на Сатурн, който прави примка в точката на транзита от Водолей към Риби.

Юпитер се придвижва през Близнаците и Рака, като навлиза в примка в самия край на бременността.

Тези няколко характеристики много добре описват нарушението. Първо ще трябва да си спомним какво сме казали за Юпитер във връзка с двата примера на хидроцефалните случаи. Той има решителен дял в оформянето на главата и на централната нервна система. В настоящия случай той е бил далеч от главата на ембрионалния образ, работил е повече в долните части на организма. Освен това не е извършил примка преди самия край на бременността, стоял е „отвъд" Слънцето (съвпад по време на петия лунен месец) и не е бил много „заинтересован" в земните неща. Освен това Юпитер е бил нападнат, така да се каже, от Марс от противоположната част на небето чрез ъглово отношение от 180°.

Следователно можем, да си представим, че оформящата сила на Юпитер не е била много голяма именно по време на тази бременност. Сатурн, обаче, бил, така да се каже, залепен отзад за главата на ембрионалния образ. Юпитер упражнява оформяща дейност върху ембриото, то до известна степен работи от отвътре на организма като скулптор. Що се касае до главата, Сатурн проверява това Юпитерово влияние отвън. Той поставя например каската на черепа върху мозъка (забелязваме, че Сатурн е бил близо до ъгловото отношение от 90° към Юпитер по време на зачатие).

Към това прибавяме специфичното отношение на Сатурн към Зодиака в това движение. Той е бил главно в Риби. Това ни напомня от космичен смисъл най-първичните степени на еволюцията (виж „Изис София", първа серия, част втора). Тук прародителския първообраз на човека се явява като автомат, все още безжизнен, само етерен израз на Божествената идея за човек, само маска на онова, което той ще стане. Това се

приближава много до описанието на случая, който имаме да разглеждаме.

Тук Марс внася утежняване на тази склонност. Той е имал съвпад със Сатурн в Риби след раждането. В тази област той подтиска мъдрите формиращи сили на онези природни енергии, които установяват равновесие между сферичните („Слънчеви“ - деятельности) и централните (Лунно-земни склонности) способности в тялото.

Този пример разкрива, че Сатурн и Марс могат да работят срещу скулптурните, пластични дейности на Юпитер. Друга астерограма на микроцефален случай потвърждава това (фиг. 14). Детето бе родено на 22 септември 1926 г.

Тук Слънцето тръгва от съзвездието Скорпион/Стрелец и при раждане влиза в Дева. Чрез това отново откриваме вече показания ембрионален образ. Над главата са стояли Сатурн и Марс близо един до друг по време на зачатие. Това е станало във Везни. Юпитер се появява изтикан надолу в ембриото. Венера прави примка в мястото на Юпитеровия път по време на бременност. Меркурий извършва примка пред Слънцето по време на зачатие, докато е бил във възвишен съвпад със Слънцето при раждане, което значи, че е бил отвъд Слънцето от гледна точка на Земята.

Първо, да разгледаме в тази връзка относителните положения на Слънцето и Земята при зачатие. Слънцето - космичният първообраз за зародишевата ципа - бе проникнато от енергиите на Скорпиона.

Виждаме как онези сили, които изграждат главата на ембриото бяха проникнати от разрушителни космични производни. Земята като стои в противоположно направление от гледна точка на Слънцето, бе изложена на енергиите, които струят в Слънчевата система от областта на Телеца чрез всмукателната дейност на Слънцето. Това би било според нашите хипотези, първообразът, който ембриото използва в системата на жълтъчното мехурче - алнатоисната течност. Тук следователно можем да видим как силите на крайниците и метаболизма са свръх подчертани (виж също отношението на крайното движение на Телеца върху древните звездни карти). Разбира се, това особено отношение на Слънцето и Земята само може леко да облекчи деформацията. Ако е само това отношение, не е належащо да се дойде до нея.

Фиг. 14. Микроцефал, роден на 22 септември 1926 г.

Фиг. 15. Сигит (мама), роден на 16 април 1798 г.
„Кръва преобървати, деятелен и интелигент“.

Изглежда много по-силно влияние върху това ембрио да са имали Сатурн и Марс. Точният съвпад между тези две планети става на 15 декември 1925 г., което е 281 дни преди раждането. Съвпадът е бил в точката на транзит от Везни към Скорпион. Тук Сатурн упражнява своето склерозиращо влияние, отежнено от Марс, който бе склонен да преувеличи и наложи преобладаването на потенциалните енергии, съдържащи се в крайниците. Съзвездията Везни и Скорпион принадлежат на онези обла-

сти на Зодиака, от които първообразните производни на човешката система на крайници бе произлязла в течение на космичната еволюция.

Юпитер бе избутан на заден план. В началото на това ембрионално развитие той влиза в съвпад със Слънцето. И след това престава да се интересува, така да се каже, от земните работи. В това си положение в Козирога той не може да въздейства достатъчно със своята организираща и хармонизираща сила, особено що се касае до организирането енергиите на главата. Тук също се подчертаваха повече крайниците.

Това бе утежнено по време на бременност от примката на Венера в мястото на кривата на Юпитер. Вече във връзка с описанието на астерограмите на двата хидроцефала показахме характера на примката на Венера. Там казахме, че в такъв случай уравниващата сила на тези особени планетни влияния могат да бъдат нарушени чрез отслабване на ритмичните и подчертаване процесите на главата. Това изглежда, че противоречи на микроцефалното състояние. Тук обаче осъзнаваме, че този Венерин жест е като удар срещу въздух, защото това въздействие не може да се съедини със здравословната Юпитерова деятелност. То по-скоро внушава нещо като обезглавяване, вследствие на което цялото тяло замества главата. Има определени основи за развитие в това направление, оказано от тази особена примка на Венера

в Козирога, но тук не можем да навлезем в описание на астрономическите факти.

Така можем да видим как съзвездието на планетния космос може да е дало началото и засилило уродливостта. Едностранното развитие на краката за сметка на сравнително малката глава също е показана и от жеста на Меркурий по време на бременност. При раждане той е бил във възходящ съвпад, с други думи е бил отвъд Слънцето от гледна точка на Земята. В сферата на главата на ембрионалния образ виждаме една примка. Планетата не можеше да допринесе, щото тази област да стане правилна или с нормален израз на личността, защото примката има склонността да се свива и да се стеснява. (Меркурий се опитва да направи целия организъм на човека съсъд за развитие на личността.) Крайниците, означени от Слънцето прераждане, което в този случай бе близо до есенното равноденствие, са ненормално увеличени. Там висшият съвпад на Меркурий внушава разтегляне на крайниците в пространството по неуравновесен начин.

Приключваме този очерк за проучване физиологически деформации с два случая на сакати в краката. Еди ният бе роден на 16 март 1798 г. (фиг. 15). Той е описан като „мъж сакат, чийто крака бяха преобърнати, но който беше деятелен и интелигентен“.

Астерограмата на ембрионалното развитие показва Сатурн и Марс близо един до друг в Близнаци при зачеване. Това бе същевременно главата на

ембрионалния образ, както е показана от Слънцето. Тогава Марс е имал ъглово отношение от 90° към Юпитер. Последният бе в транзит от Рибите към Овена. Същото се случва отново, когато Марс се движи през Стрелеца. Друга забележителна характеристика бе жестът на Венера. При зачатие тя стои отвъд Слънцето от гледна точка на Земята. Прераждане тя извършва примка, с други думи бива пред Слънцето. Меркурий прави примка при зачатие и току-що завършва друга малко преди раждането. Близостта на Сатурн и Марс ни напомня за астерограмата на микроцефалния случай, който описахме по-горе с изключение, че той става в мястото при друго съзвездие на Зодиака. Освен това тук трябва да осъзнаем, че Марс вече бе задминал Сатурн малко преди зачатиято. Такива наглед много незначителни факти променят значително изводите.

Ние главно се интересуваме да знаем, дали може да се намери указание за недъг. Ето защо трябва да се обърнем към положението на Слънцето при раждането, защото там са краката на ембрионния образ. Под тази точка намираме Юпитер в самото положение. Човек има почти впечатление, че той не е бил заангажиран по време на бременността. Неговата мъдрост не е била взета под внимание, макар че Юпитер е

имал мъдро- стта на Рибите и на Овена. Рибите са свързани с космичните първообрази на краката. Следователно това Юпитер е съзерцавал, но той пренесъл това съзерцание също и в Овена (космичния образ на главата и на „Иде- ите“). Човек тогава може би могъл да каже, че с това се е показала слаба склонност за придържа не към мъдростта на природата, която е съществена при създаването на така наречено нормално телесно устройство, придържането твърде много е било в областта на „идеята“. (Човек би си помислил за творческите „Идеи“, които Платон все още е могъл да преживява и които Гьоте „виждал“ също така, когато говорил за Първообразното растение.)

Главната точка обаче, е фактът, че Марс възпрепятства Юпитер (ъгловото отношение от 90°). Възпрепятстването е било тясно свързано с главата на ембрионния образ. Марс в това положение в Близнаци внася биографичната склонност за въздържане от докосване Земята, един вид физиологическа идиосинкразия към тази планета. Това се съчетава със странното естество на Юпитер и накрая се появява външно в сакати крака. Такова нещо когато се случи при човешко същество е въпрос на неговата индивидуална съдба. То не може всъщност да се обясни освен с едно разглеждане на минали въплъщения. Тук в тази астерограма можем само да наблюдаваме как енергиите на космоса подават възможността да се придобие тяло, кое то е в унисон със съдбата, поради опитности в предишни прераждания.

Жестът на Венера е интересен. В известен смисъл той станал по обратен, неправилен начин. Венера била във възходящ съвпад със Слънцето в главата на ембрионния образ, чрез което е насочвала склонностите на „крайниците“. При раждането тя е направила примка, която насочва към действията на главата, които наистина са били на неправилно място, тъй като там откриваме краката на ембриото. Обаче склонностите на главата може да са намерили израз в обърнатостта на краката.

Фиг. 16. Саката (жена), родена на 4 ноември 1816 г. „Кракъ обрънати навътре, умна“.

Следващата диаграма (фиг. 16) принадлежи на саката жена, родена на 4 ноември 1816 г. Описанието е доста подобно на предшестващата картина, „крака обрънати навътре, умна“. Тук откриваме Юпитер в отношение към краката на ембрионалния образ и почти в противоположната част на Зодиака. Отново Марс възпрепятства Юпитер, но тук се случва от ъгловото положение 180° при зачатие. Откриваме Сатурн над главата на ембрионалния образ както при фиг. 15. Само тук Венера е различна, макар че тя е направила примка малко преди зачатията в мястото на Слънцето при раждане, с други думи в краката на ембриото.

Този случай е толкова подобен на онзи от фиг. 15, че не изглежда необходимо да бъде разискван по-нататък.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КОСМИЧНИ И ФИЗИОЛОГИЧНИ ОСНОВИ НА ДУШЕВНИЯ ЖИВОТ

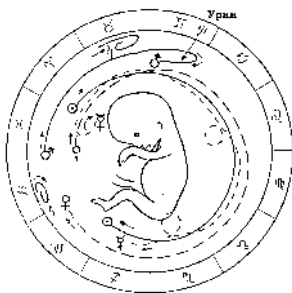
След като сме показали в предшестващата глава възможни подходи за астерограми на бременността, сега ще направим една стъпка по-нататък. Ще се опитаме да разработим някои факти за душевния живот на човека и да изследваме доколко той има космична и физиологична основа при човешкото същество. Тялото е платформата, на която душата стои и чрез която тя има връзка с външния свят. Този телесен съсъд може да засили или да възпрепятства развитието на човешките вътрешни способности. Правилното знание за тази основа може да помогне да се наде-

леят трудности или да се използват възможни спящи качества. Тук има широко поле за лечителни възможности. Придобиването обаче, на пълно знание е първичното условие за всяко усилие в това направление.

В края на глава трета говорихме за деформации в краката на човешкото същество. Към това сега прибавяме друг вече исторически пример,

астерограмата на бременността преди раждането на лорд Байрон (фиг. 17). Той бил роден на 22 януари 1788 г. Слънцето тогава бе влязло в съзвездието Козирог. Идвало е от Овена. Сатурн е извършвал примка при тра- нзита от Козирога към Водолея. Той бил под краката на ембрионния образ. Юпитер се е движил по голяма крива през Телеца. Марс тръгнал от Риби, се бе придвижил до Рака, станал ретрограден (примка) и по време на раждането се върнал към Близнаци. Венера също започнала от Риби, много близо до Марс, с царски жест се бе придвижила през Зодиака, докато направила възвишен съвпад със Слънцето във Везни (Венера отвъд Слънцето). След това тя се придвижва чак до Козирога и при раждане бе стояла между Сатурн и Слънце. Меркурий при зачатие току-що бе излязъл от една примка и при раждането стоял в Стрелеца.

Твърде добре е известно, че лорд Байрон е имал деформация на единия си крак от раждането. Това е показано в астерограмата чрез положението на Сатурн под краката на ембрионалния образ. Обаче, само това не може да обясни недъга. Тук трябва да вземем предвид и Марс, който бе извършил примка точно противоположно на краката. Той бе съюзил своите сили с Уран (първата от новооткритите планети), който тогава бил в Рака и правил ъглово отношение към Слънцето на 180° малко преди раждането. Самото Слънце при раждането влиза в Козирога, който пък е първообразната област на всички ставноподобни формации в човешкото тяло.

Фиг. 17. Лорд Байрон, роден на 22 януари 1788 г.

Фиг. 18. Шели, роден на 23 април 1794 г. (N.S.)

Основата на тази Марсова дейтелност най-много ще ни интересува във връзка с недъга. За да открием причината, ще трябва да се върнем до едно предишно въплъщение. Ние не можем да започнем този въпрос сега, но можем да проучим въздействието на основните космични съзвездия

върху Байроновото въплъщение, тъй като имаме впечатление, че деформацията не е дошла случайно, дори не чрез космическа случайност, но от вътрешен или душевен афинитет на Байрон.

Марс започнал от Риби. След това минава през Овена, Телеца и в края на краищата поставя всички ударения върху Близнаци, като прави там примка. Сега трябва да открием подходящо тълкуване на този жест. Според указанията в част трета от първата серия на „Изис София“ тези съзвездия са свързани с древна степен на еволюцията, която духовната наука нарича „Древната Луна“. Два космични принципа тогава са били в опозиция един на друг, единият може да се сравни с настоящето Слънце, а другият до известна степен има характер подобен на настоящата Луна на Земята. „Слънчевата“ същност и нейното развитие в тези степени се ражда като космична памет, така да се каже, в съзвездията от Риби до Дева през Близнаци. Тя действала като вид космичен коректив в онзи космос срещу склонности на отклонения от нормалния път на еволюцията и дори калциране, което е преобладавало в космоса на „Древната Луна“.

Марс като се движи през „Слънчевите“ съзвездия особено през Близнаци, „си спомня“ изминалите степени на еволюция. Подготвя тялото на човека дотолкова, доколкото се занимава с тази задача по време на бременността, да стане съда, платформата за осъществяване на душевни склонности, които са сродни с развития, представляващи в настоящото време продължения на оная „Лунна степен“. (Разбира се, ние продължаваме да държим в ума си, че трябва да търсим съответните душевни сродности и на Байрон в предишни възплъщения.)

Така в случая с Байрон чрез дейността на Марс бе създадена телесната основа за осъществяването на такъв един „Слънчев“ коректив. Обаче, Марс, макар че си спомня онези степени, се опитва да противодейства на тези космични аспекти. Резултатът от това противодействие е обикновено вътрешна борба в живота на човешкото същество, която понякога може да доведе до напрежение между крайни психологични склонности. Несъответствия от този вид могат дори да създадат карикатури на вродените импулси на такава душа.

Нещо в това направление се е случило в живота на Байрон. Той наистина е бил личност с високи идеали за хуманен напредък. Неговото участие в борбата на гърците за освобождение от турско робство и неговата смърт в течение на тези събития показва това съвсем ясно. Обаче, желанието му да прояви духовния „Слънчев“ коректив срещу едно безплодно общество понякога възприемаше гротескни форми. Това го води към ексцентричности и непостоянни действия, които скриваха истинските му импулси от очите на неговите съвременници. Борбата в собствената му

душа често го прави див революционер срещу добре установените закони на обществото, вместо да му даде възможност да стане здравословен пример за еволюцията на човечеството.

Дори във външен смисъл Марс прави тялото на Байрон карикатура на идеалната човешка форма. Уродливостта на неговия крак не му даваше възможността правилно да докосва Земята, с други думи не можеше да проникне в Земята със своите „Слънчеви" вродени качества. Наистина може да се поставя под въпрос всяко влияние на тази уродливост върху вътрешния свят на Байрон. Обаче, ние го взимаме като външен симптом на едно вътрешно състояние. Освен това знаем, че понякога той е бил много подтиснат поради факта на тази уродливост.

Обаче, положително ще бъде несправедливо да разтягаме важността на Байроновата уродливост и нейния фон твърде надалеч. Това бе остатък от миналото и той надделя този остатък до известна степен чрез своята воля. Сатурн в Козирога/Водолей показва, че той е имал дълбока връзка с природата и с красотата на света. Водолеят и специално Козирогът ни разказват от Сатурнова гледна точка степените на еволюцията през много далечното мъгляво минало, когато първите основи на сетивните органи са били полагани (Първа серия на „Изис София", част втора). Чрез способностите, които Сатурн бе изградил в това тяло Байрон положително е имал голяма връзка с външния свят чрез своите сетива. Това е много ясно в части от неговата поезия и се проявява също в неговите пъ-тувания и опитностите, които той извличал от тях.

Юпитер в Телеца бе свързан с Байроновата степен на съвършенство за владееене словото като поет. Може да видим от диаграмата, че тази планета по време на бременността се е движила над областта на ларинкса и гръдния кош на ембрионалния образ. Телецът е първообразната област на човешкия ларинкс, роден от силата на Божественото Творческо Слово.

Космичните производни на този Юпитер стават Байроново притежание още в ранна възраст. Меркурий, планетата, която дарява човека с биологични качества за изразяване и проявяване на личността в астерограмата на Байрон тръгва от Овена - Творческото Въображение на невъзпрепятствания индивидуализъм - и много скоро влиза в Телеца, където идва в съвпад с Юпитер. В това виждаме указание, че той е могъл да поеме биологичното наследство на Юпитер, вътрешната способност за поезия, относително още в ранна възраст.

Венера започва в съвпад с Марс и до Байроновото раждане се придвижва до съседство на Сатурн. Тук виждаме картината на онези енергии, които Венера вработва в човешкото устройство, които стоят зад ритмичната система на човека и отбелязват настроението и насоката на негова-

та жизненост през целия му живот. В началото той е бил повече под властта на онези динамични склонности, които Марс бе съградил в него, но по-късно се придвижва до спокойствието, може би дори до трагичното настроение на Сатурн. Чрез своето тяло той става повече свързан със Земята.

Друга астерограма на бременност, която ще разгледаме на същата такава космично-биологична основа, е тази на Шекспир. Предполага се, че той е роден на 23 април 1564 г. [N.S.] (фиг. 18). Слънцето при бременността ни води назад до юли 1563 г., когато то е било в съзвездието на Рака. Там, където е показана глава та на ембрионния образ, откриваме изключително космично събитие. Това е било съвпад на Сатурн и Юпитер, който фактически е станал по време на това ембрионно развитие.

Този вид съвпад е твърде рядък. Той става всеки двадесет години, ала всеки път става на различно място в Зодиака. Само след 60 години това събитие се връща приблизително на същото място. Например, съвпадът в Рака в 1563 г. бе предшестван от един по-раншен в 1503 г., който стана малко по-нататък назад в Зодиака. Следователно можем да кажем, че това бе необикновено съвпадение във връзка с Шекспировото възплътяване.

Можем да си представим, че биологическото влияние на това събитие върху Шекспировото човешко устройство трябва да е било забележително. Чувстваме се отново задължени обаче да подчертаем, че съвпадението е израз на способности, придобити в миналото. От гледна точка на духовната наука е правилно да кажем, че Шекспировата индивидуалност бе избрала този специален космичен момент, защото неговите биологични изводи подхождаха на собственото му духовно наследство от минали прераждания.

В Сатурн е съсредоточена главно космичната памет. В ограничен смисъл той специално поддържа по време на първоначалните степени на бременността продължителността на видовете. Той отпечатва върху ембриото типичната човешка форма, която съществува като резултат от неизмеримо дълги степени на космична еволюция. Това можем да наречем органична космична памет; ала влиянията на Сатурн разпростират своите въздействия толкова дълбоко в човешкия организъм, че той става способен за памет в човешки смисъл. Той може следователно също да запали в човека и чувството към историята.

Ако Юпитер бъде съчетан с такова разположение, каквото е показано, например, чрез съвпада със Сатурн, тогава пластичната високо „артистична“ способност на Юпитер може да усилва усещането за история. Радиусът на човешкия израз на такова едно съчетание е

огромен. Всред множеството различни разновидности този аспект може да стане основа

за обличане на паметта в дрехата на историята в живо и артистично проявление на човешката или космична еволюция. Разнообразието зависи предимно от съзвездието, в което става това събитие. В Рака, където от- криваме съвпада във връзка с Шекспировото предрождено развитие, мо- жем да очакваме многоформираща сила, може би дори твърде силна и клоняща да изкривява историческите факти.

Въздействие от този вид ние виждаме да работи на мястото на главата на ембрионалния образ на Шекспировата астерограма. Чрез това можем да разберем биологичната основа и органичната гъвкавост, които го създадоха такъв какъвто е в съвременното човечество.

Жестът на Марс е също много интересен в тази връзка. Той започва в Риби и идва до Близнаци. В известен смисъл ни напомня за Марсовия жест при Байрон с разлика, че примката става в Овена. Можем следователно да приложим тук до известна степен онова, което казахме за Марсовото устройство на Байрон, с изключение на това, че ексцентричността и непостоянното отношение (Близнаците) не са така силно изразени. От гледна точка на примката в Овена това е по-скоро склонност към каприз и упоритост, може би да же инат. Може би основата на това негово космично-биологично устройство е подтиквало Шекспир в много от своите творения да се отклонява от дадените исторически и човешки факти и да ги изкривява за свои собствени цели. Венера, учителят на човешките енергии за жизненост и на чувството за общение започва в Близнаци и след голяма обиколка през Зодиака пристига при раждането в Телеца. Тук се подчертава словото, родено от Божественото Творческо Слово (Телеца). Виждаме космично-физиологич- ната основа на поета и на великия майстор на езика.

Фигура 19 дава астерограмата на ембрионалното развитие на Гьоте. Той бе роден на 28 август 1749 г. Слънцето е било тогава в съзвездието Лъв. Относно зачатие се връщаме до Слънце в Скорпиона. По онова време Сатурн бил във Везни, където остава и по време на бременността. Марс и Венера тръгват много близо до него, но са все още в Дева. През втората част на ембрионалното развитие, Марс прави примка в Стрелеца и Скорпиона и до времето на раждането се връща в Стрелеца. Венера минава през Зодиака в царствена крива. По някое време през бременността тя бива във възходящ съвпад със Слънцето в рогата на Телеца. При раждането току-що е влезнала в Дева. Меркурий започва с примка в Скорпиона и при раждането е близо до Слънцето в Лъва.

Главата на ембрионалния образ се владее от Сатурн във Везни. В общ смисъл, Сатурн прави по-бавни процесите в човешкото тяло. При краен

случай може да даде начало на някакво склерозирание, но обикновено създава разположение към внимателност и консервативно отношение.

Тази склонност е по-изразена, ако Сатурн се движи в съседство на Везни. Това съзвездие изразява настроение за получаване отвореност към всяко ново преживяване и устройство склонно към отричане и приспособяване към дадените факти. Можем да разберем това на фона на „биографията“ на Везни (виж първа серия на „Изис София“, части втора и трета).

Гьоте имаше природа, която бе склонна към та-кова разположение. Това става по-подчертано в късните му години. Той бе щастлив, че се бе възплътил в обстановка, която позволяваше бавно, внимателно и консервативно развитие поне през втората част на неговия живот. Неговата напреднала възраст (той умира на 82 години) е също израз на Сатурновото влияние. Той му даде възможността да завърши в спокойствие своята велика творба „Фауст“, която той фактически писа през целия си живот. Неговата строгост и благородно самообладание (и още по-подчертано поради положението му на държавен министър на Саксония - Ваймар) имаха своите корени в космично-биологичното влияние на Сатурн във Везни.

Обаче би било неправилно всичко да се обяснява при Гьоте със Сатурн. Това беше повече минало, човекът, който трябваше да приспособи себе си към характера и условията на времето (разбира се, самоизбрани), в което той живя. Гьоте, който живее в поколенията е в известен смисъл дори в противоречие с Гьоте на 18-тия и 19-тия век. Това е изразено в положението на Юпитер в астерограмата. По време на зачеване той е бил в ъглово отношение от 90° към Сатурн.

По-рано говорихме за влиянието на Юпитер върху растящия организъм. Той прави организма подвижен и гъвкав и може да създаде усещане за свободно възприемане на нови и неортодоксални възгледи за живота, дава телесна основа за универсалност на ума. Също вече сме подчертали, че Юпитер взема решително участие във формирането на нервната система по време на бременност.

Относно Гьотевата предрождана астерограма можем, обаче, да не кажем, че Юпитер е бил свързан само с формирането на мозъка. Неговото ъглово отношение към Сатурн, което доминира главата на ембрионалния образ, по-скоро внушава, че е имало някакво напрежение. Самият Юпитер работел главно в областта на гръдния кош, което показва, че качествата на тази планета били повече свързани със сърдечните сили на Гьоте. Следователно неговата мисловна сила била по-различна от онази, която би имал, ако Юпитер бе повече свързан с областта на главата. В последния случай щеше да преобладава

философското мислене. Така както бе, Гьоте намира своя израз за мисловните си способности в областта на поетичното и артистично творчество. Това става особено видно

при неговото отношение към Шилер. Шилер изразява веднъж своите убеждения за човешката еволюция в философския трактат „Breife uber die aetherische Erziehung des Menschengeschlechts“ относно функцията на изкуството като върховно възпитателно средство на човечеството. Гьоте, когато бива подтикнат да направи изповед за своите хуманитарни идеали не би могъл да го направи в такава форма. Вместо това той написа прочутата приказка за „Зелената Змия и красивата Лилия“.

Фиг. 19. Гьоте, роден на 2 август 1749 г.

☿ = Марс ☊ = Юпитер ☋ = Сатурн

Фиг. 20. Ницше, роден на 15 октомври 1844 г.

Юпитер главно се е движил през Водолея, а през втората половина на бременността и през Рибите. Това още повече подчертава качествата на Юпитер. Водолеят запазва космичната памет за изминали векове, когато човекът е бил много повече под здравословното водачество на космичните енергии, докато Рибите показват от гледна точка на Юпитер възпламеняването на Божествената Мъдрост във всичко, което съществува във физическия свят. Гьоте наистина имаше дара, до известна степен чрез своята физиологична Юпитерова природа, да съзерцава и възприема мъдростта, вродена в царствата на Природата. Неговите научни подходи, неговите методи за наблюдение и опитностите му с първообразните творчески енергии в природата свидетелстват за тези му способности.

Марс е повече свързан със Сатурновата страна на Гьоте, както можем да видим от диаграмата. Марс се придвижва от Дева към Везни и Скорпиона, накрая прави примка в Стрелеца. В тази част той подчертава древното наследство у човека, което го бе водило в миналото и все още го води към силно уважение на собствената му независимост и свобода. Такова наследство присъства във всеки съвременен човек дори като биологични факти повече или по-малко силно изразени (виж също „Изис София“, първа серия, част трета, относно Скорпиона). При Гьоте

тази Скорпионова склонност бе много подчертана особено в неговите по-ранни години. Можем да си представим, че огромна борба е бушувала в Гьоте между консервативните склонности на Сатурн и бунтовния и динамичен характер на Марс-Скорпион. Много доказателства могат да бъдат открити

в неговата биография. Накрая Гьоте постига хармония, която изразява в своя „Фауст“. Мефистофел, Фаустовият приятел и изкусител в края на краищата бива победен от висшите духовни връзки на човека. Това е аспектът на Марс в Стрелеца-Кентавър, победен от силите на пречистената Венера.

Гьотевата Венера идва, през седмия лунен месец на бременността, във висш съвпад със Слънцето между рогата на Телеца, където древните хора са виждали златния Слънчев диск на Хатор или Изис. Това станало по времето, когато Марс, стоящ почти в пълна опозиция в главата на Стрелеца, преминава през своята примка. Венера обаче, като е тръгнала близо до Марс при краката на Дева, се завърща при раждането на Гьоте към главата на същото съзвездие. Това е Венера, която трябваше да премине през много изпитания в Гьотевия живот и в края на краищата тя бе станала неговото избавление. Гьоте много съзнаваше това и в последната сцена на своя „Фауст“ той описва реалността на онези сили във великото творческо въображение на Небесната Царица, „Матер Глорiosa“.

Такова преобразование във вътрешния свят на човешко същество не би могло да стане, ако то не бе имало долу в своя космично-биологичен строеж такова разположение на звездите, каквито например бе имал Гьоте.

Ако говорим за Гьотевия Меркурий, трябва да разгледаме много подробности от неговата биография. Това не можем да направим тук поради ограниченото място.

Ще приключим с поглед към предрождената астерограма на Ницше. Той бе роден на 15 октомври 1844 г. Чрез неговото зачатие идваме приблизително до 15 януари 1844 г. (фиг. 20).

Слънцето по онова време е било в съвпад със Сатурн в Козирога. Това би указало устройство, с какво-то се срещнахме при Гьоте, ала привличането към Козирога предполага твърде изтънчено Сатурново човешко устройство. Можеше да се каже, че Ницшевият организъм на сетивата (и нервите) бе високо напрегнат. Той имаше нещо от естеството на Козата или Дивата Коза, правеща усилия да се изкачи на най-високите върхове, обаче, бе окован от своята рибоподобна опашка към дълбините. Положението на Юпитер в зодиака (Водолей и Риби) и в ембрионалния образ бе доста подобен на положението в случая при

Гьоте. Това навярно е дало основата за неговия чувствен живот, неговото красноречие, стил и любовта му към музиката. Марс до известна степен ни напомня Байрон. Той се придвижва през целия път от Риби до Дева и много, което бе казано за Байроновия Марс, неговия Слънцеподобен характер и реформаторска воля, както и революционерска склонност и накрая окончателно

пропадане могат да бъдат приложени към Нищевото биологично Марсово устройство.

Ницше твърде рано влиза в контакт с творбите на философа Шопенхауер. Чрез своята любов към музиката той свързва отношение с прочутия композитор Рихард Вагнер. Тръгвайки от неговото приятелство, той преминава през период на идеалистична философия, но в един момент се отчуждава от Вагнер. След това развива порационални насоки на философия, които завършват с написването на неговата най-прочута книга „Тъй рече Заратустра“. Тя е по-скоро поема, отколкото философски трактат. Скоро след завършването на „Заратустра“ идват книги като „Воля за власт“, „Отвъд Доброто и Злото“ и пр. Постепенно той заплува към пълен срив и става луд в годините 1888/89. През януари 1889 г. той получава удар от апоплексия и малкото му приятели трябваше да го заведат в психиатрично заведение. През своите последни дванадесет години живот Ницше е безпомощен и за него се грижат неговата майка и сестрите му.

Трагичната съдба на Ницше трябва най-много да ни интересува. Можем ли да намерим някакво указание в неговата космобиологична структура? За да отговорим на този въпрос, трябва да погледнем към планетите, които са били открити през последните двеста години - Уран, Нептун и Плутон. В древния ред на планетите от Луна до Сатурн откриваме космичните противокартини на почти всички функции вътре в границите на човешкото физическо тяло. Новите планети обаче, отиват, така да се каже, отвъд тях. Те опи сват свръхсетивното устройство и влеченията на човека. Следователно тези три планети създават у човека големи склонности към окултния, духовния свят, към развитие на висши способности на съзнанието или, в случай на неуспех карикатури, които могат да доведат до умствена болест.

Всяко издигане на съзнанието може да стане само чрез използване и преобразоване на естествените органични функции. Докато редът на древните планети съгражда организма, новите планети се стараят да го разтопят и да го превърнат в способности на съзнанието. Това може да бъде засилено чрез индивидуалния биологичен строеж, но може и да

бъде засилено до такава степен, че да се предотврати или разруши здраво- словното равновесие между тяло и ум.

Така грубо казано Уран е противоположност на Сатурн, Нептун на Юпитер и Плутон на Марс. Това е валидно, що се каса е до висшите, външните планети, ала Уран, Нептун и Плутон могат да бъдат също считани като засилващи противоотрови на Меркурий, Венера и Луната.

В Ницшевата астерограма откриваме трите нови планети в доста важни положения. Нептун в съвпад с Венера и Меркурий във Водолея по време

на зачатие. Самият Меркурий малко след това влиза в примка. Всичко това става в областта на главата на ембрионалния образ. Ние можем да си представим, че там е бил коренът на крайно деликатния строеж на Ницше, особено що се касае до сетивата и нервната система. Съвременен биограф на прочутия философ го описва, че е имал „нервите на Шели, стомаха на Карллайал и душата на момиче под въоръжението на войн" („История на философията", от Уил Дурант).

Освен това Марс е в съвпад с Уран в Риби. Това трябва да е утежило неговия Марсов характер до степен, до която човек може да разбере, ако чете по-късните му книги особено „Тъй рече Заратустра". Неговият революционен идеал бе Свръхчовека, онзи, който не знае никакви поставени ограничения от стандартите на морала в съвременното общество, което Ницше смята за пропаднало и изкривено до крайна степен.

Накрая откриваме Плутон в точна опозиция на Слънцето при раждането на Ницше. Това обяснява до голяма степен неговото вътрешно величие и чистота, неговата сила и стремеж към най-висшите идеалистични понятия на човека, но също и силните му разрушителни и раздробяващи философски тенденции в последните години. Онова, което изглеждало външно като nihilistичен световен мироглед бе явно до голяма степен отражение на вътрешните органични промени и разлагания, чиято огромност могат да бъдат схванати чрез космичния фон на Ницшевото биологично устройство.

Той безсъмнено е имал огромни способности, но не е имал вътрешната способност да ги овладее чрез своята индивидуалност и да ги вкара в границите на безопасна и разумна човешка употреба. Ако това отсъства, даровете на космоса по време на бременността могат да станат диви коне, които въвличат направляващия колесницата в пропастта на болести и неуспехи.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

ТАБЛИЦА ЗА ПРЕВРЪЩАНЕ НА ЗНАЦИТЕ В СЪЗВЕЗДИЯ

Фактите, представени в тази книжка, могат да повдигнат следния въпрос: Какво може да бъде практическото използване на такова знание за отношението между човека и звездите?

Отговорът е, че макар и окончателни заключения на този етап да са все още много предварителни, има указание, че този вид изследване може да стане основа на нов вид психохигиена. Примерите, които даваме в глава четвърта, показват предрождената астерограма на човешко същество, разкриващо вродени качества и способности, които се разработват обикновено през живота посредством инстинктивно осъзнаване и сигу-

рност. Има обаче, знаци в съвременния век, че човекът загубва тази инстинктивна сигурност за своя път и за своите задачи в живота много бързо. Старите полусъзнателни подпори в живота все повече и повече отпадат, и пълно съзнание за личната съдба и за духовната основа на инди- вида са необходими за изграждане на здравословно човешко съществуване. На този етап подходящо знание за космично биологичната основа на всяко човешко същество в бъдеще ще е в състояние да засили самосъзнанието и да подпомогне развитието на спящите способности и качества. Психологическите състояния на съвременното човечество показват до алармираща степен, че такива спящи способности могат да станат източник на вътрешно разгневяване и на всякакъв вид болести, ако не бъдат развити. От друга страна свободата и независимостта на човека не могат да бъдат възпрепятствани от приложението на такава психохигиена. Няколкото примера, в които дадохме в глава IV показват, че духовната дейност на човешкото същество може да бъде засилена до неограничена степен чрез този вид изследване, ако то бъде проведено на основата на духовната наука. По-голямата трудност ще бъде да се създаде в човека доверие в неговата лична сфера на духовна способност и свобода.

Четецът ще осъзнае, че обсега на тази малка книжка не предлага повече от възможността на много сбито представяне на човешката връзка със звездите чрез неговата предрождана астерограма. Всъщност статичната диаграма не е много ползотворна в тези случаи. Необходимо е филм, за да се създаде подходящо впечатление. Тези и други трудности може да направят това представяне да изглежда свръхопростено и следователно незадоволително. Обаче, ние възнамеряваме в тази книга да дадем само пръв очерк на това особено изследване.

Също възниква въпросът как е възможно да се открият индивидуални черти, тъй като хиляди въплътени човешки същества по необходимост участват в същите положения на планетния свят за дадено време.

Например, може да се предположи, че хиляди съвременници на Гьоте са се въплътили при същото небе и все пак само един Гьоте израсна сред тях.

Отговорът на този оправдан въпрос може да бъде разработен задоволително само в течение на бъдещи издания. Понастоящем можем да покажем само, че много зависи от правилното знание на времето на зачатията. Това изглежда невъзможно на основата на настоящите средства за ембрионалното изследване. Съществуват, обаче, известни възможности да се определи времето за индивидуалното зачатие. Затова ние ще говорим в една последваща книга.

С такова уравнивяване на предрождената астерограма човек може значително да се приближи до индивидуалните характеристики на всяко човешко същество.

Все пак всички възможни връзки на човека със звездите не могат да разкрият пълната природа на едно човешко същество. Те могат да покажат, така да се каже, само едната половина на цялостното човешко същество. В случая на предрождената астерограма наблюдаваме идване в съществуване на физиологическото устройство, което ние използваме за нашето жизнено пътуване на тази планета. Това не може да бъде считано като нещо повече от устройство или инструмент, който ни дава средства да изразим нашите най-вътрешни импулси. Обаче, не трябва да бъркаме инструмента с оператора. Освен това един инструмент може да бъде използван от своя притежател по различни начини. Инструментът го ограничава само до известна степен и много зависи от неговата находчивост.

Операторът, стоящ зад инструмента, в нашия случай е Азът, вечната индивидуалност, която се движи от въплъщение към въплъщение, в които се изисква да придобива все по-големи способности. Тази индивидуалност не може да бъде открита във видимите звезди. Тя е сродна с Божествената Интелигентност, която движи звездите, ала здравословна мярка на знание за инструментите, за космично-биологичната основа може да засили човешката способност да ги използва все по-добре.

Таблица
за превръщане на еклиптичните знаци
в Съзвездия на Неподвижните звезди
 (валидно само за средата на 20-то столетие)

Знаци	Съзвездия
0°	
30°	♈ — Риб и започва 352° (= 22° ♋)
60°	♉ — Овен " 28° (= 28° ♈)
90°	♊ — Телец " 53° (= 23° ♊)
120°	♌ — Близнаци " 89° (= 29° ♌)
150°	♍ — Рак " 117° (= 27° ♍)
180°	♎ — Лъв " 138° (= 18° ♎)
210°	♏ — Дева " 173° (= 23° ♏)
240°	♐ — Везни " 218° (= 8° ♐)
270°	♑ — Скорпион " 237° (= 27° ♑)
300°	♒ — Стрелец " 267° (= 27° ♒)
330°	♓ — Козирог " 299° (= 29° ♓)
	(Коза-риба)
360°	♈ — Водолей " 328° (= 26° ♈)

Пример: ♋ бе на 8 април 1953 г. в 23° ♋ (знак)
 според астрономическите ефемериди.
 Следователно на този ден той близа в
 съзвездието Телец.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

КОСМОЛОГИЯ И ЕМБРИОЛОГИЯ

Преди известно време в един от много четените швейцарски вестници се появи статия от Роберт Юнг (автор на „Die Zukunft“). Тази статия съдържа сведения за лекцията на проф. д-р Цвики пред конференцията на „Американското общество за реактивни ракети“. Проф. д-р Цвики, швейцарски учен, който много години бе работил в САЩ, е един от най-изтъкнатите авторитети по астрофизика и понастоящем професор в обсерваторията на Маунт Паломър в САЩ. Той е специалист в много клонове на науката и е заемал няколко важни поста, особено по време на последната война.

Д-р Цвики в своята лекция, така пише Роберт Юнг, дава предсказание за бъдещото развитие на астрономията, което, по негово мнение, може да се очаква. Той говорил за идващата „реконструкция“ на вселената и обяснил как това ще стане възможно чрез неограничените ресурси от

енергия, които ще бъдат доставени чрез усъвършенстването на атомната си-

ла. Посредством това би било възможно един ден да се доведат някои от планетите на нашата Слънчева система по-близо до Земята. Посредством атомни експлозии, приложени в полегата насока, тези планети биха излезли от своите орбити и би могло да бъдат накарани да влязат в орбити в съседство на Земята. Нашата планетна система би била не само „реконструирана“ по този начин за човешки цели, за улеснение на междупланетния трафик и експлоатация, а ще бъде също така възможно с атомната сила „да се изрежат тези планети до желаната големина“, да бъдат сгъстени до степен на гъстотата на Земята, да им се даде съответна атмосфера като на нашата Земя и т.н. Д-р Цвики, разбира се, призна, че посредством целенасочени или нецеленасочени грешки, Земята може вместо това да бъде взривена.

Когато човек чете такива неща, е склонен да се ошципе, за да провери дали не сънува. Звучи като научната фантастика на Жул Верн. Авторът на статията обаче, който е журналист в много големи швейцарски и немски вестници, е гаранция за искреност.

Много хора считат проф. д-р Цвики за фантазьор и мечтател отвъд реалността, ала неговите успехи и приложението на неговите идеи в няколко клона на технологията не подкрепят такива мисли за него. Освен това то е лично мнение на проф. Цвики, макар че се основава на практически размисления. Дали хората някога ще предприемат такива действия е съвсем друг въпрос. До времето, когато човечеството би било в състояние да прилага техническите ресурси, които има до такива размери, то навярно ще е достигнало и до други възгледи по въпроса.

Има и друга страна, повдигната от този швейцарски учен. Някои хора, на важни постове в научния и техническия свят в САЩ говорят открито за несъответствия между теориите за междузвездните пътувания и пр. и настоящите човешки физиологически способности. Немалко от тях се осмеляват да считат човешката природа такава, каквато е понастоящем като „неуспех“, защото тя е просто неспособна да отстоява напрежението, което тези далечни проекти изискват, поради огромните бързини, налягания и промени в гравитацията.

Тук проф. Цвики също смята, че образованието и пр. с течение на времето, ще постигне също „реконструкция“ на човешката физиология и устройство.

Защо такива идеи като „реконструкция на вселената“ и „реконструкция на човека“ влизат в човешките глави точно в настоящето време от еволюцията? Отговорът е относително прост. Ние постепенно сме

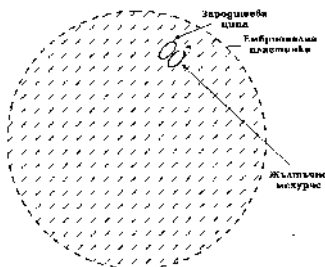
загубили всякакъв усет за Божествената цел, вложена във вселената и в човека.

Вече дори не знаем защо съществува вселената. Тя просто съществува, изникнала посредством търкалянето на големия зар на случайността. В

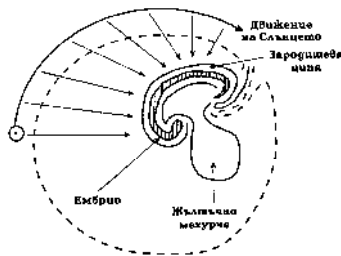
тази празнота на съзнанието изникват такива идеи като тези, за които говорихме по-горе. Този стадий трябваше да дойде, няма никакъв смисъл да се вайкаме за него. Чрез това човечеството е достигнало до великолепната възможност да открие Божествената основа и „цел“ на вселената, посредством обективни помагала на своите научни дисциплини и по свободно решение. При този стадий повече няма никакво място за догмите към миналото и за веригите на традициите. Разбира се, човечеството или част от него, може да злоупотреби с тази свобода и да направи огромен призрак от вселената и от себе си, вместо да улови целта и задачата на Божественото Сътворение. Това е рискът, който поема Божествения свят, когато е освободил и пуснал човека в еманципация. Обаче бихме могли да си представим, че дори само частичен успех в известно число би оправдал този риск.

Голямо значение има, че идеите за „реконструкция на вселената“ и за „реконструкция на човека“, живеят една до друга в главата на съвременния учен. Структурата на вселената особено на звездния свят и устройството на човека са тясно свързани. Структурите на вселената, на звездния свят, са в тясно съотношение към процесите, които стават по време на ембрионалното развитие.

Едно сравнително просто разглеждане на ембриологичните факти може да изясни това. В много ранни степени на бременност две малки празнини се образуват вътре в яйцето (фиг. 1) - зародишева ципа и жълтъчно мехурче. Разделящата стена между тези празнини съставлява първите

Фиг. 1. Схематично сечение на яйцето

Фиг. 2. Схематично сечение на лицето (по-късен стадий)

наченки на фактическото ембрио, което развива своята сложност чрез дейността на трите зародишни пласта:

- 1) ектодермът - подът на зародишевата ципа;
- 2) ентодермът - таванът на жълтъчното мехурче;
- 3) мезодермът - пластът между ектодерма и ентодерма.

Фактичкото ембрио е следователно троичен организъм в резултат на напрежението между зародишевата ципа и жълтъчното мехурче. Самата тази картина може да внуши микроскопично напрежение между две „звезди“, вътре в по-голямата вселена на яйцето.

Тази първична картина обаче се променя бързо през по-късните фази на развитие. Фиг. 2 представлява такава една по-късна фаза. Двете склонности, изразени чрез зародишевата ципа и жълтъчното мехурче, ясно по-казват своите противоположни направления. Зародишевата ципа е извита и жълтъчното мехурче формира глобусче. По-късно това е още по-ясно изразено. Зародишевата ципа се разширява до периферията на яйцето. Тя дава градивото за кожата, периферната нервна система и пр. От жълтъчното мехурче и нейните по-сетнешни производни произтичат главно тъканите, свързани с храносмилателния канал и метаболитната система на човека.

В тези главни склонности можем да видим внедрено в ембриото подражание на дейностите на Слънцето и Земята (с Луната). Това подражание работи като отражение на външните обекти върху фотографическата плака. Следователно то не отчита действителните движения във вселената и на Слънцето и на Земята например в Коперниковия смисъл. То отразява „явно“ движение.

Така зародишевата ципа имитира „явното“ движение на Слънцето по небето през време на ембрионалното развитие, сферичната склонност на Слънцето, чрез която то създава онази система в човека, която му дава възможност след раждане да отиде до периферията на заобикалящия го свят посредством сетивата, осъществени чрез нервната система. Жълтъчното мехурче и неговите деривати подражават „явното“ неподвижно състояние на Земята, засилено чрез кръговата дейност на Луната. Чрез това се създава метаболитната система. Тя подчертава главната склонност на низшия организъм на човека срещу сферичната склонност на главата и нейните допълнения в тялото. (Повече подробности за естеството на Слънце, Земя и Луна са дадени в „Човекът и звездите“, част втора и „Изис София“, част четвърта.)

Идеята, че ембриото е създадено чрез подражание на явните движения на Слънце, Земя и Луна, е била използвана съвсем реалистично в съответни изследвания. Резултатите са достатъчно окуражителни, за да се отиде и по-нататък. Някои от заключенията вече са дадени в „Човекът и звездите“, част втора и ние възнамеряваме да дадем още по-големи подробности в настоящата част.

За експерименталното изследване по отношение на времетраенето на ембрионалното развитие най-голямата трудност е определяне момента на зачатието. Традиционното време на бременност се смята, че е 273

дни, но това е средно число. Индивидуалното време може да бъде по-малко или повече и случаите на седмачета и раждания в осмия месец ни дават драстична разлика във времето. Изглежда, че не съществуват никакви научни средства, чрез които индивидуалното време на зачатие да

може със сигурност да се определи (с изключение само при изкуственото осеменяване).

В нашите изследвания сме възприели различни начини на подход, макар че насъбрания материал е все още твърде незавършен и несигурен, за да се каже, че резултатите са пряко свързани с въпроса за времето на действителното зачатие. Обаче изходът е довел до успех в направлениа, различни от чисто ембрионалните аспекти и следователно тук ще възпроизведем фактите такива, каквито са ни се представили.

Още древните египтяни са се занимавали с тези и други подобни проблеми и също са имали мнения по тях. Те са се основавали на така нареченото „Правило на Хермес“. Части от това правило са надживели векове в писанията на някои велики ученици на Египетската Храмова култура. Между тях се споменават Демофил, Хефаистон от Теба и по-късно Прохос Диадохус (Коментари върху Платоновата „Държава“). Всички те говорят за знание, което древните египтяни, се предполага да са притежавали, и чрез което те придобили способността да уточнят така наречения момент на „Епок“ въз основа на времето на раждането или обратно. Като авторитети са именувани, между други, египетските жреци-мъдреци Нехепсо и Петозирис, които се предполага, че са живели около 1200 години пр. Хр. (виж Ернст Риис „Магическия фрагмент на Нехепсо и Петозирис“).

Текстът на тези древни фрагменти бе открит частично разрушен, но методът, който древните египтяни са използвали, за да уточнят дължината на бременността от момента на раждането е много ясен. Те са взимали в пресмятането си ъгловото положение на Слънцето, Земята и Луната и от тези те са изчислявали индивидуалните отклонения във времето на периода на бременност на дете, родено в нормалния период на десет лунни месеца (273 дни или 10×27.3 дни). Те са имали също методи за признаване и изчисляване на времето на бременност на седмачета и деца, родени в осмия месец, ала тук ще се съсредоточим главно върху случаите на нормална бременност - десет лунни месеца.

Древното египетско правило е относително просто. То казва, че Луната е била по време на „Епок“, в онази точка от Еклиптиката, която в момента на раждането е или изгряваща, или залязваща. Значението на така наречения Епок не е много ясно. В по-ранните ръкописи той не е идентифициран с момента на зачатие, но е явно, че е бил смятан да е

много близо до този момент. Ние ще се върнем обаче към този въпрос по-късно.

В горното опростено изказване се съдържа първоначалното познание за ъгловото отношение между Слънце, Луна и Земя. Древното правило твърди, че увеличаващата се Луна е била на мястото в Еклиптиката, което е изгрявало в момента на раждането. Ако Луната е намалявала в момента

на раждане, тогава тя е била в онова място на Зодиака, което е залязвало при раждане. По този начин времето между Епок и раждане може да бъде изчислено. Явно е, че разликата между нарастваща и намаляваща Луна съставлява ъгловото отношение между Слънцето и Луната. Потрудно и странно може да се представи включването на изгряващата или залязваща точка на Еклиптиката в момента на раждане. Обаче това взема предвид: третото ъглово отношение, това на Земята към Слънцето и Луната.

Плоскостта на хоризонта се мести през Еклиптиката, поради ежедневното въртене на Земята. Веднъж в 24 часа, следователно всички точки на Еклиптиката, се издигат на Изток и залязват на Запад. Да се счита това ъглово отношение на плоскостта на хоризонта към Зодиака като критерий на Земното положение към Слънцето и Луната може първоначално да се сметне за абсурдно. Безкрайното число точки по повърхността на Земята определят безкрайното число плоскости, като всички имат свои индивидуални точки на зодиакално изгряване и залязване. Следователно, дефиницията на фактора „Земя“ вътре в триъгълното съотношение Слънце-Луна-Земя, като се отделя съвсем малка част от нашата планета, изглежда неуместна и недостатъчна.

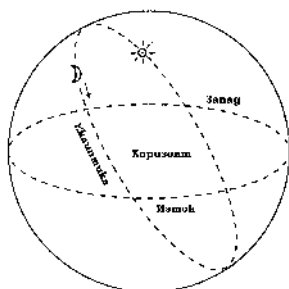
Обаче не трябва да забравяме, че мястото, където е родено едно човешко същество и което определя плоскостта на хоризонта и също точките на изгряването и залязването в дадения момент за това човешко същество е „Земята“. На това място то за първи път докосва нашата планета, като става физиологически независимо от майката. Тази гледна точка обаче може да бъде сметната и като астрологически остаряла.

Има достатъчно емпирични доказателства за факта, че изгряващите или залязващите точки, на която и да е местност по Земята, влияят върху състава на веществата в тази част. Обширни опити в течение на много години показват, че материята в течна форма специално получава спонтанно влиянието на тези космични факти. Такива влияния имат забележителна сила, ако Слънцето или Луната, или планетите изгряват или залязват. Доказателствата са толкова явни, че този факт е бил използван за практически цели.

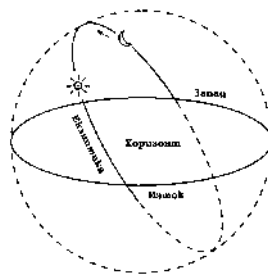
За да се изработи ъгловото отношение между Слънце, Луна и Земя, в смисъла на древното Херметическо Правило на египтяните, ние различаваме четири възможни случая (фиг. 3, 4, 5, 6).

1. Луната може да се увеличава по време на раждането, но над хоризонта (фиг. 3). В този случай изгряващата точка (в или близо до изток), която може, разбира се, да бъде астрономически изчислена, е мястото в Еклиптиката, където Луната е била по време на Епока. Тук можем да пред-

положим, че Луната не е завършила десетте цикли от 27.3 дни всеки = 273 дни. Времето, което е необходимо за Луната да се придвижи от

Фиг. 3.

Фиг. 4.

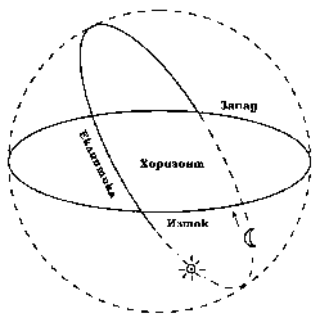
своето място в рисунката до точката, където източният хоризонт пресича Еклиптиката би трябвало да бъде извадено от средните 273 дни. Например, ако Луната би имала нужда от още пет дена, за да се придвижи до издигащата се точка на изтока, то Епока би бил $273-5 = 268$ дни пред раждането. В този случай човек може да се консултира с астрономичните ефемериди, за да осигури, че Луната наистина е била 268 дни преди раждането в онази точка на Еклиптиката, в която се издига при раждането.

2. Във фиг. 4 Луната намалява. Според Херметическото Правило, тя е била следователно по времето на Епока в залязващата точка на Еклиптиката. В този случай тя е надвишила средните 273 дни. И може би има нужда от пет дни повече, за да се придвижи от точката на Еклиптиката на западния хоризонт до своето настояще място. Тези пет дни би трябвало да се прибавят към 273 дни. Следователно Епокът е станал 278 дни преди раждането. Така тези разлики могат да бъдат в първия случай до две седмици по-малко, от колкото 273 дни, във втория случай до две седмици повече.

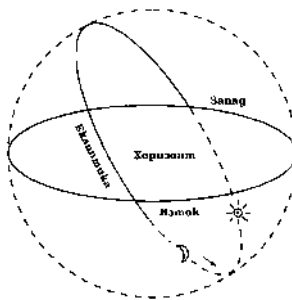
3. Във фиг. 5 Луната се увеличава, но стои под хоризонта. Ако Луната се увеличава, във всеки случай се предполага, че тя е била в издигащата точка няколко дни преди раждането. Това време трябва да бъде при

бавено към 273 дни, за да се намери изминалото време между Епока и раждането. Така можем да изчислим момента на Епока както в случай 2.

4. Сега разглеждаме възможността Луната и да намалява, и да е под хоризонта (фиг. 6). Тя все още има да измине доста разстояние, докато пристигне в онова място на Еклиптиката, което залязва при раждане. Сле дователно интервалът между Епока и раждането трябва да е бил по-кратък с толкова време, колкото Луната има нужда, за да се придвижи от настоящето си положение до запада на рождения хоризонт. Триъгълно то съотношение, което Херметическото Правило предлага, съответства

Фиг. 5.

Фиг. 6.

по своите съществени елементи на нашето по-ранно решение (предложение) в настоящия и предишните томове, че ембриото подражава от една страна на движението на Слънцето, а от друга страна взима предвид качествата на Земята с нейната Луна. Ние описахме как и неговото влияние върху ембриото е резултат на подражание на (видимата) Слънчевата орбита по време на ембрионното развитие, докато жълтъчното мехурче и неговите производни внушават съотношение към Земята, намиращо се вътре в орбитата на Луната. От тази гледна точка практическо разглеждане на ъгловото отношение на Слънце, Земя и Луна се оказва оправдано.

Може да възникне въпросът: дали ъгловата координация на трите небесни същности по време на раждане могат да бъдат приети като критерии за условията в началото и през цялата бременност. В отговор бихме подчертали, че раждане след бременност, на която е позволено да протече нормално, би трябвало все още да носи следи от първоначалното положение. Така открит е въпросът дали каквато и да е намеса чрез изкуствени средства или по време на раждането или преди е в състояние да разкрие картината. Въз основа на нашия опит сме склонни да кажем, че това не само изкривява, но също внася дисхармония в устройството на човешкото същество. Ние бихме искали

да подчертаем, че всеки отделен случай трябва да бъде разглеждан въз основа на неговата индивидуална същност.

Друг въпрос е дали емпиричната опитност може да поддържа достоверността и полезността на това Херметическо Правило. Нашият отговор е, че ние сме изследвали почти хиляда случая на ембрионалното развитие на исторически и съвременни личности. Резултатът ни е довел до сигурността, че космичните условия по време на бременността са се оказали да са сбита картина на биологическата същност на човешкото същество. Доколкото мястото позволява, ще дадем в следващата част на тази книга известно число исторически примери, които ще покажат нашия подход в общи линии. Поради ограниченото място, не ще ни бъде възможно да

демонстрираме друг важен факт, разкрит от изследванията. Космобиологичната основа на човешкото същество се разкрива не само чрез пред-рождената астерограма изобщо, а още по-добре в „пространствени очертания“. Фактите са доказали, че хронологията за осъществяването на единични подробности на това космобиологично устройство в по-късния живот вече се съдържат в ембрионалната астерограма, ако тя бъде разработена въз основа на Херметическото Правило. Представянето на тези факти ще стане в следваща книга.

Бихме искали да подчертаем, както вече сме го направили, че не можем да видим в тези връзки на човека със звездния свят никакво подтикване на неговата свобода. Със сигурност може да се каже, че човекът поема от звездите съставните части на своя организъм дотолкова, доколкото те имат функционално качество. Този организъм обаче е само инструментът, с който човекът изгражда своето земно съществуване. Инструментите са необходимост, тяхното качество и способност може да засилят или да възпрепятстват напредъка на индивидуалността. Това е въпрос главно на изобретателност и съобразителност, с други думи, на „духовната орбита“, какво човек прави с инструментите, които са на негово разположение и как ги използва. Практическият въпрос е да се събуди вродената изобретателност и способност на човека и той да се справя с всяко положение. Това е задачата на всеки вид възпитание и образование. Ако вътрешното духовно същество на човека се развие така, както в действителност е вкоренено в областта на неговия „Аз“, тогава той няма нужда да се страхува, че звездите ще му наложат своята воля. Той ще се научи да ги преобразява като преобразява своята част в тяхната съдба, своето собствено устройство.

Няма да е достатъчно обаче, ако човек просто отрече каквато и да е връзка между себе си и света на звездите. Ние доста често сме виждали, че човек, който не иска да признае тези факти, с главата напред се втурва в

положения, които доказват, че той напълно е зависим от звездния свят, без сам да знае това. Първата стъпка по пътя да се справи човек с тези връзки по свободна воля е да придобие колкото е възможно по-обширно познание.

ГЛАВА ВТОРА

ЗОДИАКЪТ И ЕМБРИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ

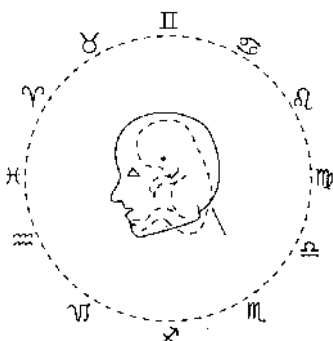
В настоящата част ще разгледаме въздействието на съзвездията на Зодиака върху ембриото по време на деветте месеца бременност. Поради това, че човешки същества се раждат през цялата година, съответстваща та дъга на Слънцето в Зодиака е различна за всеки индивидуален случай и

планетите също имат индивидуално сродство към дъгата на Слънцето. Във втората част от „Човекът и звездите“, вече представихме известно число астерограми на бременност, които ясно показват това различие. Сега ще изследваме тези факти по-пълно.

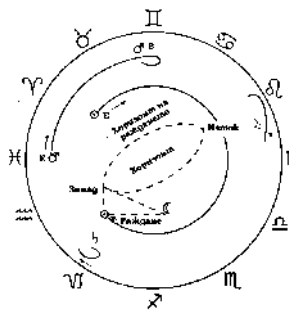
Слънцето на Епока, изчислен въз основа на Херметическото Правило може да бъде в което и да е отдавана десетте съзвездия на Зодиака, което, разбира се, му дава индивидуалното оцветяване. На това от своя страна подражава и ембриото. Нашият въпрос е как тези различия влияят върху организма на човека?

Ние ще трябва да намерим подходяща терминология за съзвездията на Зодиака. Както вече сме показали в предишни книги особено в „Изис София“, тези дванадесет съзвездия на Зодиака са хроника на еволюцията на света и на човека. Еволюцията на човека се съдържа главно в оформянето на неговата глава. Даже ритмичната система и системата на крайниците на човека, вече биват указани в главата. В горната част от криваме центъра на нервната система, средната част е свързана с дишането и пр., докато долната част, главно челюстите, внушават свободното движение на крайниците, а устата - връзката с метаболитния организъм. В по-късните стадии на еволюция тези в известен смисъл „космоембрионални“ склонности са били освободени и са развили долните части на човешкия организъм.

Би трябвало следователно да сме в състояние да виждаме в динамичната потенциалност на човешката глава първообразните основи на цялата човешка форма, макар че тя не показва нищо повече, освен предразположенията към по-късни разновидности. Този първообраз на човешката форма, резултат на Божествено Сътворяване, е сроден с голямата хроника на еволюцията, със Зодиака и неговите дванадесет съзвездия. (Подробности в „Изис София“, особено в част втора).

Фиг. 7.

Фиг. 8а.

Моцарт, роден
7.1.1756 г.,
Залцбург,
8 след обяд.
Епока 5.5.1755 г.
Луна
намаляваща
под хоризонта.

Фиг. 8.б.

Една възможна връзка на първообразната човешка форма със Зодиака е дадена във фиг. 7. Но бихме искали да подчертаем, че това е само едната страна, която може да бъде разширена и която се подкрепя от други.

В никакъв случай не искаме да внушим, че би трябвало да си представим тази първообразна глава като усъвършенстваната сложност на главата на съвременното земно човешко същество. Колкото повече сме в състояние да си я представим само като космично средище на възможности, което е в състояние да упражнява своите енергии във всеки момент по всяко направление, толкова по-близо ще дойдем до реалността, която имаме в ума си.

Сега ще опишем как индивидуалните човешки същества участват в този първообраз на човека, чрез подражаването, което става по време на ембрионалното развитие.

СЪЗВЕЗДИЕТО ОВЕН - КОЧ

Във фиг. 8а имаме предрождената астерограма на Моцарт. Когато е роден, Слънцето било в съзвездието Козата и Луната в Скорпиона. Изгрявал е Лъвът и залязвал Водолеят. Тъй като Луната е намалявала, тя, пре- дполага се, е била по време на Епока в залязващата точка на раждането (фиг. 6). Това е Водолеят (Западът в диаграмата). Следователно интервалът между Епока и раждането трябва да е бил по-къс от 273 дни (по- къс с времето, за което Луната е имала нужда да се придвижи от Скорпиона до Водолея). Така идваме до 5 май 1755 г. за времето на Епока.

По онова време Слънцето е било в Овена и по време на ембрионалното развитие се е придвижило до Козирог - Козата. Сега предполагаме, че ембриото е подражавало на този космичен жест и че това подражание е

станало основата за устройството, което е послужило на Моцарт да изпълни своята индивидуална земна съдба (фиг. 86).

Овенът е първообразната космична област, където можем да намерим корените на човешкото същество. Той разказва за най-отдалечени епохи на космичната еволюция, когато импулсът на Божествения свят създаде първите основи на човешката форма. Най-първите стъпки от цялото сътворение, може да се каже, се помнят в това съзвездие. Ако следователно човек поеме енергиите на Овена в началото на своето земно съществуване, като им подражава от самото начало на своята ембрионална кариера, трябва да предположим, че той има запаси в своето космо-биологично устройство, които му дават възможност да се проявява в своя по-късен живот с Божествения творчески свят на Овена. Това може да се проявява по много начини, например като изобилно богатство от идеи или вродени способности. Проучването на подробностите на близостта с Овена може да даде и по-големи други определения.

След това виждаме Слънцето на Моцарт да се движи към Козата, където е било, когато той е роден. В Козата виждаме онази област на първообрази, от която е била създадена долната част на челюстите с брадата, по-късно долните крайници и особено колената. Като говорим общо, това е онази сфера на човешкия организъм, където човекът посреща противодействието на външния свят и където той трябва да направи усилие за противодействие, за да може да поддържа себе си. Следователно можем да кажем, че долната част от организма на Моцарт, с която той е трябвало да стъпи върху Земята, е имала такова качество, че Моцарт е бил крайно чувствителен към противодействията на външния свят.

Моцарт още от най-ранно детство е проявявал своите качества на Овен. Не е необходимо да повтаряме факта, че той бил музикалното чудо на шестгодишна възраст, наричан „малкият магьосник“. Той не само е овладявал всеки инструмент. Веднъж, когато слушал в Рим „Meserere“, след това той написва творбата по памет за голямо учудване на всички.

Ако такива способности се появяват още при толкова ранна възраст, можем да сме сигурни, че те не са придобити чрез възпитание, образование и пр. Те присъстват като дар в цялото физиологично устройство. Това бе искра от света на гения над детето, от Божествения свят. Тук наблюдаваме проявлението на качествата на Овена.

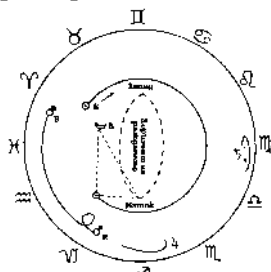
Това е още повече подчертано от тригонното отношение на Юпитер към Слънцето по времето на Епока. Чрез това Моцарт получава в своето устройство запас от дълбоко чувство, който става явен в по-късните му зрели композиции.

Отношението към света на тона и музиката е явно и в жеста на Марс. Той започва в съзвездието Риби, придвижва се до Близнаци, където извършва примката по време на раждането. Марс е свързан с човешкия го-вор и звук. Тук го откриваме да прави своята примка в онази част на ембрионалния образ, която е предназначена да стане областта на ларинкса и на всичко, което принадлежи към изговора и звука (сравни с фиг. 86).

Колкото и великолепно да изглежда, че горният организъм на Моцарт е проникнат от съответните сили, толкова долният му организъм е дърпан надолу чрез противоположен вид влечения. Сатурн в Козата стои при онази част на ембрионалния образ, която бе предназначена да стане долните крайници. Сатурн може да внесе крайна тежест в тялото и изглежда, че Моцарт е имал в областта, където е докосвал Земята (не само във външен смисъл), предразположение, което е правело почти невъзможно за него да поддържа своята стойка в света. Всеки знае колко труден станал живота му, веднага щом като се наложило „да застане на собствените си крака" - т.е. сам да се оправя в живота. Най-голямата му трудност е била непрекъснатата липса на пари и е умрял почти в бедност. Той не е

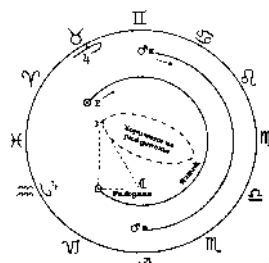
имал щастие и в своите човешки връзки, например, с архиепископа на Залцбург, и по-късно във връзките си с двореца във Виена.

Ще пропуснем в диаграмите жестовете на Венера и Меркурий, в противен случай картината би станала твърде претрупана и неразбираема.

Фиг. 9.

Сведенборг,
роден
29.1.1688 г.
(по
Юлианския
календар),
Стокхолм.
Намаляваща
Луна под
хоризонта.
Епок
20.4.1687
(Юлиански).

Фиг. 10.

Томас А.
Едисон,
роден
среднош
на 11-12
февруари
1847 г.,
Милано.
Луната
намалява
над
хоризонта.
Епок
23.5.1846 г.

Друг пример за влеченията на Овена е предрождената астерограма на Емануил Сведенборг. Когато той е бил роден (29.01.1688 г., по Юлианския календар), Луната се възкачвала и била под хоризонта (фиг. 9). Според Херметическото Правило предполагаме следователно, че Луната на Епока е била на изток в хоризонта при раждането (Скорпион/Стрелец) и че интервалът до рождения ден е бил по-дълъг от 273 дни с времето, от което Луната се е нуждаела, за да се придвижи от

Стрелеца до Овена. Това ни отвежда назад до 30 април 1687 (Григориански календар) като дата на Епока.

Тогава Слънцето е било в Овена и по време на бременността се е придвижило чак до Водолея. Следователно би трябвало да очакваме качества по отношение на космобиологичния организъм на Сведенборг, подобни на Моцартовите. Това е наистина вярно по отношение на Сведенборг както като учен, така и по-късно като ясновидец. Веднага щом неговите научни работи бяха събрани и издадени към края на 19-то столетие, станало ясно, че почти във всеки раздел на научната си дейност той е бил напред пред своето съвремие. Множество съвременни учени му отдават почитта си, като на предвестник на няколко клона от съвременната наука. Около времето на 1734 г., а и по-късно, той се е опитал да разреши тайната на природата на човешката душа. Той се е опитал да подходи към нея чрез анатомични проучвания. Във връзка с това е правил дълги пътувания през Германия, Франция и Италия. Дълбоко го е вълнувал въпроса за това как опитностите, свързани с външния свят и възприети чрез сетивата, могат да се отразят във вътрешното съзнание. В тези факти виждаме в Сведенборг подтика на вродените качества на Овена. Той се е опитвал да отиде до корените на съществуването и е правил усилия да откряне вратите към първичните тайни на Сътворението.

Когато средствата на научния подход на неговото време не му дали успех, обърнал се към психичното и духовното запитване и става добре известен ясновидец. В тази област той също се е опитвал да отвори портите към духовния свят и да влезе в пряк контакт с Божествеността. Обаче не намира оня вид потиснатост и противодействие, които е изпитвал Моцарт, когато е трябвало да стъпи в света на материалната действителност. Жизнените условия на Сведенборг, във външен смисъл, са били много по-лесни. Това се е дължало на неговото индивидуално космобиологично устройство. По време на неговото раждане Слънцето току-що бе влязло във Водолея, за разлика от Моцарт, чието рождено Слънце все още бе в Козата. Сведенборг е могъл да се докосва до Земята с много по-голяма енергия. Връзката на неговите крайници (особено краката му - отнесете се до фиг. 86) с Водолея предполага дори, че вдъхновението на Овена, преобладаващо в него като основно качество, му позволявало да протича свободно в словото, в множеството писания от неговата научна и ясновидска кариера. В известен смисъл чрез Сведенборг наистина се говорело (виж Водолей във фиг. 7) на човечеството за един от неговите най-съвременни проблеми, въпросът да се съгради моста между естествената, психическата и духовната вселена.

Сведенборг не бе в състояние да изгради моста. До голяма степен това се е дължало на недостатъците на неговия век. Вместо това се е появила пукнатина в неговия живот, между учения, философа, и духовния изследовател. Що се отнася до собствения му организъм, във връзка с тези факти, изходът е влиянието, което Марс е упражнявал върху неговото тяло по време на бременността. Марс е направил примка в Козата в началото на Сведенборговото предрождено развитие. Това му е донесло жизнената сила, за да търси на научна основа разбираеми и всемирни възгледи и факти. След примката, Марс навлиза във Водолея. Това се отнася до по-късни стадии от неговия живот, и специално към времето около 1734 г. Тогава трябваше да стане обединението между природния и духовен свят на Сведенборг. Той това не постигна. Марс влиза в Риби и повече се подчертават психичните и духовни насоки. Сведенборг преустановява изследването на природния свят и започва да слуша повече онова, което той бе убеден, са имали да му кажат Божествените духове.

Неговият Марс е в онази част на астерограмата (фиг. 9), която е била оставена отворена към Слънцето между Епока и раждането. Следователно, това било над главата или под ембрионалния образ. То е работило от „отвън“ върху организма. Това е указание, че влиянието на тази планета още повече е подтиквала склонността да търси обективна духовна (и природна) вселена.

Сатурн в съзвездие на Дева, в съответната специфична част на ембрионалния образ, дал на Сведенборг забележителна сила за непреклонно търсене на истината. Деветата е онази област в Зодиака, която подслонява в своите духовно-космични дълбини лабораторията на Боговете. Всичко в живота на Сведенборг било отправено към неговия устрем да търси истината и първопричините на съществуването. Той останал не женен.

Юпитер, който главно се движил в съзвездие на Стрелеца, внедрил у Сведенборг огромна жизненост. Това е картината на Кентавъра, който натрупва и запазва почти животинска сила в неговото тяло. Сведенборг наистина е имал голяма жизненост. Той е бил на 84 години, когато умира на 29 март 1772 г.

Много такива примери на качества на Овена могат да бъдат дадени, един от които е предрождената астерограма на прочутия руски философ Владимир Соловьев (роден на 16/28 януари 1853 г.). Той станал много известен в западния свят чрез своите силно вдъхновителни идеи за религиозна философия и високо възвишени мисли върху Християнството и мистицизма. Соловьев твърдял, че има пряк контакт с

Божествеността, и говорел за своето видение на онова, което той наричал „Хагия София“, Майката на всяко природно и душевно съществуване, която той видял три пъти в своя живот. По време на неговия Епок Слънцето било в Овена, силно подчертано чрез съвпад с Уран, Сатурн и Меркурий, всички също в Овена в същия момент.

СЪЗВЕЗДИЕТО ТЕЛЕЦ

Фиг. 10 ни показва предрождената астерограма на Томас Едисон. Когато бил роден, Луната намалявала. Следователно тя стояла по време на Епока в съзвездието на Овена, което залязвало в момента на раждането. Тъй като Луната е трябвало да измине все още значително разстояние докато достигне в точката след раждане, интервалът между Епок и раждане бе по-къс от 273 дни. Чрез изчисление получаваме 23 май 1846 г. като действителната дата на Епока.

Слънцето на 23 май току-що е влязло в Телеца. Следователно неговата предрождана дъга се простира от това съзвездие до Водолея.

Телецът, като област на космичните Първообрази и Творчески идеи в смисъла на Платон, е близо до Овена. Обаче, тъй както Овенът е свързан с първичното Начало на всичко съществуващо, с източниците в самия Божествен свят, така силите на Телеца вече се отдалечават от източника към осъществяването на Божествените идеи във времето и пространството. Следователно хора, които в своето устройство са надарени със си-

лите на Телеца, имат повече природна наклонност към рационалистично и прагматично приложение на идеята. Хората Овни са по-идеалистични. Тяхното космобиологично устройство не ги подтиква толкова много да осъществяват идеите си в практични дела, както това е в случая с природата на Телците.

Няма нужда да подчертаваме, че Едисон има типично устройство на Телец, тъй като неговата слава на „изобретател“ е неоспорима. До 1926 г. той е извадил 1033 патента.

Това устройство на Телец е още повече подчертано и чрез Юпитер в Телеца по време на предрожденото развитие, което в това положение засилва творческата изобретателност.

Сатурн бе при краката на ембрионалния образ във Водолея. Това накарало тази част от организма, която е ориентирана към земното притегляне, както например краката, да е крайно привързана към Земята. Обаче това е съвсем по-различно от Сатурн на Моцарт (фиг. 86) в Козата. В случая с Едисон това е предразположение към земно сродство, което не бе подчинено на ограничения и осуetyване.

Напротив, дълбока връзка с вътрешните течащи сили на Земята. Това е изразено чрез Водолея. На

континента Америка този живот на самата Земя е главно преживяван като електричност и магнетизъм. (Магнетичният полюс е в Северна Америка и въздействието там на магнетизма е по-силно, отколкото на който и да било друг континент.)

Това е още повече подчертано от влиянието на Марс върху ембрионалния образ, който е по-ниско долу. Той тръгва от съзвездието Близнаци и се придвижва по време на бременността чак до Стрелец, където е бил в съвпад с Луната по време на раждането. Близнаци внушават някакъв вид полярност, както това е видно например във всичко, което засяга електричеството. Обаче, пълните подробности на астерограмата, особено при включването на низшите планети разкрива, че на организма на Едисон трябва да е била предадена силна склонност към Земята и към онези тайнствени сили като електричество и магнетизъм.

Друг пример на подобни склонности на Телеца е предрождената астерограма на Виктор Юго, прочутия френски поет и новелист. Изчисленията, основаващи се на Херметическото Правило ни връщат назад до 7 юни 1801 г. като дата за Епока. През онези дни Слънцето е било в съзвездието на Телеца. Няма нужда да говорим твърде много за талантите на Телеца у Виктор Юго. Той е така добре известен със своята способност в литературния реализъм, че е излишно да говорим за това подробно. Той е наследил всичките забележителни качества на Телеца, включително и някои ограничаващи наклонности на това съзвездие. Влиянието на Слънцето от Водолея при раждането, още повече увеличава изключите-

лното положение, което той придобива сред френските писатели на своя век.

Много интересно е да се проучва влиянието на Марс и Юпитер върху неговия организъм преди раждането му. И двете планети са били в съвпад в съзвездието Рак в момента на Епока. Разработвайки подробностите на астерограмата, откриваме, че този съвпад повлиява върху онази част от ембрионалния образ, която по-късно става област на ларинкса. Следователно има забележително съчетание на сила (Марс) и мисъл (Юпитер), които проявяват себе си по-късно в онова майсторство на ези-ка, което Виктор Юго притежава. Връзката на двете планети с Рака, обаче, внушава, че това майсторство е било, поне от време на време, техническо, може би дори е господствало твърде силно, чрез повърхностната и горделива страна на неговия характер.

Инструментът, който човек притежава, може да не му дава пълната възможност да изрази своите истински намерения. А може пък да е нямал силата на индивидуалност, за да използва телесния си инструмент, до неговия напълно вроден капацитет. В такъв случай астерограмата може да даде поглед към онова, което човекът е решил преди да се въплъти и отклонението е станало през по-късния живот. В астерограмата на Вик- тор Юго имаме такъв случай. Току-що след като се е родил, Сатурн и Юпитер са били почти в съвпад в съзвездието на Лъва.

Този съвпад внушава, че Виктор Юго е имал силна памет. Чрез това той е имал и склонност към миналото, усещане за историята. Това по нрав е свързано със силата на мисленето (Юпитер). Неговите исторически романи говорят за тази способност.

В астерограмата виждаме, обаче, че този съвпад се отнася до онази част от ембрионалния образ, която е ниско долу. Тя бе свързана с гръдния кош, с областта на чувствата. Това още повече се засилва чрез положението на двете планети в Лъва.

Способностите, които говорят чрез този съвпад са дълбоки. Те са почти от царско естество. И все пак не трябва да пренебрегваме факта, че този съвпад е работил в областта на чувствата, където съзнанието има повече мечтателен характер. Това не означава, че тази област неминуемо ще бъде по-малко дълбока, отколкото всичко, което човек възприема чрез силите на своята глава. То може да бъде от още по-ценно естество, ако човекът успее да контролира тази сфера и да я проникне със светлината на ясното мислене. В противен случай може да остане само като свят на красиви мечти без морална сила.

Виктор Юго не напълно успял да даде израз на съкровището, което бе понижено, така да се каже, в неговия организъм по времето преди раждането. Неговото типично качество на Телец става преграда за него.

Един от критиците му казва: „Юго е майстор на езика: той е велика литературна фигура и може би щеше да бъде и велик мистик, ако беше по-малко земен“. Неговата земност, с друга думи не дотам добрите страни от характера на Телеца, му е попречила съзнателно да издигне съкровищата на Сатурн и Юпитер в Лъва. Те светят от неговите исторически романи и от поезията му, но липсата на съзнателен контрол ги хвърля в смут от чувства като гордост, амбиция, себечентризм и т.н. Той имаше способността да влага в думите онова, което средната личност от 19-то столетие не можеше да изрази, но той би имал способността да произнесе по-творчески идеи отвъд посредственото.

СЪЗВЕЗДИЕТО БЛИЗНАЦИ

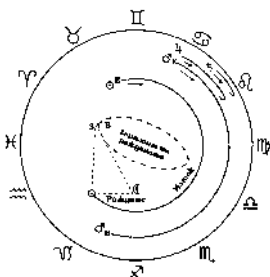
Близнаците веднага внушават полярност, напрежение и множественост. В Зодиака това се предусеща като първообраз на човешката глава (виж фиг. 7). Тя е началото на двете полукълба на настоящия човешки мозък, а също и началото на склонност към симетрия в целостността на тялото. Така тя е свързана с напрежението между дясно и ляво и сътрудничеството във физиологичен смисъл. Тя следователно е отговорна също за отделянето и индивидуализирането на всеки организъм. Тенденцията към симетрия се проявява също по отношение на горния и долния организъм и в главата, например, като полярността на черепа и челюстите, като тук тя се разгръща в асиметрия.

Хора, които унаследяват чрез своето предрождено развитие тази склонност на Близнаци, понякога много силно подлежат на психическо напрежение, което всъщност е резултат обикновено на физиологически причини. Събрали сме огромно количество данни за хора, които имат точно това специфично Близнашко влияние главно чрез Слънцето по времето на Епока. Много от тях в своя живот са проявили огромни психологически напрежения и нарушения, които са могли да доведат и до точката на лудост. Обаче, добре от правена грижа и будност предотвратяват тези опасности.

Един исторически пример за склонности на Близнака е астерограмата на Джовани Пико де ла Мирандола (фиг. 12). Епокът е бил на 6 юни 1462 г. Слънцето тогава е било в съзвездието Близнаци.

Пико де ла Мирандола бе син на принца на Мирандола, малка територия в Италия. Започнал своето учение още на 14-годишна възраст, той натрупва значително познание. Освен гръцки и латински, е знаел еврейски, халдейски и арабски. Бил е въведен също в Кабала. На 23-годишна възраст навлиза в големи трудности, като започва публичен диспут върху някои въпроси от философията и теологията, които били забранени от папата. Неговият личен живот е бил доста драматичен. Той разгънал до

пълна мяра наследството от съзвездието на Близнаци, като живял и се движел в крайности.

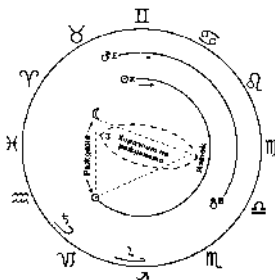

Фиг. 11.

Виктор Юго,
роден на
26.2.1802 г.,
Безакон,
малко след
полунощ.

Намаляваща
Луна под
хоризонта.

Епок
7.6.1801 г.

Джовани
Пико дела
Мирандола,
роден на
24.2.1463 г.,
вечер.

Луна
нарастваща
над
хоризонта.

Епок
6.6.1462 г.

Фиг. 12.

В 28-та си година Мирандола публикува своята книга „Хептаплус“, мистично изложение на Сътворението. След това започва огромен труд срещу неприятелите на църквата, но само част от него е бил завършен, който съдържа трактат и срещу астрологията.

През своите множество пътувания, той се запознава със Савонарола във Флоренция. В резултат на това три години преди смъртта си (17 ноември 1494 г.) се отказва от своя дял на бащиното си наследство, раздава всичко, което е притежавал и се скита бос по света. Но някаква треска слага край на неговата земна кариера.

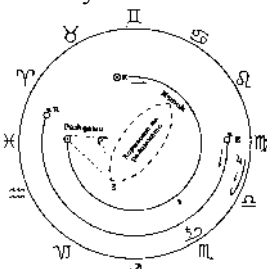
Точно тези последни три години разкриват колко много Пико де ла Мирандола е бил под влияние на склонностите на Близнаци и голямата му трудност да върви по средна линия между различните крайности в живота. Това още по-силно бе подчертано от Марс в Близнаци в началото на неговото ембрионално развитие и във Везни по време на неговото раждане.

Юпитер в Стрелеца го подтиква към непрекъснато желание за скитане, учене и придобиване на възможно най-висшето знание. Тази планета е работела в долните крайници на ембрионалния образ и нашето мнение е, че такова влияние не се проявява само в чисто физически смисъл, но работи също и върху психиката.

Сатурн във Водолея сме срещали и преди, в положението при краката на ембрионалния образ на Едисон. В този случай той влива също силна привързаност към Земята. Ала някои аспекти на астерограмата внушават, че това му е донесло дълбока връзка с нашата планета и то не само във външен смисъл. Имало е дълбоко осъществяване на мистериите и духовните цели на Земята вътре в по-голямата вселена. Превъзходното познание, което Пико е имал за Кабала и за астрологията, макар че бил против тя да се практикува с цел пророкуване, разкрива, че той е бил ис-

тински окултист, който е стоял здраво и вярно върху нашата планета. Това съответства точно и на значението на Сатурн във Водолея.

Слънцето в Епока на Емил Зола, френският новелист, също е бил в съзвездието Близнаци (фиг. 13). Неговата Близнашка склонност забележително се проявява както в литературната му работа, така и в личния му живот.

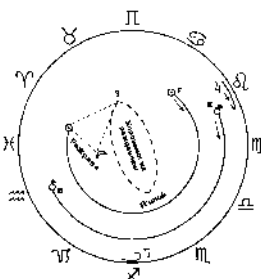

Фиг. 13.

Емил Зола,
роден на
2.4.1840 г.,
Париж.

Луна
намаляваща
над
хоризонта.

Епока
28.6.1839 г.

Хр. Ф. С.
Ханеман,
роден на
10.4.1755 г.,
Мейсен
(Саксония).

Луна
намаляваща
под
хоризонта.

Епока
16.7.1754 г.

Фиг. 14.

Като критик той е бил силен и агресивен, а неговите романи като „Тереза Ракен“, „Жерминал“, „Земята“ и множество други са силни, но отчасти отвратителни. Той също като Пико де ла Мирандола обичал крайно стите в своите описания, главно при неравенството и грешките в социалния живот.

Той проявил своя нрав най-очевидно във връзка с така наречената афера Драйфус. Драйфус бил капитан във френската армия. Към края на миналото столетие бил обвинен в държавно предателство. Зола дошъл до заключението, че Драйфус е невинна жертва на някаква конспирация и с необикновена сила и безстрашие атакувал открито всички онези, които обвинявали Драйфус. Всички подробности от неговите действия във връзка с този случай показват без съмнение Близнашкото му нещастие като хвърля цялата си тежест в афера, която по онова време във Франция е била обект на краен обществен спор. Да живее в напрежение и да създава напрежение в читателите на своите романи, изглежда е бил коренът в съществуването на Зола.

Марс и Юпитер са били в съзвездието Дева по време на Епока. Те са работили в онази част на ембрионалния образ, която е свързана с гръдния кош, „къщата на живота“. Чрез това Зола е наследил почти научната способност и склонност да довежда света на човешките чувства до повърхността, дори и там, където те са разкривали грозните и нездрави страни на социалния живот. Това е подпомогнато от дълбокия подтик да се стреми и бори за социална справедливост, която виждаме подкрепена в космобиологичен смисъл от Сатурн в Скорпиона. Това е действало в областта на бедрата, което дава възможност на човек да упражнява сво-

ята волева сила за постигане на своята цел във физиологичната и психологичната сфера.

СЪЗВЕЗДИЕТО РАК

Съзвездието на Рака е във връзка с първообраза на човешката глава (фиг. 7), свързана с формиращите сили на черепа, а също и с фонтанелата, отвора на бебешкия череп. Тук имаме сили, които работят за затваряне на мозъка в черупката от твърда и солидна материя. Това е краят на дълъг процес както в историята на човечеството като цяло, така и в бременността при единичното човешко същество. Отворените фонтанели на бебетата са указание за състоянието на еволюцията на човечеството и на ембриото, когато мозъкът все още не е бил затворен в пещерата на черепа. В историята на човечеството е имало векове, когато човекът все още не е бил така напълно освободен и отчужден от обективния духовен свят, както той е понастоящем. Разбира се, освобождаването е една необходимост, която бе улеснена чрез затварянето на черепа и втвърдяването на целия скелет, което е помогнало човекът да дойде до свобода.

Хора, които са свързани със съзвездието Рак, в смисъла на космобиологично подражание, разкриват силна връзка с тези генетични факти. Те много често се срещат драматично в личната си съдба с проблема дали могат или не могат да поддържат, или възстановяват пряката си връзка с духовния или космичния свят. Например следните исторически личности са имали в своя Епок Слънцето в съзвездието на Рака:

Ф. С. Ханеман, основателят на хомеопатията;

Улилиз С. Грант, прочутият генерал и президент на САЩ;

Новалис, немският поет, роден на 2 май 1772 г., който е бил мъж с висока духовност и дълбоко вдъхновение;

Ленин, болшевишкият водач (роден на 22 април 1870 г., N.S), който показва противоположния си нрав, пълно отричане на духа и приложение на абсолютен материализъм в социалния живот. Той умрял от склероза на церебралните артерии. Силите, които изграждат затвора на скелета, явно са били изключително големи.

Ще се занимаем с първите два случая в повече подробности.

Може да се спори дали Ханеман е имал духовност, но неговите възгледи върху хомеопатията, на която самият той бе основател, разкриват, че е имал дълбоко разбиране за действието и законите на духа. Хомеопатията работи със високо засилени вещества, които в някои случаи са разреждени до такава степен, че почти е невъзможно да се разкрият следи от първоначалното вещество. Самите хомеопати са разделени относно ефи- касността на тези крайно силни потенци.

Ханеман, обаче, казва в своя труд „Органон“: „Само посредством духовните влияния на болестотвор-

ния агент, нашите духовно жизнени сили могат да заболелят и по същия начин само чрез духовното въздействие на лекарството, здравето може да се възстанови“.

Явно той е бил убеден в духовната полезност на веществото, когато то е доведено, чрез пулверизация и потенциализиране, до точката, където изчезва от пространствения свят като количество.

Човек може да си представи, че откриването на закона от Ханема: „подобното се лекува чрез подобно“ и на хомеопатичния принцип за високата потенциалност са били действия на пряко вдъхновение. Положителното влияние на Рака чрез Слънцето в Епока е напълно ясно. Той бе истински космолог, който бе разкрил законите на микроскопичния свят, който е двойник на макрокосмоса. Тъй като разреждането на веществата е точна картина на онова, което съвременната астрономия описва като ни говори за големия космос. Звездите на вселената, например нашата Земя, са „разредени“ в едно пространство от невъобразими размери, така че те напълно изчезват в него. Колко често ни се казва, че нашата планета няма и най-малко значение в голямата вселена, че тя е нещо по-малко от зрънце прах. Ханеман е открил подобни факти в света на своите микроскопични разреждания. Обаче той не стигна до същите заключения. За него „помалката от прах“ същност, фактически духовната сила на едно вещество, бе най-действеното нещо.

Разположението към този вид „космология“ виждаме във влиянието на Марс и Юпитер в Лъва по време на Епока (виж фиг. 14). Лъвът е общо взето дълбоко свързан с космичната ориентация, когато човек се свърже с тези сили посредством своя организъм. В случая с Ханеман това бе благоприятно обединено със силите на Слънцето от Рака.

Сатурн в Стрелеца може да бъде взет като показател, че организъмът на Ханеман е бил проникнат от големи жизнени сили. Той умира на 88-годишна възраст, въпреки че животът му е бил изпълнен с трудности, пречки и неуспехи.

Улизес С. Грант беше генерал и накрая върховен командващ по време на американската гражданска война на страната на северното обединение срещу южните щати. Неговото командване на войната до окончателната победа на обединението показва, че е притежавал не само желязна решителност, но и ненадмината енергия. Има и нещо още повече, което може да се разбере само на фона на неговото наследство от Слънце в Рака по време на неговия Епок (фиг. 15). Неговата издръжливост въпреки неуспехите, големите загуби и непрекъснато воюване разкрива,

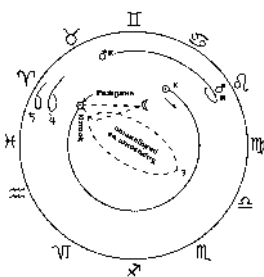
че не-що по-висше е работило в него, което е било извън ограничения ум. Той бе вдъхновен от съдбата на Съединените щати през идващите векове, от

онези духовни сили, които образуват и поддържат един народ, макар той да не го е преживявал напълно съзнателно.

Това инстинктивно доверие в съдбата на образуващата се нация, ала също и неговите енергични действия при предотвратяване обвинението за държавна измяна срещу водачите на южните щати, бе резултат на типично американската му връзка с Духа. До голяма степен обединението на Северните и Южните щати бе постигнато чрез неговите действия. То- ва бе демонстрация на положителните качества на Рака, облечени в доверчива простота, но и надарени с голяма сила.

Човек с такива качества е в известен смисъл истински космолог, дори и когато изглежда, че няма нищо общо с космологията. В Грант живееше инстинктивно осъзнаване на насочеността на историята, на ролята, която неговият народ има и ще играе в историята. Напредъкът на вековете, посоката на времето е външно изразено в движението на звездите. Човек, който има непоклатима сигурност за тези факти в самия себе си като Грант, може би без „да знае това“ е въпреки всичко космолог.

Този вид космолог виждаме в това, че Грант притежава Марс, който извършва примка в Лъва. Това влияние е работило в системата на главата и ларинкса на космичния ембрионен образ, областите на себеизраза и себепроявлението.

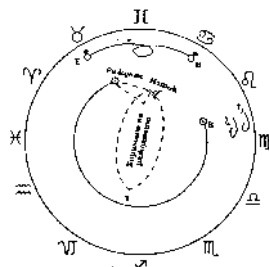

Фиг. 15.

Улисея С.
Грант,
роден на
27.4.1822 г.
Понит
Плезант
(Охайо).

Луна
увеличавана
се под
хоризонта.

Енок
22.7.1821 г.

Фиг. 16.

Едуард
Боливър
Литъв,
роден на
25.5.1803 г.,
сутрин,
Локсан.

Луна
нарастваща,
изгряваща.

Енок
24.8.1802 г.

По времето на ембрионното развитие на Грант, става един съвпад на Сатурн и Юпитер в преминаването от Риби към Овена. Това влияние бе отправено към краката на ембрионния образ. В този съвпад виждаме истинския фон на историческия инстинкт, който Грант притежаваше. Такива събития свързват световната памет (Сатурн) и действие с мъдро проникновение (Юпитер). В известен смисъл Грант вървя върху този

аспект докато вървеше по американската земя. Той имаше не само знание в главата си, но имаше и сигурност в краката си.

СЪЗВЕЗДИЕТО ЛЪВ

Хората, които имат силна връзка със съзвездието Лъв, посредством Слънцето на Епока в тази част на Зодиака, не задават въпроси за възможността да се свързва човек с духовния свят посредством индивидуално усилие. Разбира се, това не може да бъде обобщавано и положително има доста голямо число хора, особено в нашия век, за които този въпрос не съществува изобщо, защото чрез общата насока на тяхното образование и фона на нашата цивилизация, такъв въпрос въобще не се появява в главата им.

Обаче, ние имаме достатъчен брой астерограми на личности, които подкрепят нашето изказване; В тях се демонстрира приемането на такива възможности, като се приемат повече или по-малко определени методи и пътища, водещи към пряк опит за духовния свят. Това може да разберем, ако отново се обърнем към първопричината на човешката глава в Зодиака. След Рака навлизаме в област, където са съсредоточени действени енергии, които през цялата еволюция са изграждали тайнствени вътрешни части на мозъка и на централната нервна система, които подпомагат съзнателното възприемане на външния свят. В цялостния човешки организъм тази област е свързана със сърцето и кръвообращението (фиг. 7).

Такава личност е бил Едуард Булвер-Литън. По време на неговия Епок Слънцето е било в Лъва (фиг. 16).

Малко е трудно да се проследи истинското обкръжение на Булвер-Литън. Обаче от някои от неговите романи е ясно, че той е имал дълбоко знание, ако не и пряк контакт, с някои окултни братства, които са възприели задачата да пазят и да подпомагат развитието на методи за приближаване към духовния свят. Това е очевидно в книга като „Последните дни на Помпей“, но особено в „Закони“, където е описана съдбата на някои посветени в окултизма. Романът „Идващата раса“, който също говори за тайнствената сила, нарече на „Врил“, свързана с човешките жизнени сили, е доказателство за факта, че Булвер-Литън е имал повече от повърхностно и чисто литературно познание за Пътя на Посвещението.

Най-забележителната черта на тази астерограма е положението на Сатурн и Юпитер. Епокът става точно след като е станал съвпад на двете планети в Лъва. Има следователно известна прилика с Улизес Грант, комбинация за историческа съвест (Сатурн) и всемирна мисъл

(Юпитер). Ала има също и огромна разлика. Преди всичко този съвпад бе в Лъва, същото съзвездие, в което е било Слънцето в Епока. Това би показало тясна връзка с класическото минало на човечеството, на великите водещи сили в историята, но гледани от ъгъла на езотерицизма. (Съвпа-

дът в Овена, както е в случая на Грант, повече показва към бъдещи способности у човечеството.)

Съвпадът в Лъва е работил в главата на ембрионалния образ при астерограмата на Булвер-Литън. Юпитер, който се е придвижил по-бързо напред, отколкото Сатурн (виж фиг. 16) е носил това влияние в областта на ларинкса. Тук виждаме основата на един писател.

Марс започва от Телеца, след това извършва примка по време на бременността в Близнаци и е в Рака по време на раждането.

Този Марс бил в тази част на Зодиака, която останала недосегната от Слънцето по време на предрожденото развитие. Той е следователно „отвън“ ембрионалния образ, или горе, или долу. Това показва, че е имало известни трудности при овладяването на това влияние. Примката в Близнаци сочи към подобно направление. Ние бихме помислили, че е било трудно за Булвер-Литън да се придържа към средното направление между крайностите. В ранните си години той е имал силна склонност към онова, което духовната наука нарича луциферични склонности, обикновено описвани от биографичните критици като показност с големи претенции.

Датата на раждането на Данте, авторът на „Божествена комедия“, е несигурна. От малкото данни, които сме събрали, неговото Слънце на Епока е било също в Лъва. Знае се, че той се е свързвал с някои езотерични течения на своя век и че е получил знания за окултни пътища на познание, чрез своя учител Брунето Латини (автор на „Съкровището“). Плодовете на този контакт стават ясни в Дантевата грандиозна космография на „Божествената комедия“.

Слънцето на Ричард Вагнер в Епока също е било в Лъва. Той положително е имал връзка с езотерицизма, което е явно от темите, които е избирал за своите опери, особено в своята последна композиция „Парсифал“. По-подробно проучване на неговите творби разкрива, че техният хронологичен ред е точна картина на собственото му вътрешно развитие към духовно световен миросглед. Борейки се срещу множество пречки в собствената си природа той се е трудил да пробие към езотеричното Християнство и неговите опери сами по себе си са указание за път към по-висше познание. Обаче, не трябва да забравяме, че 19-то столетие предлагаше много ограничен избор за изразяване на такива неща. Пречките в собствената му природа се изразяват в

положението на Сатурн в Стрелеца. Тук отново виждаме творческото въображение на Кентавра, половин човек, половин животно, стремящ се към съвършенство, борещ се срещу собствената си низша природа. Влиянието на този Сатурн е работило в областта на сътворяващия организъм на ембриона лния образ.

Неговото настроение и темперамент са били по-скоро отежнени, отколкото засилени от така наречения „добър“ ъглов аспект между Сатурн и Марс по време на Епока („тригон“). Марс по онова време токущо е бил влязъл в Лъва и е бил близо до Слънцето на Епока, след един съвпад с последното. Въздействал е в главата на ембрионалния образ. Оттук и неговата трудност да въздържа главата си вън от груби и импулсивни действия, неуспеха да накара енергиите на главата да контролират чувството и волята.

Юпитер се е движил през съзвездието на Рака. Неговото влияние се появява над главата на ембрионалния образ. В този Юпитер откриваме Вдъхновението, от което Ричард Вагнер е черпил, а също и силата да съгъстява тези вдъхновения до артистична форма. Ракът внушава това формиращо качество, което в края на краищата успява да създаде външен дом за творбите на Ричард Вагнер, Празничния театър в Байройт.

СЪЗВЕЗДИЕТО ДЕВА

Индивиди, които в своята телесна природа имат влиянието на съзвездието Лъв са обикновено склонни да скриват своите специални връзки с пътеки, методи и общества, чиято цел е приближаването към духовния свят. Те считат тези връзки като строго езотерични асоциации, които би трябвало да се държат настрана от ежедневиия живот и вероятно и от ежедневиата работа. Това е може би истинно дори до по-голяма степен за онези, които носят в своята природа влиянието на съзвездието Дева. Разликата между Лъва и Девата лежи във факта, че Девите са склонни да оставят своите езотерични или религиозни възгледи и подходи да потекат в действията им, но незабележимо.

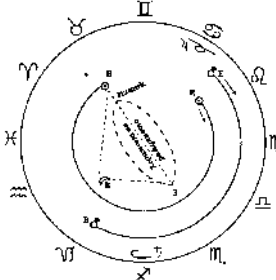
Великолепен пример е астерограмата на немския философ Лайбниц (фиг. 18). Часът на неговото раждане не е сигурен, но неговият Епок във всеки случай спада във времето, когато Слънцето е било в Дева.

Лайбниц е добре известен като математик и философ, но имал също и някои връзки с политиката. Например, на 23-годишна възраст той започва да служи в избирателната комисия на Майнц и по-късно бил привлечен действено в политиката за поддържане сигурността на германската империя, която по онова време вече бе въввлечена в нещо

като Изток-Западен проблем. Тя бе ограничена между силно агресивна Франция на Запад и Русия и Турция на Изток.

Преди това той се бе свързал с Розенкройцерското движение, чийто център бе в Нюрнберг. Тогава той е бил само 21-годишен, бе изучавал алхимични творби, бе придобил дълбоко познание за Розенкройцерските принципи и дори бе избран за секретар на това движение. Тук можем да видим основите на неговата Дева-природа, която го бе наклонила към

езотерицизма. Виждаме в представянето на първообразната глава на човека (фиг. 7), че това съзвездие е свързано през еволюцията с духовно

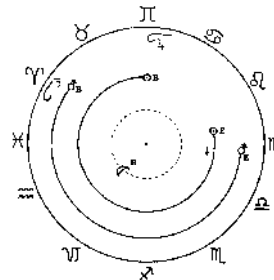

Фиг. 17.

Ричард Вагнер, роден на 22.5.1813 г., при Изгрев.

Луна намалявана над хоризонта.

Епох 15.8.1812.

Фиг. 18.

Г. У. Лайбниц, роден на 1.7.1646 г. в Лайпциг, час на раждане несигурен.

Епох възможен между 17.9.1645 и 15.10.1645 г.

формиращите сили на задната част на мозъка. Функцията на тази част на мозъка все още е по-тайнствена, отколкото онази на предния мозък, тъй като води към съзнателно и несъзнателно действие и реакция.

Това въвеждане в действие става ясно във философията, която Лайбниц развива. Същото е видимо и в неговите математически постижения. Философията му е известна като „Монадизъм“. Крайните елементи на вселената са монадите, които са индивидуални центрове на сила. Те са невидими, метафизични точки, които действат според своята степен на развитие и по този начин довеждат до физико-обективния свят чрез вродена „предварително установена хармония“. Тези монади са по-скоро от естеството на духовни същества, като всяка една сама по себе си е един микрокосмос, отражение на голямата вселена по степени. В края на краищата те биват ръководени от „Monas Moradum“, Самият Бог. Лайбниц е имал подобни принципи по отношение на психологията и теологията.

Душата на човека е също монада, наречена „ентелехия“, заобиколена от монадите, които посредством действията си образуват тялото. Той говори за Бог като за „всемирна хармония“, най-висшата творческа монада, която създава веществата, произтичащи от Него чрез „нещо като излъчване, както ние произвеждаме нашите мисли“. През тази философия виждаме да светят възгледите на обърнат към духа човек,

който има по-дълбоко езотерично разбиране, отколкото обикновено се предполага.

Импулсът да изрази своите езотерични идеи във форма, която на него му се е струвала задоволителна философия, бе засилен и от Марс върху човешкото му устройство. Марс тръгва от Дева, където откриваме главата на ембрионалния образ и се придвижва до Телеца. Там идва в съвпад със Сатурн (и също с Венера) около времето на раждането му. Следователно Марс води склонността на главата право надолу в крайниците за действие. Съвпадът със Сатурн в Овен и Телец показва вроденият импулс да

отива в своето търсене на истината, назад до основите на Сътворението. (Погледнете съзвездията Овен и Телец.)

Той застава, така да се каже, върху Юпитер в Близнаци. В това виждаме желанието почти математически да „докаже“ духа, свойствен на материята. Той бе склонен да мисли за физическата природа с термини на механично обяснение, но винаги осъзнаваше, че това не може да бъде правено без предположението за един невеществен принцип, или Бог като последно обяснение. Лайбниц бе включен във великия проблем на своя век: да открие моста между моралния и природния свят. Незадоволителното разрешение на задачата за Злото в неговата философия показва, че той не бе могъл да открие моста. Това също е характерно за Юпитер в Близнаци.

Ние имаме доста голяма колекция от личности, чието Слънце в Епока е било в съзвездието Дева. Те обикновено изпъкват като окултисти в някакво направление. Всичките имаха някаква връзка с езотерицизма и с общества и движения от окултен характер. На тази основа те започват да разпространяват известни послания сред човечеството или да извършват някои дела, понякога в социалната област, които се смятат, да са за доброто на човешкия напредък. Понякога техните действия не са били оценявани приживе. Едва през по-късни векове значението на техните импулси и достижения са могли да бъдат видени. Човек с открит ум винаги е в състояние да види работата на Духа, проявяващ се в такива личности като Вдъхновение. Те обикновено са предимно хора, които не излизат напред в светлината на известността. Те са работили и продължават да работят като мълчаливите и неизвестни благодетели на човешката раса. Ние следователно не виждаме причина да печатим астерограми на личности с такива склонности на Дева, защото обикновено те са твърде малко известни.

Трябва също да вземем предвид, че настоящата епоха, особено времето от 15, 16 векове, не подпомага много дейностите на хора с преобладава-

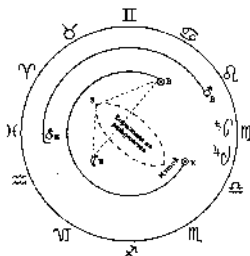
що влияние на Дева. Този период в човешката история е по-надалеч, откогато и да било, от приемането на обективен духовен свят. Следователно, личности, които имат такива връзки и подтик да действат от такъв принцип, могат да се смятат за странни чужденци в свят, който напълно е отдаден на материалистични възгледи. Те са онези хора, които се скитат през човечеството като говорители на невидимите сили, които съвременното обществено мнение не може лесно да класифицира сред своите признати модели на социални и научни стандарти. Примери са хора като Гарибалди, прочутият италиански революционер (роден 4.7.1807), Жорж Санд (псевдонима на мадам А.Л.А. Дюдеван), прочутата френска писателка, известна с романи като „Консуело“ и

„Графиня дьо Рудолстад“, (родена 1.7.1804). Крал Джеймс I Английски (роден 18.6.1566) също бе един от онези, които искаха да действат от принципите на някои окултни движения и бе изцяло криво разбран от обществото. Дори и понастоящем той бива наричан „Мъдрият Глупак“.

СЪЗВЕЗДИЕТО ВЕЗНИ

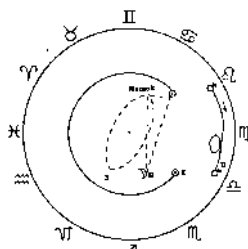
Фигура 7 показва, че съзвездие Везни води до забележителна промяна във връзка с първообраза на човешката глава, както и на цялостната човешка форма. До Дева наблюдаваме процес на прогресивно обръщане навътре. При Везни обаче забелязваме една повратна точка към системата на крайниците, както в главата, така и в тялото. Това показва склонности към външно изразяване и протягане навън към действителността на земното съществуване.

Един от най-добрите примери за това към какво подбужда Везни е астерограмата на Хенри Форд (фиг. 19). Слънцето на неговия Епок е бил във Везни.

Фиг. 19.

Хенри Форд,
роден на
30.7.1863 г.,
Тринидад,
Мичиган,
приблизително 2.30 ч.
след обяд.
Луна
ниско лежала
под
хоризонта.
Епок
7.11.1862 г.

Фиг. 20.

Т. Е.
Лауренс,
роден в
римско
часове на
16.8.1888 г.
в Тримадок.
Луна
нарастваща
над
хоризонта.
Епок
8.11.1887 г.

Тук все още виждаме последните белези на въздействието на „обръщането“ към съзвездията на Лъва и Дева. Хенри Форд работи и поставя своя успех напълно върху основата на здрави социални идеи.

Неговият живот до основаването на Компанията Форд показва, че той не е правил никакви евтини компромиси дори и при трудности. Движешката идея бе обслужване, да работи неограничено за клиента, да не изгражда продукцията си единствено на принципа на печалба и възвръщане на парите. Това бе смело усилие да се въведе „алтруизма“ в икономиката и по-късния му успех доказва, че неговата идея е правилна и здраво словна. „Печалбата не може да бъде основата - тя трябва да бъде резултат от обслужването.“ Тази икономическа идея е много стара, но Хенри Форд отново я измисля при променените световни условия. Той я прилага изкусно, майсторски във века на механизацията и индустриализацията. То-ва показва, че той е трябвало да има дълбока връзка със света на Лъва и

Девата, каквито и да са били неговите връзки със съответни движения и институции (например, той е приемал идеята за прераждането, друго доказателство за неговото познание с определени духовни световни понятия).

Същевременно обаче Форд положително не беше мистик. Импулсът на Везни бе в костите му, така да се каже, здравата воля да приложи на практика, както и за икономическа производителност онова, което бе схванал като практическа духовна действителност.

За това той бе подпомогнат от Слънцето в Рака по време на своето раждане. Това беше основата, на която стъпи. Така влиянието на Везни бе съчетано с това на Рака. Можем да го опишем като способност за духовно общение с качествата и законите на Земята и също като дълбока вя-рност към нея (виж „Съзвездието Рак“).

Планетите Сатурн и Юпитер са над „главата“ на ембрионалния образ в съзвездието Дева. Това е светът на Вдъхновението, в който Хенри Форд живееше. Това бе в известен смисъл естествен дар от неговия организъм. Той му бе дал инстинктивна сигурност, че животът не може да бъде възприеман като институция, която от самото начало да дава сигурност срещу неуспех и провал. Той е знаел, че животът е опитност, експеримент и като се постоянства и провежда експеримента с неотслабващо усилие, ще може да се постигне сигурност. Той дори може да е възприемал земното човешко съществуване като експеримент на Божествения свят. Основата на съзвездието Дева, което подходящо може да бъде наречено „Лаборатория на Богове те“, подкрепя това.

Марс току-що бе излязъл от примка в Риби по времето на Епока и след това се придвижва към Лъва, където прави съвпад с неподвижната звезда Regulus, сърцето на Лъва. Този Марс следователно, провежда своето влияние в крайниците на ембрионалния образ. Тук е основата за силната и решителна воля на Хенри Форд, за неговото царско

поведение. Движе- нието през летните съзвездия на Зодиака внушава, че тази воля не е била материалистична, но напълно ръководена от идеята. Марс в Риби по време на Епока дава впечатлението, че той е имал естествен дар за разбиране и мъдрост относно веществата на Земята, но също и по отношение на вечния Образ на Човека.

Пример на влиянието на Везни от друг вид е Т. Е. Лауренс, авторът на „Седемте стълба на мъдростта“ (фиг. 20). Тук също има силната склонност за работа в областта на практичната действителност. И в основата стои тайнствена връзка със света на арабите. Тази близост към каузата и съдбата на арабите може да бъде обяснена само чрез идеята за прераждане, като се приеме възможността за един предишен живот сред сред- новековната арабска постановка. Известно потвърждение на това може

да бъде видяно във факта, че още в 1910 г. той предприема обиколка на Сирия пеша, за да може да проучи архитектурата, датираща от времето на Кръстоносните походи.

Лауренс обаче нямаше този успех в постигане на своите политически идеи относно независимостта на арабите, който имаше Хенри Форд. Големи пречки възникнаха срещу него. Лауренс напусна правителствената си длъжност, защото бе възмутен, че Съюзниците не изпълниха към арабите онова, което той смяташе, че е тяхно морално задължение. Останалата част от неговия живот преминава в различни начинания на вън- шна дейност. Насоките на Везни не му дадоха никакъв отдых, но изгле- жда, че в Лауренс е имало огромно чувство на разкаяние след като не успя да осъществи онова тайнствено „нещо“, което светело в живота му като множество импулси, идващи от миналото.

Можем да разберем този огромен неуспех, ако проучим по-подробно астерограмата. Над главата на ембрионалния образ бе Юпитер, първо във Везни, а по-късно в Скорпиона. Това беше основата на Лауренс учения, който разгъна своите блестящи таланти, например, в своите писани тво- рби. Намираме същото и в неговата естествена връзка със Средния Изток, в способността му да отъждествява собственото си същество и съд- ба с тези на арабите. Това стана особено ясно по време на арабското военно нападение. Той се справяше с трудностите почти със свръхчовешка воля и срещу организма си, който не бе твърде силен. От друга страна откриваме Сатурн в съзвездието Рак да се движи в онази част на ембрионалния образ, която е свързана с краката. Лауренс бе свлечен надолу от големи тежести, така да се каже. Естеството на Са- турн разкрива, че самата историческа обстановка на съвременното му човечество бе срещу него. Сатурн е великият историк на космоса. Ракът,

където той се намираше, е вид космичен арсенал на прогресивната еволюция на човечеството. Например, Събитието на Голгота е свързано с него.

Напредъкът на човечеството, работещ чрез сложни политически съзвездия, не разреши идеалите на Лауренс да бъдат осъществени. В известен смисъл цялата сложност на историческото отношение между Християнството и Мохамеданството, вкоренена през вековете на Кръстоносните походи, всички неразрешени проблеми на Средния Изток в тяхната духовна страна, се възправиха като призраци. Самият Лауренс не бе в състояние да погледне на Арабския въпрос от здравословно и напредничаво схващане за *духовно* Християнство. Ето защо той пропадна. Неговите импулси не бяха достатъчно световно широки, те не подхождаха на стила на еволюцията на човечеството.

Марс бе направил примка в Дева над главата на ембрионалния образ. Лауренс не можа напълно да възплъти тези Марсови енергии в себе си и да ги издигне от областта на тялото в съзнателна способност. Ние не знаем дали той е имал някакви възгледи за прераждането. Ако той бе развил ясно понятие за него, би бил в състояние да издигне онези мъгляви картини от спомена за миналото в сферата на съзнателен контрол. Тогава би бил в състояние да приложи своите идеи с посполучливи и духовни средства и с непредубедено понятие за световно-историческите необходиминости.

СЪЗВЕЗДИЕТО СКОРПИОН

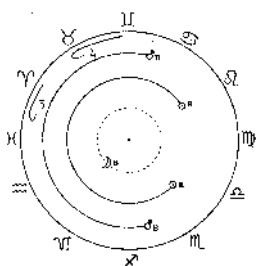
Съзвездие Везни е мостът, който води от отношението към света и човечеството, което главно е обърнато навътре към пряко и неограничено действие в света на дадените факти. Следователно, откриваме хора, които са усвоили това въздействие в своето устройство и които се колебаят по отношение на своята основа и подтика си да действат външно. Те твърде често преминават през кризи в средните периоди на своя живот.

Тази склонност още повече е подчертана в Скорпиона. Това съзвездие е свързано с областта на ларинкса в картината на първообразната човешка глава (фиг. 7). Хора, които имат това влияние, например, чрез своето Слънце в Епока са обикновено издигнати в сферата на словото. Те могат да бъдат в известен смисъл говорители на цели епохи от човешката еволюция, изразители на степени от човешката история. Обикновено те са повече подтиквани към външно действие, отколкото типа Везни, но много често става въпрос дали те могат да урівновесят своя подтик към действие посредством себеконтролиращо се знание за нуждите на

даденото време и чрез силата за различаване между измама и истинско вдъхновение.

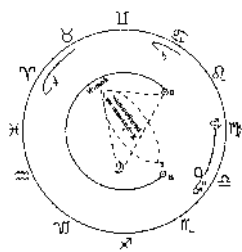
Отличен пример за Скорпионовото влияние е Гьоте. Дали сме неговата предрождана астерограма в „Човекът и звездите - част 2". Не е необходимо много да се каже за Гьоте, че е бил и продължава да бъде говорителят на вродените проблеми, надежди и изисквания на съвременния век по пътя на бъдещата еволюция. Това е силно подчертано в неговата астерограма и се подпомага от положението на Сатурн над главата на ембрионалния образ. Този Сатурн бе във Везни. В него прочетохме откровената способност на Гьоте да се справя, да обхваща и преобразува противоположни мирогледи в хомогенна и цялостна световна представа.

Съзвездията под Везни в известен смисъл са метаморфозни в областта на действието на „летните" съзвездия. Така Скорпионът е тясно свързан със склонностите на Рака. Това означава, че почти винаги енергиите на природата на Рака играят роля в енергиите на Скорпионовата съдба.

Фиг. 21.

Йохан Валентин Андрия, роден на 17.8.1586 г., час неизвестен. Епок Слънце в Скорпиона, неизвестно дали времето между Епок и Раждане е било по-късно

Фиг. 22.

Рудолф, престолонаследник на Австрия, роден на 21.8.1858 г. Луна варираща над хоризонта. Епок 30.11.1857 г.

Исторически пример на този аспект е астерограмата на Йохан Валентин Андрия (фиг. 24). Когато той е бил около 17-годишен, написал „Химическата сватба на Кристиан Розенкройц в 1459", а по-късно и други творби. Тези творби бяха изразът на Розенкройцерското движение да поведе човечеството към нови подходи и способности в посока на духовния свят, подходящи за способностите и характера на онзи век. Те бяха и частични усилия да направи положителни внушения за подобряване социалните условия на човечеството.

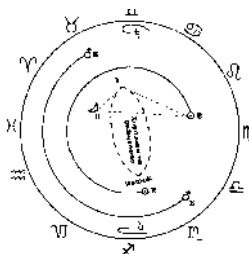
Характерът на „Химическата сватба" и века, в който Андрия написа този труд, подсказват, че той не е направил това само с интелектуално размисление. Това бе ясен случай на Вдъхновение. Андрия беше предразположен към тази способност и бе подпомаган от Слънцето на Епока в Скорпиона, влияещо върху телесния му организъм.

Освен това помагаше му много Марсовото влияние от времето на предрожданото му развитие. Тази планета започва от съзвездието Стрелец и се придвижва до Близнаци. Чрез издигане на това влияние в

областта на съзнателния контрол (пътят на Марс е потопен, така да се каже, в ембрионалния образ), той развива чувство на отговорност за духовния напредък на човечеството. През последните си години той е бил проповедник в Протестантската църква в Швабия. Той поема тази задача, след като става ясно, че усилията на Розенкройцерското движение бяха пропаднали по-ради противодействието и даже активният антагонизъм на главните политически сили на неговия век. Той дори се отказва от написаното през своята младост. (Тук имаме пример на Скорпиона, който има достатъчно себеконтрол да мълчи, ако външните обстоятелства го изискват.)

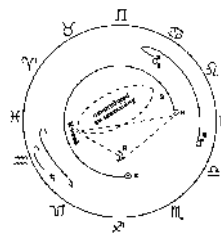
Трагичен пример на Скорпионовите влияния бе австрийският престолонаследник Рудолф (фиг. 22). Той притежавал неимоверни таланти и главният му интерес се съсредоточавал върху естествената история и литературата. Той се отчуждава от своя баща, Император Франц Йосиф, и все повече се задвижва в опозиция на цялата политическа обстановка в Австрийската монархия. Неговият живот завършва в добре известната

„Драма Маерлинг“ на 30.1.1889 г. (б. пр. - Когато той се самоубива в Маерлинг, като преди това убива своята любима жена с нейно съгласие).

Елизавета
Кралица
на Англия,
родена на
7.9.1853 г.
Намаляваща
Луна под
хоризонта.
Епок
12.12.1832 г.

Фиг. 23.

Пялсина
Дъщеря на
Фридрихланд,
родена на
14.9.1853 г.,
Бремения.
Луна
увеличавана
се над
хоризонта.
Епок
16.12.1882 г.

Фиг. 24.

Може би може да се каже, че принц Рудолф бе живото осъзнаване за невъзможното съществуване на Австро-унгарската империя. Дефектите на този изключително сложен конгломерат от националности ставали все повече и повече видни при управлението на бащата на Рудолф, император Франц Йосиф и много скоро след неговата смърт (1916) империята се разпада на части. Рудолф израства всред белезите на разпадащата се монархия. И той изглежда не е имал никакви илюзии относно фактите, защото се казва, че имал революционни склонности. Така неговият живот, сам по себе си, и трагичната му смърт, са пряк израз на огромните процеси на социалното преобразуване в човечеството, което е започнало зад воала на историята, дори вече през неговия живот. Човек също може да стане говорител на своя век посредством своята собствена биография и по този начин да покаже

Скорпионовата си склонност. Не е наложително да бъде изразено чрез говор или чрез писане.

Предрождената астерограма на принц Рудолф има известно сходство с тази на Т. Е. Лауренс (фиг. 20). Отношението между Слънце и Марс са почти същите, само в случая с Рудолф положенията на двете планети са се преместили във Везни и Скорпион. (Например, примката на Лоуренсовия Марс е станала все още в Дева, а тази на Рудолф във Везни/Скорпион.) И в известен смисъл Рудолф трябва да е смятал своя живот за пропаднал, така както и Лоуренс, не е могъл да надживее своето разкаяние във връзка с неуспеха на Арабския въпрос.

Друго сходство е положението на Сатурн. В Рудолфовата астерограма откриваме Сатурн в Рака и неговото влияние е в областта на краката на ембрионалния образ. Той също е бил като завързан в своето отношение към съдбата си на планетата Земя. Причината по всяка вероятност е, че той не е могъл да открие положителна и духовна връзка с Християнството, с неговата апокалиптична съдба и значението за бъдещето на Земната еволюция. (Сатурн в Рака е доказателство за събитията в Палестина

в началото на Християнската епоха, тъй като Сатурн се е движил през това съзвездие в онези дни.)

За да разберем това, трябва да вземем предвид, че в Австрийския двор през дните на принц Рудолф, са господствали до голяма степен тесногърди клерикални кръгове. В резултат Рудолф не е обичал много Християнството. Всъщност той е бил против духовниците, които са увеличавали неговите трудности с баща му и с австрийските политици. Както при Лоуренс и при Рудолф над него е пърхал призракът на въплъщение в миналото, което той обаче, не е могъл да схване съзнателно.

Той го е следвал като призрак и много от неговия характер, и накрая трагичната му смърт, се обясняват с този факт. Тук имаме пример, който показва как един окултен фон в живота на действен човешки ум може да стане източник на сериозни нарушения, ако тайните на прераждането не се извисят в сферата и контрола на ясното му съзнание. Това особено много се отнася за Скорпионите.

Юпитер в Овена и по-късно в Телеца в опозиция на Марс в Дева, Везни и Скорпион (примка в Скорпиона) бе физиологическата основа на един блестящ интелект. Но това също бе и разположение, което излага ше принц Рудолф на тежки опасности. При Марс в Скорпиона над главата на ембрионалния образ, често възниква издигане, което води до

развиване на либерални гледища и моралност от вида, чрез който човек може да загуби целостта на своята човешка природа.

СЪЗВЕЗДИЕТО СТРЕЛЕЦ

Съзвездие Стрелец е противоположно на Близнаци, но е прехвърлено в сферата на действието. В Близнаци откриваме космичните корени на всичко онова, което се отнася до симетрията или асиметрията на човешката форма (фиг. 7). Близнаци сътворяват вид пространствено направление вътре в една същност, която в противен случай, идваща от Овена и Телеца, би била само точка в покой. Тази склонност към направление в пространството става определена енергия при Стрелеца и се излъчва във външния свят. Тя се символизира от стрелата при Стрелеца и е в първообраза на човешката глава, свързана с развитието на долната челюст (фиг. 7).

Хора, които са придобили влиянието на Стрелеца в своята телесна природа, поради Слънце в Епока в тази част на Зодиака са крайно деятелни. Те намират средства за деятелност, дори ако бъдат възпрепятствани чрез физически дефект. Знаем един случай на пълна парализа на всички крайници и все пак Слънцето на Епока в Стрелец подтиква лицето да рисува, да бродира и пише с помощта на своя език.

Кралица Елисавета Английска (фиг. 23) е исторически пример на точно такова особено влияние. Не е необходимо да разказваме много за нейния основен характер на Стрелец. Нейното решително участие в английската история, разширението на Англия по нейно време, успешната борба за независимост в религията и политиката са достатъчно доказателство за типичното наследство от Стрелеца.

На това много помагаша влиянията на Юпитер и Марс в съзвездие Скорпион по време на Епока. Те бяха над главата на ембрионалния образ. Юпитер в това положение показва значителна жизнена мъдрост, коя то бе способна да се справи при всяко положение чрез предвиждане. Това Кралица Елисавета проявяваше със сигурност, дори през трудното за нея време, преди да се възкачи на престола. Марс в Скорпиона, който по времето на ембрионалното развитие достига до Телеца, подчертава усещането за независимост и действителен талант за справяне с живота.

Сатурн се движил главно през съзвездие Близнаци по времето преди раждането. Това е забележително положение. Сатурн винаги показва дълбоката причина, заради която едно човешко същество е избрало определена историческа обстановка за своето възплъщение. И тъй като Близнаци специално са свързани с човешкото развитие на

индивидуалност, много добре можем да кажем, че Кралица Елисавета е имала в своето устройство необходимото да подтикне импулса на зазоряващия се век на индивидуалността. Тя подготвя чрез собственото си себе основата на един народ, чиято задача е да осъществи на практика в живота важността и ефективността на индивидуалността в съвременното човечество.

Друга астерограма със Слънцето на Епока в Стрелеца е тази на Валенщайн (фиг. 24). Той бе немски войник и държавник, който изиграва голяма роля в Тридесетгодишната война. Чрез женитбата си, той бе придобил огромни имения в Бохемия, и във връхната точка на Тридесетгодишната война събра и екипира армия, която е под негова команда в служба на Император Фердинанд срещу протестантите.

Общо взето той биваше винаги победител в боеве с изключение на прочутата битка при Лютцен, в която империалистите бяха победени от шведите, ала техният цар Густав Адолф бе убит (1632). След тази битка той се оттеглил в Бохемия и доколкото ни доказват документите, се е подготвил да напусне Римокатолическата кауза и императора. Очевидно се е опитвал да доведе войната докрай и завършва чрез преговори с протестантските държави „за да може да наложи справедлив мир на императора в интерес на обединена Германия“. Дворът във Виена все повече ставаше подозрителен спрямо верността на Валенщайн. Решено бе да се освободят от него и накрая той бе убит при Егер от неколцина от своите

собствени офицери, когато става очевидно усилието да се обединят с враговете на Императора.

Тази единствена по рода си съдба и огромните политически планове, които Валенщайн подхранваше и следваше (неговото предложение да даде цяла армия на Императора не бе действие само на идеализъм и алтруизъм, то бе усилие да се придобие политическа власт), разкриват без съмнение влиянието на Стрелеца. Други подробности на астерограмата потвърждават и подчертават този факт.

Жестът на Марс в частта на крайниците на ембрионалния образ подчертава волевата природа на Валенщайн, на войника. Примката в Близнаци и по-късно движението през Рака, и особено през Лъва, стоят във връзка с убеждението на Валенщайн за астрологическите влияния. Но неговите възгледи върху астрологията и използването ѝ, показват по-скоро фаталистично отношение. Говори се, че неговото пропадане и край са били преждевременни поради твърде голямото му доверие в предсказанията на неговия астролог.

В течение на неговото предрождено развитие, когато Марс е бил в Лъва, той дошъл в опозиция на Сатурн и Юпитер, като двамата се движили през Водолея, Юпитер дори отишъл по-нататък в Риби. Техният съвпад става във Водолея. И преди сме срещали такива съвади в други астерограми. Те говорят за велики повратни точки в историята на човечеството. Като характер Валенщайн навярно е бил подходящ да играе решителна роля в съдбата на Централна Европа по време на Тридесетгодишната война. Но явно самият не бе дошъл до ясно понятие за борбата, която действително се водела, не бе дошъл до убеждението за нейната духовна значимост. Той се държал повече като играещ на хазарт. Това се подсилва от факта, че Юпитер и Сатурн се намирили в тялото на ембрионалния образ в областта, където чувството надвишава мисленето.

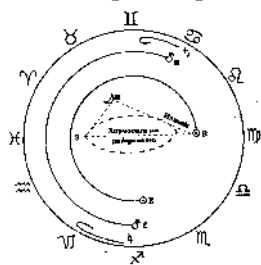
По-нататък тази склонност се превръща във вид вътрешно напрежение, посредством опозицията на Марс в Лъва. Вярата на Валенщайн, че съдбата на човека се управлява от звездите, му попречва да дойде до свободно дело, извършено от индивидуално морално творческо Въображение. Почти може да се каже, че той бе стоял на кръстовището на древна фаталистична астрология и новото понятие за връзката между човека и звездите. Разбира се, такива транзити никога не могат да бъдат постигнати в един момент. Те се установяват чрез изминаване на мъчителния път на човешките грешки и трагедии. Не можем да очакваме, че човечеството по време на Валенщайн е било готово да възприеме идеята, че човек е способен да използва индивидуалната си връзка със звездите, както би могъл да използва някой инструмент.

Пример, който показва по-скоро отрицателната страна на влиянието на Стрелеца, е астерограмата на Цезар Борджия (фиг. 25). Историята на Цезар Борджия е така добре позната, че няма нужда да прибавяме. Той бе син на Папа Александър VI и бе включен в обширните политически планове на своя баща като началник на армията на църквата.

Цезар е бил човек с голяма и невъздържана жестокост, безскрупулност и предателство. Цяла Италия се е страхувала от него. Той не позволявал никакво противопоставяне.

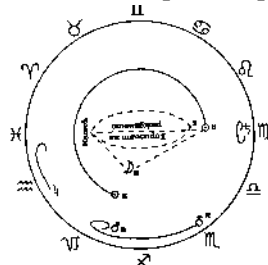
Тук имаме тип Стрелец, който показва всички космо-физиологични характеристики на това съзвездие, но без предпазната клапа на морала и

самоконтрола чрез съвестта. Времето на Цезар бе период в човешката

Фиг. 25.

Цезар
Борджия
роден на
17.9.1475 г.

Луна
намаляваща
над
хоризонта.

Епок
16.12.1474 г.

Фиг. 26.

Савонарола,
роден на
21.9.1452 г.

Луна
уголемваща
се над
хоризонта.

Епок
30.12.1451 г.

история, който бе едно „междущарстие“ между традиционните морални връзки и новата моралност по свободно вътрешно решение. Това доведе много хора в хаотично и бунтарско душевно състояние. Цезар не бе единственият, но той бе без съмнение един от най-изтъкнатите морални бунтовници на своето време.

Неконтролируемите дълбини на неговата воля са показани от съвпада на Сатурн и Марс в Рака при раждането му. Това е било в крайниците на ембрионалния образ, в областта на несъзнателната воля. Онова, което Ленин разви в и чрез своята глава като влияние на Рака, при Цезар бе потънало в крайниците.

СЪЗВЕЗДИЕТО КОЗИРОГ

Съзвездие Козирог изглежда, че е свързано с брадата на първообраза на човешката глава и с колената в тялото на човека (фиг. 7). Ние знаем колко дълбоко тези области на организма са свързани с човешката сила за противопоставяне. Например, говорим за „тракане на зъби“, ако преживяваме нещо ужасяващо, или нашите колена „омекват“ или „се подгъват“ при такива обстоятелства. Също така използваме израза „вири си брадата“, когато сме застанали пред трудно състояние. Всичко това доказва, че в човека има инстинктивно осъществяване на окултна функция в телесния организъм на Козирога.

Хора, които са придобили сродство с това съзвездие чрез Слънцето на техния Епок, могат да бъдат до там със силна воля, че да бъдат движени от неподвижни идеи. И поради своето устройство те може следователно да срещат и силно противодействие и неуспехи от външния свят, поради ограниченията на собствения им организъм.

Класически пример на сродство с Козирога е астерограмата на Савонарола (фиг. 26). Той е известен с религиозната революция, която организира във Флоренция. В 1491 година проповядва в катедралата на Флоренция и след това общественото му влияние се увеличава до такава степен, че става духовен и религиозен диктатор на този град.

Савонарола говорил като ясновидец със силен и дори заплашващ език за гнева на Бога, който идва, за необходимостта от прочистване и отричане от световни блага и т.н. Влиянието му непрекъснато се засилва и той става не-що като законодател на Флоренция, който се опитва да внедри своите насоки, своите религиозни изисквания в конституцията на републиката. Тук виждаме силна воля и решителност, почиващи върху нрава на Козирога. Разбира се, поради неговата почти фанатична упоритост скоро се среща със също такава силно противодействие от заобикалящите го. Неговият век не беше много склонен към строги правила на религиозно подчинение и на отричания, които той проповядваше с толкова сила. То-ва бе времето на Александър VI, Папата Борджия.

Постепенно Савонарола става не само опозиция на политическите сили във Флоренция, но скоро бе смятан от Светия престол в Рим за бунтовник в църквата, защото с обичайната си настойчивост, започва да изисква реформация и в нея. И идва деня, когато неговите множество неприятели успяват да организират падането на този монах. Той бе арестуван, съден, измъчван и накрая изгорен на клада. Това става в 1498 г.

Това е пример за крайно себеволие, което може да израсне на основата на нрава на Козирога, който почти довежда до безразсъден фанатизъм.

Но той също присъстваше и в силното противодействие, което Савонарола неминуемо среща от страна на своите съвременници.

Подробно проучване на астерограмата разкрива основата на тази крайна сила за противостояне и решителност. Например, главата на ембрионалния образ е проникната от влиянието на Марс, който извършва примка в съзвездието на Козирога.

Юпитер, работещ в областта на ларинкса, обяснява ораторското красноречие на Савонарола. Тази планета се движела през Водолея, съзвездие, което дава непрепятстван поток на религиозно творческо Въображение.

Сатурн бе под краката на ембрионалния образ, където се движи в съзвездието Дева. Тук имаме влияние, което Савонарола трябва да е усещал чрез земята под краката си. Това му дава склонност и подтик за мрачни

предсказания, които отчасти се сбъднаха. Но обяснява също и опозицията, която той среща в своето съвремие.

Ние вече сме дали предрождената астерограма на Ницше, германския философ, който също има Слънцето на Епока в Козирога (роден 15. 10. 1844).

За Ницше наистина може да се каже, че е имал силно сродство със силите на съзвездието на Козирога, което се разкрива все повече по време на неговите последни години. Неговите изказвания например в „Така рече Заратустра“, неговата остра критика на почти всичко, което го заобикаляше по негово време, сарказмът му, достигащ до nihilизъм, са доказателство за човек, който по природа се сблъсква с целия свой век. Това е типичното проявление на Козирога. Разбира се, чрез енергична вътрешна култура, тази наклонност може да бъде преобразена в здрава сила за различаване и подбор, с блестящия си чист ум и духовни възжелания. Ницше неминуемо трябваше да срещне противодействието на своите съвременници. Неговите догми не привлякоха много последователи, докато той все още беше жив. Той ставаше все повече и повече изолиран и самотен. Преди болестта му той вече имаше много малко приятели. Едва след смъртта му той става философ за онези, които като него бяха в опозиция на насоките в политическите, религиозните или духовни институции на съвременната им цивилизация. Мнозина от Немското движение на младежта от началото на 20-то столетие в него виждаха своя пророк, бунтувайки се срещу установените и замразени форми на културния живот.

СЪЗВЕЗДИЕТО ВОДОЛЕЙ

Споменахме преди, че „Зимните“ съзвездия носят отражения от „Летните“ съзвездия. Ако си представим Рибите и Девата да са опорните точки на една ос, ще открием, че Везни съответстват на Лъва, Скорпионът на Рака, Стрелецът на Близнаци, Козата на Телеца. В горната част на Зодиака се подчертава главата на човека. По този начин се дава първообразна основа на всичко, което се явява по направление на интелектуалната из-ява. В долните съзвездия имаме първообразите на крайниците, следователно дейтелността е по-подчертана. (Доколко това се отнася до Слън-цето в Епока, не би трябвало да губим поглед от факта, че позициите на планетите и техните движения могат да предизвикат значителни разнообразия на правилото.)

Например, влиянието на Слънцето на Епока в Козирога има известно отношение към Телеца, ала в сферата на действието. Примера със Савонарола е един от множеството случаи, които доказват тази връзка.

Водолеят внушава осъществяване на качествата на Овена в областта на дейтелността. Основата на това съзвездие е свързана с първообразите (фиг. 7) и разкрива отношение към устата на човешкото същество, която служи да направи говора чуваем. Така да се каже, първообразът на човека, схванат като духовно същество, цялото човечество, тук изказва

своя ум и разкрива вродените цели и значение на човечеството във вселената. Разбира се, проявлението чрез едно единствено човешко същество може да бъде увредено, поради индивидуални ограничения или от културната обстановка.

Отличен пример е предрождената астерограма на Парацелс. Той бе лекар със значителна известност по своето време, ала обект на големи пре- рекания сред неговите колеги, дори до нашето съвремие. Той бе при до- бил своето медицинско познание по единствен по рода си начин. Още съвсем млад, тръгва на дванадесетгодишно пътешествие, което го превежда през голяма част от Европа, стига дори до границите на Азия и арабските страни, като навсякъде търсил тайните на лечението. След своето завръщане се прочува с ле ковете си и става градски лекар в Базел. Държи лекции в университета в Базел, но скоро влиза в конфликт със своите колеги. Той отхвърля открито класическите авторитети върху изкуството лечение, като Гален и Авицена. И скоро е трябвало да бяга от Базел, поради заплашителното отношение на медицинската организация. И оттогава нататък води безкрайно скитнически живот, винаги викан да лекува болести, поради своите чудодейни методи и лекарства, но никога не се задържал за дълго на едно място. Умира в 1541 г. в Залцбург.

Въпреки своя неспокоен живот, Парацелс успява да напише известно число книги, някои от които бяха и публикувани. Тези книги разкриват автора като човек с дълбоко и обширно познание за човешкото същество. Наистина те бяха написани на език, който е почти неразбираем за съвременния човек. Но ако някой може да проникне през воала на окултната терминология, която използвал, би могъл да открие огромно богатство от сведения за духовните корени на природата, за причините на болестите, за връзката на човека със звездите, за почти магически възможности за лечение. Той отивал назад до космическите основи на съществуването. В това виждаме отражението на влиянието на Слънцето при Епока във Водолея. Разликата обаче е, че Парацелс не е искал да ид- ва като проповедник в света, неговата цел оставала действена до последния момент, именно лекуването.

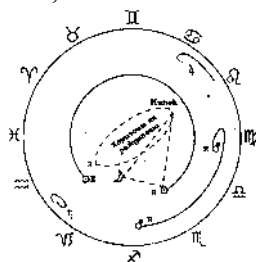
Парацелс бе човекът, чрез когото духът на човечеството направи опит да обяви духовния компас на вродените у човека възможности. Той бе имал своите ограничения, а и нашето съвременно човечество общо взе-

то все още е далеч от това схващане, да не говорим за прилагане на скритите богатства в него за деятелност. Парацелс стоеше на прага на съвременния век като личност, която бе възприела за своя задача да покаже, че човекът е нещо повече, отколкото само онова, което

съвременният материализъм прави от него – случайно същество, резултат от наследствеността и заобикалящата го обстановка.

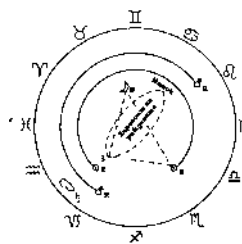
Влиянието на Водолея бе засилено от Сатурн в същото това съзвездие, въздействащ върху главата на ембрионалния образ. Това донесе също трудната съдба, която положително бе утежнена чрез психологическата същност на Парацелс, неговият холеричен темперамент и пр.

Юпитер в опозиция на Сатурн се придвижвал през Рака и накрая навлязъл в Лъва. Тук са корените на пре възходните космологични възгледи на Парацелс. Своята последна книга той нарича „Астрономия Магна“, в

Фиг. 27.

Парацелс,
роден на
14.11.1493 г.
около
средноц,
в Швейцария.
Луна
израстваша
над
хоризонта.
Епока
2.2.1493 г.

Фиг. 28.

Уилям
Блейк,
роден на
28.11.1757 г.,
Лондон.
Луна
замаяваща,
над
хоризонта.
Епока
16.2.1757 г.

която поставя принципите за съотношението между човека и звездите, така както той ги виждал и искал така да бъдат приложени в медицината. Времето, когато написва тази книга е ясно свързано с Юпитер в Лъва, и то от няколко гледни точки.

Марс започва с примка в Дева, придвижва се след това през Везни, Скорпион, Стрелец и по време на раждането му току-що влиза в Козирога. Неговото влияние се отнася към долния организъм и крайниците на ембрионалния образ. В това се вижда връзката на Парацелс със Земята и неговото знание за качествата на нашата планета. Специално примката в Дева е много подходящо указание. Това се отнася за времето преди неговото „велико странстване“, когато проучва алхимията, ръководен от абата Тритемий от Спонхайм и по-късно, когато работи в мините на Тирол, където иска да разбере трудностите на миньорството, естеството на минералите и болестите на миньорите. Там той придобива много от знанието, което по-късно практикува като лекар.

Предрождената астерограма на Уилям Блейк също разкрива Слънце на Епока във Водолея (фиг. 28). Както Парацелс, така и Уилям Блейк става обект на големи пререкания. Човек може дори да каже, че той не е бил никак разбран, що се отнася до вестта, която е трябвало да донесе на чо-

вечеството. Той не може да бъде премерен чрез стандартите на обикновената поезия и изкуство, които за него трябва да са били само ограничени средства за изразяване на много по-висши намерения.

Ние приписваме неговото странно положение в човечеството на съвременния век, на близостта на Сатурн и Марс до неговото Слънце на Епока. Това е също сходно с Парацелсовата астерограма. Тук обаче подчертаването е повече върху съзвездието на Козирога. Той създава характер, който го кара да вижда в обикновените явления на ежедневния живот, свръхсетивно значение, недостъпно за сетивата, което той превръща в апокалиптични видения. Той издига тези видения до крайна висота на космично духовни измерения. Парацелс има тези склонности и способности чрез Марс в Лъва по време на раждането си. Не е съществувало тогава език, за да се изрази онова, което по този начин е преживявал. Следователно той е трябвало да изобрети своя собствена терминология, което не е съвсем лесно. И когато не е бил в състояние да изрази в думи онова, което е искал да каже, той използвал картинни въображения, които много често са също така трудни. Следователно, предизвиква главоболия у много хора, ако се опитат да го разберат.

Въпреки всичко, поддържаме, че чрез него е говорил също гласът на Духа на човечеството. Той бе истински представител на влиянието на Водолея в смисъл на предрождена придобивка на космични влияния. Навсякъде в неговата поезия и изкуство откриваме описание на апокалиптичната битка за чистия духовен образ на човечеството. В някои части неговите виждания идват много близо до великите творчески въобразени картини на „Откровението“ на Свети Йоан.

Друг спор може да бъде въпросът дали той е олицетворявал в своите творения само произведения на собствения си ум или е имал истинско виждане. Движението на Юпитер в астерограмата му през Везни и в Скорпиона внушава, че е имал истински духовни опитности. Юпитер се отнася към краката на ембрионалния образ. Дълбоката любов и верността на Уйлям Блейк към Земята, са били елементите на неговия личен път към висшите светове.

СЪЗВЕЗДИЕТО РИБИ

Последното съзвездие на Зодиака, което трябва да разгледаме, обобщава всичките влияния на предишните. Според първообразната основа на Зодиака (фиг. 7) то е свързано с вечния образ на човека. Хора, които са получили влиянието на Рибите, посредством Слънцето на техния Епок, показват в някои области на живота огромната борба на човечеството да се придържа към и да проявява Божествения образ на човека.

Това е една вечна битка, защото съществуват непрекъснати усилия от враждебните сили да отклонят човешката раса от нейните вродени Божествени цели, да използват човека в направления, различни от онези,

които са целите на Божествеността от началото на Сътворението. Особено съвременната епоха с нейните материалистични склонности няма много желание да слуша такива идеи, че човекът е потенциалното духовно очакване на Божествения свят. Изглежда, разбира се, че е много по-лесно да се седи удобно и да се счита човека само за малък земен червей, произведение на случайността и обект на всемирния процес на ставане и умирање само. Обаче, вроденият подтик у човека да се стреми към постигането на своето висше Същество, не може да бъде изкоренен въпреки гигантските и силни усилия на злите сили да го изтръгнат. Обикновено хора, които имат Слънцето на Епока в Риби са включени по един или друг представителен начин в тази битка. Те може да действат в живота от наглед висши причини и идеалистични стремежи. И все пак да са с едностранчиви възгледи за целостността на Божествения образ на човека. (Нашият век особено е склонен да развива едностранчиви, обаче подтикващи към размисъл мнения, за положението на човека във вселената.) Тогава съдбата, невидимата, но могъща сила за човешкото себекоригиране, изкача на пред и поставя човешките работи в тяхната правилна перспектива и в хармония с цялото. Във връзка с Риби откриваме ясни модели на драматични човешки съдби, които разкриват здравословни Божествени корективи, заради еволюцията на човечеството като цяло.

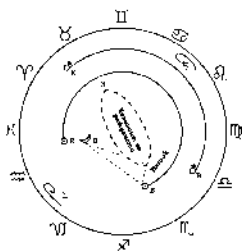
Един прекрасен пример за това как Рибите сили работят чрез човешките същества, е опозицията на Дизраели (роден 21.12.1804, Епок 23.03.1804) и Гладстон (роден 29.12.1809, Епок 24.03.1809) през изминалия век. И на двамата Слънцата на Епока са в Риби, почти точно в едно и също място. Променливата история на техните политически дейности много допринесе за физиономията на съвременна Англия, но непрекъснатата опозиция на тези две личности в течение на много години беше тази, която причини особената обстановка важна за Великобритания в играта на съвременната история.

Друга личност със Слънце на Епока в Риби беше прочутия учен Луи Пастър (роден 27.12.1822, Епок 7.04.1822). От своите вродени способности той наистина е дал на съвременното човечество много важни факти за живота и за „безкрайно малките“ опоненти на живота, микробите, работещи във ферментацията, болестите и пр. Със своите изследвания той отваря врата към физиологичната задна страна на битката между живота и смъртта. Той самият казвал: „Два противостоящи закона ми се струва, че се състезават сега. Единият закон на кръвта и смъртта, откри-

ващ всеки ден нови начини на разрушение, принуждава народите да бъдат готови винаги за битката. Другият закон на мир, работа и здраве,

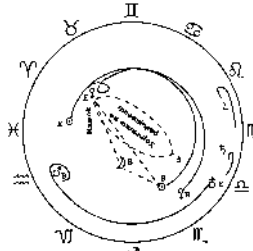
чиято цел е да спаси човека от нещастията, които го нападат..." Това наистина е записано във физиономията на човечеството и ще бъде борбата на човека за дълго време в бъдещето. Това е същността на въздействието на Риби.

Друг случай, при който също виждаме въздействието на Риби, работещо чрез човешкия организъм, е астерограмата на Густав Адолф Шведски (фиг. 29). Той бе онзи, който се намеси през Тридесетгодишната война на страната на Протестантите. Само за малко повече от две години той бе деен и победоносен водач на операциите срещу имперските сили. През юни 1630 г. той бе акостира в Reepemunde и първата решителна битка става в 1631 г. при Брайтенфелд. Обаче година по-късно той бе убит в прочутата битка при Лютцен (6 ноември 1632 г.).

Фиг. 29.

Густав
Адолф,
Крал
на Швеция,
роден на
9.12.1594 г.
(Калиндарски
календар).
Луна
нарастваща
над
хоризонта.
Епох
3.3.1594 г.

Фиг. 30.

Крална
Мария
Шотландска,
родена на
7.12.1542 г.
Луна
нарастваща
над
хоризонта.
Епох
19.3.1542 г.

Неговият поход бе достатъчен да установи равновесие между силите на Римските католици и протестантите. Не му бе позволено да постигне повече. Тук виждаме всесилната ръка на Съдбата, която оформя физиономията на човечеството, според моделите на еволюцията, чието значение може да бъде разбрано от човека само много по-късно. На човек, който има съответно космофизиологично разположение, може да му бъде позволено да извърши само едно единствено дело, което обаче дава на историята необходимата гънка за корекция. Неговото същество, спряно при известна точка например чрез смърт, което тогава може да е изглеждало трагична съдба, ала зад воала можем да уловим великата алхимия на Божествения свят, работеща за доброто на еволюцията.

Крайно сложна Божествена алхимия за оформяне на народите се разкрива в предрождената астерограма на Мария, Кралица Шотландска. Тя е дадена на фиг. 30. Четиридесет и четирите години на нейния живот бяха наистина водовъртеж на човешка съдба и трудно е да се види някаква логична и последователна цел в нейната биография. Въпреки това нейното съществуване беше важна историческа брънка в оформяне на британската нация, макар че може да изглежда, че по време на нейния жи-

вот тя е имала твърде противоположно въздействие. Не трябва обаче да забравяме, че много често противоположни съставки трябва да се поставят в казана на съдбата, за да може да се получи необходимата смес. И там, където сме изживели голямо човешко противопоставяне в живота, равностойно силно желание за хармонична смес от противоположности може да се появи след смъртта.

За да хвърлим светлина на тази странна съдба, въвеждаме една черта в тази астерограма, която досега сме пропускали. Това е жеста на планетата Венера (в астрономичен смисъл). Тя извършва примка през първите месеци на ембрионалното развитие. Тази примка ни интересува изключително много, защото чрез известни методи (за които не можем да говорим понастоящем) ние проследяваме този жест на Венера в ритми те на историята. Неколкократно сме подчертавали, че ритмите на звездите (тази примка на Венера се връща ритмично) са изрази на първообразни идеи, които също се проявяват и в историята. Така точно тази примка на Венера ни връща към времето, когато Йоан Кръстителят бе обезглавен. Такава една екзекуция е дълбоко трагично събитие, но Евангелията изразяват също и друг възглед. Например, в Евангелието на Свети Марко глава 6 четем за великите дела, които дванадесетте апостоли извършили, изпратени на проповед от Христос. „Когато Ирод чул за това, той казал: Това е Йоан, когото аз обезглавих; той е възкръснал от мъртвите." Ирод осъзнава, че Йоан работи след своето обезглавяване още по-силно от областта на мъртвите, отколкото той правел това, когато все още бил жив. В делата на Христовите апостоли Ирод осъзнава неговото присъствие.

Имаше подобна съдба в живота на Мария Кралица Шотландска поне в символичен смисъл. Примката на Венера става в областта на врата на ембрионалния образ.

Може да звучи странно, но в този жест на Венера ние разчитаме, че съдба бе на Мария Шотландска да достигне до точката, където трябваше да бъде обезглавена. След смъртта си тя имаше възможност да извърши „големи дела" всред така наречените живи, за целите на човечеството. Кой може да знае колко от изкачването на Великобритания до нейното историческо положение би трябвало да бъде приписано на такива влияния, ако човек може да приеме положителната връзка между живите и мъртвите? От всички наши изследвания ние можем да подкрепим идеята, че след смъртта си тя прекъсва с какъвто и да било антагонизъм, но че тя придобива всемирна гледна точка.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Горното описание не може да се счита за заключително по отношенията между човека и звездите по време на неговото ембрионално развитие. Съвсем ясно е, че много други неща трябва да се вземат предвид, преди да може да се говори за окончателна и обширна основа за преценяване на индивидуалните астерограми. Прегледът на дванадесетте съзвездия предлага само общо очертание. Например, трябва все още да се разгледат фините степени на транзити от едно съзвездие към следващото. Също вътре в съзвездията на Зодиака трябва да се прави разлика между неподвижните звезди, които съставят съзвездията. В Близнаци например можем да говорим за общите аспекти на тази част на Зодиака. Обаче може да открием някое Слънце на Епока или друга планета близо до неподвижните звезди Полукс или Кастор или до която и да е друга неподвижна звезда в това съзвездие. Полукс и Кастор, които са само около два градуса отдалечени, могат да се считат за пълна опозиция. Кастор има устройство, предимно свързано със Земята, докато Полукс има повече космополитна природа. Това дава пример как разликите от минута дори може да променят картината напълно. Други фактори, които дават безкрайни разнообразия, са неподвижните звезди на извънзодиакалните съзвездия. Като гледаме този лабиринт на потенциални склонности, идваме до заключението, че в края на краищата свободната индивидуалност е която трябва да избере и реши съзнателно къде напълно инстинктивната сигурност на различните градуси е подпомагала човешкото същество. Този Астерогнозис (Звездно познание), което се дава в тези публикации, счита Сътворяването на основата за съзнателните решения на човека до пълното осъществяване на неговото наследство от звездите, като негова най-благородна задача.

Друга група факти, пропуснати в настоящата публикация, поради ограничение на място, са жестовите и движенията на планетите Венера и Меркурий по време на бременност. Те могат напълно да променят картината на такава предрождана астерограма, на влиянията на Слънцето и на висшите планети. Обаче, още не сме показали принципите за тълкуване на низшите планети Венера и Меркурий и на Луната и възнамеряваме да направим това в друга публикация, която по всяка вероятност ще бъде посветена единствено на тези проблеми. Последният пример в настоящия том (фиг. 30) говори за необходимостта да се включат низшите планети в тълкуването на астерограмата.

Накрая бихме искали да кажем нещо за естеството на „Епока“. От обема доказателства, които сме събрали, заключаваме, че този така наречен Епок не е необходимо да съвпада с фактическото забременяване. Няма

истинска нужда да се идентифицира Епока със зачатие. Необходимо е да ограничим нашите размишления до дадените факти и да не прекриваме тяхната орбита. Преди прилагането на Херметическото Правило, чрез което Епокът се изчислява, е необходимо усилие да се определи ин- дивидуалното отношение на едно човешко същество към звездите. Наистина някъде по време на ембрионалните процеси явно се установява връзка между „индивидуалния космос“ на отделен човек и неговата физиологична природа. В противен случай не бихме могли да сме в състояние да произведем фактите, които се показват в части две и три на настоящата книга. Обаче, не следва, че тази връзка между космоса и физиологичната природа става горе-долу в точния момент на зачатие. Ние заключихме, че Епокът е моментът, когато космическия образ на човека като формообразуващ принцип, обхваща зародиша и направлява процеса на човешкото въплътяване. Това може да стане по някое време и след забременяването.

Има известни трудности да се разбере това. Дотогава, докато се придържахме към понятието, че човешкото същество е продукт само на земни енергии и вещества, именно само от онова, което идва от родители те, не може да се образува задоволителна картина. Тогава даже би станало безплодно да се приложи космическата страна. Само ако можем да схванем съществото на човека, като идващо от духовно-космичния свят, в който то е живяло преди зачатие, можем да видим нещата в правилната перспектива. На една душа, готова да слезе във въплъщение, ѝ се предлагат материалните потребности за съществуване на земята. Това е моментът на зачатие. След като се приеме предложението, духовно-космичната същност на човека може да се съчетае със зародиша. Това космично същество, подтикнато от импулси, намерения, решения и пр. по отношение на очакващото го въплъщение, намира своето осъществяване в аспекта на небесата по време на Епока. То решително е подбрало *този момент*, защото го е счело като подходящо средство на съчетани космически енергии, чрез които то ще може да оформи зародиша в човешки организъм с индивидуален характер.

Така, можем да считаме всичко, което идва от света на материята чрез родителите и пр. като някаква „матрица“, в която прониква Епокът като сложен свят от енергии, подбрани от самия индивид. Сливането между „матрица“ и „енергии“ ще се осъществява в момента на Епока.

Това ни навежда на мисълта, че отношението между земния зародиш и космичния Образ на Човека съответства също на резултатите от изследването на Духовната наука.

На тази основа би трябвало да сме в състояние да си представим възможността Епокът да стане при някои случаи преди зачатие. С други

думи, един индивид, заобиколен от своите космични потребности от сили, може да чака докато му се предложи подходящ физически зародиш. Тогава небесата на Епока биха представляли, така да се каже, „предварително установената космична хармония“, която би провела земните събития чрез своята динамична характерност в желаното направление.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

КОСМИЧНИ РИТМИ И ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Настоящата част ще бъде първа публикация от нова серия, която ще изследва космичните ритми и въпроса за тяхното отражение в световната история.

От най-древни времена този проблем винаги е занимавал човека. Има много случаи, които доказват, че безброй усилия са били правени да се открие практическата връзка между събитията, и ритмите в света на звездите и историческите развития.

Може би един от най-великите примери на такива усилия е „Откровението“ на Св. Йоан Божествения, където миналата и бъдеща еволюция на планетата, върху която живеем е представена във величествени космични картини. Картинният език, който е използван в Откровението е почти неразбираем за обикновените способности на съвременния човек. Усилията, правени да се използва и прочете този документ вътре в обсега на съвременното мислене са довели до неясни и несъдържателни тълкувания и пророчества, които до голяма степен го zlepоставят. Откровението на Св. Йоан е написано с езика на древните Мистерии и за да бъде разшифровано неговото значение, необходими са способности подобни на онези, култивирани в древните храмове. Такова по-дълбоко проникновение би разкрило, че този документ е замислен въз основа на дълбоко познаване ритмите в космоса, мъдростта за звездите, от които съвременният човек знае твърде малко.

Един от последните представители на онази загубена древна Звездна мъдрост е прочутият астролог и пророк Нострадамус, французин, който

е живял през 16-то столетие. Неговите пророчества, съдържащи се в публикацията му, известна като „Векове“ са станали прочути и мнозина считат, че съдържат описание на идващи исторически събития, след века на пророка и до края на 20-то столетие. Езикът на тези документи е много завоалиран, понякога дори мъгляв и разшифроването на тяхното значение е твърде трудна задача. Въпреки това явно е, че много от пророчествата се изпълняват, дори що се касае до имената на историческите

личности, които са играли действена роля в оформянето на събитията векове след смъртта на Нострадамус. Обикновено се случва, че едва покъсно хората откриват, че имена, време и обстоятелства от последните събития се съдържат във „Векове“ и са скрити в странно използване на думи и картинни описания.

Не е лесно да се открие как Нострадамус е получавал своите пророчества. Обаче човек винаги осъзнава, че много от замъглеността в неговите писания се дължи на факта, че той е живял в непрекъснат страх да бъде обвинен, че използва някакво черно дяволско изкуство, за да дойде до своето проникновение. Това, разбира се, беше сериозна мисъл през Средните векове, през дните на Инквизицията и гонитбата на вещици, когато такова обвинение довеждаше обезателно до сигурни измъчвания и смърт. Той също трябваше да внимава да не обиди високопоставени личности със своите прогнози. Например, Римокатолическата църква забранява „Вековете“ в 1781, защото те съдържали завоалирани пророчества за упадък на Папството около края на настоящето или началото на следващото столетие.

Нострадамус говори твърде малко и само в същия завоалиран език на „Векове“ за основите на своето проникновение. Той може да е имал естествена способност за „второ зрение“. Знаем, разбира се, че той е бил велик астролог, с който се съветвали членовете на френския кралски двор, главно чрез Катерина дьо Медичи. Но очевидно е, че той не е използвал само астрологическо знание, което по негово време бе станало напълно стереотипно и вкаменено, което използва неразбираеми традиции относно предполагаемото влияние на звездите. Обаче, източниците, които Нострадамус е използвал, остават неизвестни. Някои смятат, че той е имал навика да гледа в леген пълен с вода и по този начин е получавал своите откровения в състояние на съзнание, граничещо до транс. Такива методи са били известни на окултизма в най-древни времена.

Методи като тези, използвани от Нострадамус вече не са подходящи за съвременния век. Те зависят от поставяне човешкия организъм в състояние на съзнание, което е много отдалечено от необходимия

стандарт за съвременното човечество. Без съмнение устройството на човека се е променило от древни дни насам и то вече не е така гъвкаво и не се подава на външни средства до степен да могат да се получат задоволителни резултати. Освен това, вече е нашироко осъзнат фактът, че методи, които изискват затъмняване на човешкото съзнание до транс и медиумистични състояния вече са станали опасни за здравето на съвременния човек.

Ние би трябвало да търсим нови подходи към онези области, които лежат отвъд нормалния обсег на възприятие чрез сетивата. Те трябва да

бъдат в хармония със способността за съзнателното контролиране и дисциплинираното мислене на съвременния човек и в унисон с неговото желание да разбира напълно използваните методи. Тези изисквания могат да бъдат постигнати даже и в съвременния свят.

За тази цел ни е необходимо проучване и разбиране на ритмите в космоса и в човешката история. Следователно ще трябва да изследваме такива космически факти като Прецесията на Пролетната точка, бавното движение на възлите на планетите и ритмите на самите планети.

Освен това, също ще ни е необходимо онова съзерцаващо и медитиращо настроение, за което говори Рудолф Щайнер в много от своите книги и отпечатани лекторски цикли и за което той също даде начини на обучение. Такива методи могат да доведат до приближаване на великото Неизвестно, което лежи отвъд Раждане и Смърт, отвъд вътрешния свят на човешкото същество и които също могат да доведат до духовните основи на всичко, което съществува в царствата на природата. Ние простичко можем да го наречем Духовния свят. Обучение от вида, който Антропософията дава може да отвори отново онези порти към света на духовната реалност и първичната Причина, които бяха затворени за човечеството от известно време в миналото. Обаче, подходът даден тук е в абсолютна линия с компаса и способностите на всяко средно съвременно човешко същество. Такъв човек не е необходимо да се връща до древните начини на обучение, които може да заплашат неговото физическо и умствено здраве, нито е необходимо той да се оттегли в самотност от всяка друга задача, която съвременното човечество може да изисква и очаква от него.

Този вид подход към духовния свят, работещ във физическото, и даваните резултати от изследванията на тази основа, ще бъде изходната точка при следващите глави от настоящата публикация.

ПРЕЦЕСИЯ НА РАВНОДЕНСТВИЯТА

Прецесията на Пролетната точка или Пролетното равноденствие е известно от древни времена. Времето на едно пълно завъртане в Зодиака се нарича Платонова година, което подсказва, че астрономическите факти са осъзнавани в гръцко време, но твърде вероятно и много по-рано.

Какво е Пролетната точка?

Всеизвестно е, че сферата на нашата Земя се върти около ос, която минава през северния и южния полюси. Пълно завъртане става вътре в 24 часа и всяка точка от повърхността на Земята бива пренесена от Запад

на Изток. И така звездите, Слънцето, Луната и пр. изглежда да изгряват на Изток и да залязват на Запад.

Въз основа на това въртене всяка точка по Земята описва кръг в течение на един ден. Например, ако започнем от единия полюс и наблюдаваме всички точки по повърхността на нашата планета, които вървят по права линия към Екватора, ще открием, че всичките описват кръгове, които са концентрични и стават все по-големи и по-големи. Накрая ще достигнем до кръг, който е по-голям от всички други. Това е Екваторът. Той се намира точно на еднакви разстояния, както от северния, така и от южния полюс и неговото пространство формира ъгъл от 90° с оста на Земята.

Този Екватор е единственият факт, от който имаме нужда, за да разберем Пролетната точка.

Към това трябва да прибавим друго явление на небесата, което е Плоскостта на нашата Слънчева система.

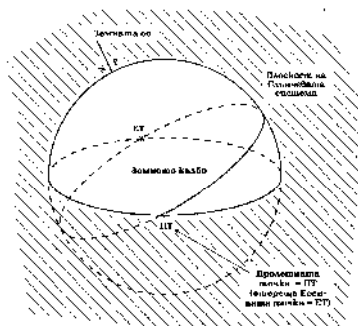
Добре е известно, че членовете на нашата слънчева вселена, към която Земята принадлежи, се движат през космичното пространство. Според Коперниковият световен миоглед те се движат в орбити с различна големина и разстояния около централното Слънце. Въз основа на техните разстояния от Слънцето и на техните качества те се движат с различна скорост и по този начин установяват никога несвършващо се разнообразие от относителни положения помежду си. Тези движещи се същности на нашата Слънчева вселена са планетите, включително Луната и Земята.

Едно от най-учудващите качества на тези орбитални движения на планетите е фактът, че техните пътища всички - с повече или по-малко отклонения - са поставени на обща плоскост (с изключение на Плутон, чи- ято орбита е малко продълговата). Тази плоскост на Слънчевия

космос е, разбира се, ограничена и нейната граница е показана чрез орбитата на най-външната планета, най-отдалечена от Слънцето. Все пак можем да си представим, че тази плоскост се разширява - идеално говорейки - във външното пространство. Тогава тя би навлязла във всички точки от своята идеална окръжност в света на неподвижните звезди. Този външен ръб на пространството на Слънчевия свят е Зодиакът на неподвижните звезди и звездите, които се случват да са в или близо до този огромен кръг, образуват познатите ни дванадесет съзвездия на 30 диака.

Трябва сега да приближим тези два астрономични факта, Плоскостта на Слънчевата система и Екватора на Земята - основаващи се на ежедневно въртене на нашата планета - за да можем да разберем Пролетната точка. Обаче, както си позволяваме да си представим Плоскостта на Слънчевата система, че се разширява в така нареченото безкрайно пространство, би трябвало да си мислим за Екватора на Земята като разши-

ряващ се в космичното пространство, така да се каже, заобикаляйки нашата планета като яка. Идеалният ръб на тази яка в пространството е небесният Екватор, който е важен в съвременната астрономия за откриване мястото на звездите (фиг. 1).

Фиг. 1.

Така имаме две плоскости, едната е онази, по която всички членове на Слънчевата система се движат, а другата е плоскостта на разширения Екватор на Земята. Към това просто прибавяме факта, че плоскостта на Екватора е наклонена по отношение на Слънчевата плоскост. Това се причинява от оста на Земята, която не стои вертикално нагоре на плоскостта на Слънчевата система. Тя е наклонена, поради което Екваторната плоскост образува ъгъл с другата плоскост, който ъгъл е понастоящем $23^{\circ} 27'$.

Знаем, че ако две плоскости се пресичат, точките на пресичането образуват права линия. По този начин също двете плоскости на

Слънчевата система и Екватора се пресичат по права линия. В двата края на тази линия са Пролетното и Есенното равноденствия. Едната, където Слънцето е на 21 март е Пролетното равноденствие, а другата насреща, положението на Слънцето на 23 септември е Есенното равноденствие.

Тези две плоскости и точките на пресичането, свързани с тях са от огромна астрономична важност. Твърде много още би могло да се каже за тях. Обаче това тук сега не е наша задача. Надяваме се, че с течение на времето английски превод на книгата на Елизабет Фриде „Антропософия и астрономия“ ще бъде на разположение, където са дадени повече подробности от астрономичен интерес по този въпрос.

Ще продължим сега с по-качествени разглеждания на тези два космични факта, които подчертахме досега и които може да изглеждат, че са важни само от математическа и астрономическа важност.

Екваторът на Земята очевидно е израз на движението в пространството около Слънцето на нашата планета, както казваме това в смисъла на Ко-

перниковия световен мироглед. Винаги две точки от този огромен кръг са точно противоположни една на друга върху Плоскостта на Слънчевата система. Останалото е или „горе“, или „долу“ на тази плоскост. В тези две точки, които съответстват на Пролетната и Есенната точка, нашата планета е съгласувана с движенията на другите планети на нашата Слънчевата система.

Това съгласуване трябва да има интелигентна основа. Разбира се, човек се опитва в нашите дни да си обясни всички космични движения, включително и онова на Земята на основата на механични причини и въздействия, обикновено с оглед на гравитационното привличане и пр. Обаче, повечето хора не осъзнават, че това не е никакво обяснение. Това е само отбягване или отлагане на отговора, защото гравитацията на основата на електричеството и магнетизма е едно неизвестно качество. Никой не знае нейното Откъде и Накъде. Следователно, истинският произход на космическото движение ще е завоалиран в неясност дотогава, докато ние търсим нейната основа в чисто механичните световни аспекти.

При движенията на едно човешко същество обикновено не правим тази грешка. Можем да изследваме направлението, бързината и пр. и да изразим всичко това в математически и геометрични термини. Обаче, в нормалните случаи не възприемаме, че тялото на един човек е задвижено от външни сили, които той не осъзнава. Съвършено добре знаем, че *той* движи своето тяло и го направлява според своя вътрешен или Душевен свят. Трудно е за ум, обучен според текущото съвременно

мислене, да приеме идеята, че Земята се движи от подобни „психични“ причини през космичните мащаби. Една от най-трудните пречки е внушението на съвременната наука, че движението на Земята прилича на механизъм, поради това, че то изглежда да е еднакво и непрекъснато повтарящо се. И все пак това е фикция. Дори въз основа на Коперниковата теория, Земята никога не се връща в същото си положение, защото самото Слънце се предполага, че се движи през космичното пространство с огромна бързина, като води всички членове на Слънчевото семейство със себе си на това пътуване.

Няма истинска причина, по която да не е възможно да се счита Земята за физически организъм на живо, интелигентно същество. Защо би трябвало да предполагаме, че само същество с човешки мозък е способно да развие интелигентност?

Духовната Наука, е стъпила на развитието на умствени способности, които са в състояние да проникнат в областта на Неизвестното, затворено за сетивата в действителността на Духовния свят, признава, че Земята като организъм, е проникната от космичен живот и интелигентност.

Следователно Духовната наука осъзнава също, че точките на допир на Земята с извънземния свят, Равноденствията, са израз на отношението между живота и интелигентността на нашата планета и другите членове на Слънчевото семейство.

Възражението срещу такива идеи може да бъде това, че тези междупланетни размени изглежда да са повече от стереотипно естество и съвсем не това, което бихме очаквали от една интелигентност от величината на Земята. Пролетната точка, този „сетивен орган“ на нашата планета (също и Есенната точка) изглежда да се вижда непрекъснато в същото направление. Обаче, малко изследване показва, че това не е така. Например, планетите се движат покрай тези точки на Равноденствието според своите интервали на въртене. Само това внася огромно разнообразие във „възприятията“ на Земята. Извън това има също и друг аспект, именно прецесията на Пролетната точка, която изразява непрекъснато променящия се характер на контактите на нашата планета с извънземния свят.

Преди казахме, че външният ръб на Плоскостта на нашата Слънчева система може да си я представим да отива в сферата на неподвижните звезди, особено към неподвижните звезди на Зодиака. Сега може да ни бъде позволено да определим на цялата Слънчева вселена способност да контактува чрез „физически“ органи, но „интелигентно“ със световите отвъд собствените ѝ граници. Сферата на контакт тогава би била самият цял Зодиак. Няма, разбира се, никакво пресичане между Плоскостта на

Слънчевия организъм и световите на неподвижните звезди. (Това може да изглежда доста отегчително, защото Слънчевата система винаги би контактувала със същите дванадесет съзвездия на Зодиака. Обаче, знаем, че през дълги интервали от време - които всъщност са къси според космичните перспективи - съзвездията на Зодиака също променят своята физиономия, което се причинява от движенията на отделни неподвижни звезди, които по някое време са принадлежали на тези групи, а по-късно могат да бъдат подменени от други, движещи се в зоната на Зодиака.)

Можем следователно да схванем Зодиака като израз или сфера на крайно възвишена космична Интелигентност, с която цялата наша Слънчева система общува, като възприема вдъхновяващи импулси и енергии от основната природа.

Земята, като член на Слънчевото семейство също така участва в това подмладяващо и вдъхновяващо въздействие от отвъд ръба на къщата на Слънчевата вселена. Как можем да си представим, че става това?

По-горе казахме, че равноденствията са точки, където Земята контактува с Плоскостта на Слънчевата система като с жив организъм. Чрез тях нашата планета участва в общия живот на цялото Слънчево семейство, тъй като е негов член и се движи по неговата обща плоскост или сфера. Сле-

дователно Земята също участва в общуването на Слънчевата вселена със Зодиака на неподвижните звезди посредством плоскостта, която служи на всички планети до известна степен като основа за техните движения.

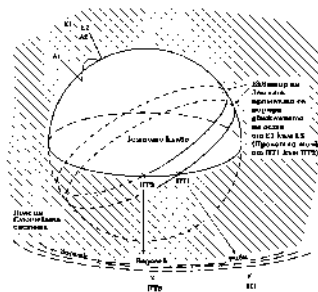
Равноденствията изглежда непрекъснато да сочат към определена посока в космоса винаги, когато Земята, в течение на своето движение, застава на общата плоскост на Слънчевото семейство. Това също е свързано с факта, че оста на Земята сочи или изглежда да сочи към същото направление. Така както в своето творческо въображение разширяваме Екватора в космичното пространство, така можем да разширим оста и тогава бихме могли да говорим за един небесен полюс, около който изглежда да се върти цялото небе. Знаем, че този небесен полюс е в Северното полукуълбо, близо до една от звездите в Малката мечка.

Понастоящем Пролетното равноденствие сочи към направлението на съзвездие Риби на неподвижните звезди, точно под западната от двете Риби. Следователно, можем да предположим, че Земята получава определено влияние от космичните енергии от направлението на това съзвездие, докато пътуват по плоскостта на Слънчевата вселена. Освен това знаем, че Слънцето изглежда на 21 март всяка година да стои в точката на Пролетното равноденствие, а на 23 септември в точката на

Есенното равноденствие, което се причинява от относителни позиции на Слънцето и Земята по това време на годината.

Опитът е научил човечеството още преди векове, че тази връзка на Земята със Зодиака бавно се променя. Понастоящем тя е установена посредством Пролетното равноденствие и Слънчевата плоскост в направление нието Риби. Няколко века преди началото на Християнската ера тя е била ориентирана към звездите на Овена.

Това се причинява от въртенето на оста на Земята около един мисловен двоен конус. Както казахме по-горе, оста понастоящем сочи към Северното полукълбо към звезда от опашката на Малката мечка. Около 3000 години пр. Хр. Небесният полюс е бил в опашката на съзвездието Дракон. Така северният Небесен полюс се движи за около 26000 години през небето в кръг, който включва Дракона. Съответно също и Небесният екватор (обратният образ на Земния екватор) трябва да се движи вълнообразно в кръг. Това кара Равноденствията да променят своите направления и връзки със Зодиака. Бавното движение на тези точки на общуване, които си представяме по този начин, е така наречената Прецесия на Пролетната и Есенната точка (фиг. 2).

Фиг. 2.

ГЛАВА ТРЕТА

ПРЕЦЕСИЯТА НА РАВНОДЕНСТВИЯТА И ИСТОРИЯТА

Тук сме си поставили за задача да покажем връзката на Прецесията на Равноденствията с историческата еволюция на човечеството. Точно това отношение е било много добре известно на древното човечество. Някои части от Откровението на Св. Йоан Божествения се основават точно на това.

През съвременната епоха Рудолф Щайнер е възобновил онези аспекти на език, които са подходящи за способностите на съвременния човек. В много от неговите книги и лекции се съдържат справки към тази космологична основа на еволюцията на човечеството. В тях той говори за няколко велики епохи на културно развитие, които обхващат напредъка на, човечеството в Азия, Европа и Америка от последния така наречен Ледников период, отиващ в бъдещето няколко хиляди години напред.

Според тези указания на Рудолф Щайнер, всеки от тези културни периоди трае около 2160 години. Те съвпадат с Прецесията на Равноденствията през съзвездията на Зодиака. Много просто изследване потвърждава, че времето от 2160 години съответства на движението на Равноденствието през едно от дванадесетте съзвездия, които опасват великия кръг на Еклиптиката.

Така Рудолф Щайнер говори за настоящия културен период, че е започнал в 1413 година сл. Хр. Този период е предшестван от подобни четири културни периода, като всеки е траял 2160 години и ще бъде последван от други два. Това ни дава следната картина: Великата цялостна епоха на еволюцията на съвременното човечество започва през осмото хилядолетие пр. Хр. точно в 7227 пр. Хр.

Първата културна епоха е траела 2160 години, което ни довежда до 5067 пр. Хр. Рудолф Щайнер я нарича Древната Индийска Епоха и въз основа на неговите духовни проучвания той я свързва с влиянието на космичес-

ките енергии, идващи от направлението на съзвездието Рак, което влиза в планетата Земя през Пролетната точка, която тогава в 7227 пр. Хр., е била в центъра на това съзвездие. В 5067 пр. Хр. втората епоха на културно развитие започва под влиянието на съзвездието Близнаци от Пролетното равноденствие. Рудолф Щайнер нарича тази епоха Древната Персийска Епоха.

Тогава след други 2160 години, в 2907 пр. Хр. започва епохата, която е била под влиянието на Пролетната точка и съзвездието на Телеца. Това е била Египетската и Халдейската цивилизация на човечеството. Тя също траела 2160 години и в 747 пр. Хр. започва Гръко-Римската Епоха на културата, вдъхновена от Пролетното равноденствие в съзвездието Овен. Тя трае до 1413 сл. Хр., когато започва съвременната епоха на цивилизация, Петата последователна след онези споменати преди. Тя специално е повлияна от Пролетното равноденствие, което се е придвижвало в зодиакалната група на Рибите. Тя ще трае до 3573 сл. Хр, когато Пролетната точка ще трябва да се придвижи във Водолея. Тогава отново енергии, различни от тези, които работят понастоящем, ще упражнят влияние върху планетата Земя и ще настъпят промени в

културното развитие на човечеството. Около 5733 сл. Хр. Пролетната точка ще е влязла в съзвездието Козирог или Козирог-Риба, както се е наричало това съзвездие в древни времена и това ще оповести началото на последната от седемте културни епохи, за които говорихме. Тя ще трае до 7893 сл. Хр.,

след което време условията на Земята основно ще се променят. Следователно също и съществуването на човечеството ще продължи при условия напълно различни от онези, към които човечеството от седемте велики епохи на цивилизация се придържаше и към които е още свикнало. Възможно е щото онази връзка, която Земята досега е имала с космоса да бъде променена посредством прецесията на Пролетното равноденствие. Обстановката на значението и интеграцията на цивилизацията, която понастоящем е основа на човешката еволюция, може би ще се промени в нещо друго по-дълбоко и същевременно от апокалиптично естество. Елементът време, придружен и от радикалната промяна на човешкото физическо устройство, може също да стане различно. Има известни указания в Апокалипсиса на Св. Йоан Божествения, които ако бъдат правилно тълкувани, посочват към такива развития.

Също така условията и обстановките на човешкото съществуване преди идването на първата културна епоха през осмото хилядолетие пр. Хр., също са били различни от настоящите понятия на човечеството. Еволюцията тогава се е движила повече по и през каналите на расовото развитие, което далеч надминава ше всяко нещо, което можем сега да си представим като расово различие на човечеството. Тази фаза на развитие бе

се развила на континента Атлантида, който съществувал географски там, където сега е Атлантическия океан и който континент е изчезнал през последователни катастрофи познати също и като Ледниковите периоди. Тази обстановка, която обхваща седем дълги степени на културно развитие, се нарича в окултизма Атлантския период, докато седемте културни епохи, за които говорим по-горе се просто сумират като Следатлантския период.

Рудолф Щайнер предлага безброй подробности относно развитието на седемте цивилизации на Следатлантския период въз основа на неговите духовни изследвания. Обаче, ние не смятаме, че наша задача тук е да повтаряме само онова, което Рудолф Щайнер е казал. Ще се опитаме да открием и да разработим картината на космическата основа на онези развития, които са указани от движенията на Пролетното (и Есенното) равноденствие чрез Зодиака. Ще използваме онова, което Звездната

Митология и съвременната Духовна наука имат да кажат за съответните съзвездия.

За да открием подходяща изходна точка, която да ни даде възможността да проследим влиянието на космичните енергии върху Земята чрез пряко наблюдение, най-напред ще разгледаме нашата съвременна епоха, Епохата на Рибите, както можем накратко да я наречем, която започна в 1423 сл. Хр. и ще продължи до 3573 сл. Хр.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ В РИБИ

Пролетното равноденствие влезе в съзвездието на Риби около времето на Христос. То напусна съседството на последната звезда в Овена около 200 години пр. Хр., но тъй като има тясно празно пространство между Овена и Рибите, необходими бяха други 200 години, докато бъде действително установена връзката с първите звезди от източната страна на Рибите.

Тук сме срещу едно явно противоречие. Рудолф Щайнер казва, че Епохата на Рибите е започнала в 1413 година след Хр. По онова време Пролетната точка се е доста придвижила по лентата звезди, които свързват двете Риби. Ние можем да помирим това като разгледаме неминуемата съдба на всеки импулс, който един ден би станал вдъхновяваща сила за някоя епоха. Импулсът може да започне в някаква мъглявина на истори- ята ѝ да се бори дълго време, докато пробие и започне да действа достатъчно силно, за да бъде в състояние да изгради цивилизация.

Такъв е също и случаят при почти всички други контакти между Пролетната точка и съзвездиата. Времето, което Рудолф Щайнер дава за

онези цивилизации съвпада - с няколко изключения - с моментите, кога то Пролетното равноденствие се е намирало в централните точки на въпросните групи неподвижни звезди. Това тогава означава, че духовният импулс, който се подготвя да води една цивилизация от вида, който описахме по-горе, трябва да е съществувала някъде в историята дълго преди фактически той да стане деятелен в еволюцията на човечеството.

В случая на Пролетната точка, навлизаща в Риби има очевидното съвпадение с историческите Христови Събития в Палестина. Може да ни се даде идея за това как такива „подземни“ импулси могат да се подготвят в течение на дълго време, докато се изкачат и появят на открито. Обаче би трябвало да направим по-пълно изследване, защото не можем съвсем точно да кажем, че Христовият Импулс е единственият вдъхновител на цивилизацията, която започна в 1413 г. сл. Хр.

Християнството е с далеч по-обхващаща и възвишена природа и надхвърля границата на времето, обозначено с думата цивилизации. Космичният импулс на съвременната епоха, чието влияние навлезна в Земята в началото на Християнската епоха и се разкри съвсем в 1413, трябва някак си да е специално решителен импулс, защото съвпадна със зората на Християнството.

При навлизането на Пролетното равноденствие от съзвездието на Овена в Риби, бе момент съвършено изключителен. Тази точка на преминаване в Зодиака е възприета от окултизма на най-древни времена като начало на Зодиакалния кръг. Това може да се докаже по няколко начина. Следователно преходът е свързан с постепенното отдалечаване от древните форми на цивилизация и установяването на нови подходи. Това е съвършено показано във формата и динамичността на съзвездието Риби.

Появяват се две риби в онази група от звезди, които са свързани заедно с връв или лента от слабо светещи звезди. Една от Рибите се вижда как плува към съзвездието Андромеда. Тя е близо до Овена. Другата Риба се движи към Водолея. Така те са отдалечени в космичните „води“ между онова, което е минало - Овенът, и предшестващите групи на Зодиака, заедно с техните съответстващи цивилизации на Земята - и онова, което все още е несъществуващо - Водолея и онази култура, която се предполага, че не ще започне преди 3573 г. сл. Хр.

Гръцката звездна митология свързваше Риби със съдбата на Венера и нейния син Купидон. Боговете от поколението на Зевс установяват своето владичество едва след дълговековни битки с техните предшественици, Титаните, и техните помощници, Великаните. Веднъж расата на Зевс била почти победена. Те се спасили като побягнали в Египет. Но дори и там не били в безопасност. Един от най-силните Великани, Тифон, ги настигнал. Венера и Купидон се спасили, като моментално се превърна-

ли в риби. Това са били рибите на съзвездието, което носи това име, така казвали гърците.

Тифон се явява още в египетската митология. Първоначално бил признат за много възвишено божество. Фараоните от 19-та династия носели неговото име. Ала по-късно той бил възприет като лошо същество, прочутия Сет, който убива своя брат Озирис.

Това е потвърдено до известна степен от значението на съзвездието Сет на юг и на Андромеда на север от Риби. Те принадлежат на цялостния мит за Персей и Андромеда, който ще трябва да разгледаме във връзка с изводите за Овена. Все пак в настоящата връзка е интересно, че

чудовището Кетус, Кет, изпратено в древни времена да погълне окованата Ан-дромеда, се е считало за зло същество, сродно със Сет и Тифон, известни в Шумерия и Халдея като дракона Тиамат, който в края на краищата бил убит от Слънчевото божество Мардук. Андромеда също е била известна в Халдейски времена като „Окованата Девойка“.

Как можем да разчетем в тази космична обстановка основата на епохата на цивилизацията, която започна в 1413 г. сл. Хр., след като тя фактически е била започнала вече по скрит начин по времето на Христос?

Преди да отговорим на този въпрос, ще се опитаме да разширим нашето разбиране на Риби, като въведем нова страна на звездната митология, като използваме термина „митология“ не в смисъл на условни сътворения на човешката фантазия, а като представляващи духовни истини в картинна форма. Ние пробно направихме такова усилие в „Изис София - Очерк на нова звездна мъдрост“, особено в част втора и трета на първата серия.

Съзвездията на Зодиака са външен символ на изминали степени на еволюция. В този външен смисъл те все още продължават да работят по време на настоящите степени на световното развитие.

На тази основа сега ще разгледаме вродените влияния на Риби, но също и на съзвездие Дева, където Есенното равноденствие се свързва с извънзвездната вселена.

Риби и Дева ни водят назад към първоначалните степени на минали въплътвания на Земята, такива каквито са описани в „Окултната (тайната) наука“ на Рудолф Щайнер, към Древния Сатурн, Древното Слънце и Древната Луна на космичната еволюция. Риби съдържат като „работна памет“ първият и последният велик цикъл на онова начало на началата „Древния Сатурн“. Какво стана след това? Там беше зачената и поставена в движение онази велика космична идея или първообраз Човек, която с течение на времето трябваше да се развие. В настоящата степен на еволюцията този космичен велик първообраз е осъществен в спаружената на вид незначителната човешка форма. Само ако можем да схванем

чрез човешкото творческо мислене способността на човека да обхване цялата вселена в духовен смисъл и ако можем да дадем истинската стойност на тази дейност, само тогава бихме могли слабо да осъзнаем величието на онова човешко същество, което бе заченато от Божествения свят в самото начало. Наистина тази величественост на човешкото съществуване е много отдалечена сега от човека. Но в нашата настояща Епоха на Риби е навлязло дълбоко задвижване да открием значението на човека във вселената, да разберем самата

вселена. Това се съдържа в научната насока на съвременната цивилизация. Всичко това е много затъмнено, поради материалистичните понятия за света, които всъщност клонят да отстранят човека, като се създават понятия за него като за напълно незначително същество сред огромността на вселената и на съвременната космология. Обаче, не трябва да забравяме, че Епохата на Риби е все още в своето детство и че съвременните стандарти за признаване истинското естество на човека и космоса са само детска болест.

Има и друга страна на Риби като работеща космична памет за Древната Сатурнова степен в мъглявото минало. Онзи Божествен образ на човека толкова великолепен, колкото е бил в своето зачатие, бе все още безжизнен. В известен смисъл той не бил нищо повече освен нещо като автомат, който много по-късно бил проникнат от живот, съзнание и Аз – осъзнаване. Следователно, възможно е щото през Епохата на Риби да навлезнат в цивилизацията импулси, които поддържат и продължават „назадничави“ възгледи, които не могат или не искат да разберат еволюцията на човешкото същество, произтичащи от онези много първи наченки на Древния Сатурн. Тези възгледи обясняват материалистичните усилия да се считат човека и вселената за машини. И друга страна навлиза в нашата цивилизация чрез работната памет на Риби. Тя е основата на Древното Слънце. Тогава животът навлизал в Сатурновите сътворения на Божествения свят, след като били прехвърлени на Слънчева степен. Тази мистерия на живота, работещ в материята, е като някакво витаещо привидение за съвременната ни цивилизация. Съвременната наука е все още далеч от това да разбере или да борави с тайните на одушевяването на безжизнената минерална материя, но има наистина дълбок подтик те да бъдат разкрити.

От друг ъгъл по-различна космична основа вече навлиза в нашата съвременна цивилизация. Тя е свързана със съзвездието Дева, която е работна памет за първоначалната степен на така нареченото Древно Лунно въплъщение на съвременната Слънчева система. Тогава сътворенията на Божествения свят, които били проникнати от живот върху Древното Слънце, бяха надарени със способността за съзнание, поне дотолкова,

доколкото тези видове, които са били предшественици на човека бяха способни да го получат.

Това влияние понастоящем работи чрез Есенното равноденствие, което от гледна точка на Слънцето, е свързано със сезона на годината, през който проявленията на външната природа, особено на вегетативния живот,

намаляват съвсем. Тогава идва задачата на човека да развие вътрешния си живот на съзнанието и на душата. От космичната основа тогава заработват в човешките души онези действени паметови картини на минали степени, когато съзнанието, все още не напълно себесъзнание, е навлязло в прародителя на човека за първи път. Това е проявено във факта, че съвременното човечество е задължено бавно да разбере факта, че съзнанието може да бъде подпалено само чрез постепенно изразходване на външната природа. Мистерията на смъртта, която също витае в настоящата епоха, все повече и повече ще бъде осъзната като единствената врата към съзнателно духовно съществуване. Тя трябва да стане в настоящия век разкритата мистерия за постигане „Живот чрез Смърт“, за осъществяване поне в мисленето на Възкресението. Пътят към духовното човешко съществуване бе отворен посредством много драматични събития на онова Древно Лунно възплъщение, на което виждаме началото все още да работи в съзвездието Дева като деятелна космична памет.

Следователно друго влияние ще навлезе в настоящата епоха, идващо от направлението на Зодиака. Не само минало се съдържа в Дева, а вече и най-последната степен на съвременната Слънчево-Земна-Вселена в зародишен стадий. Понастоящем всичко това все още не е много ясно, но то рано или късно ще проникне в нашата цивилизация. Това е въпросът за значението и важността на човека, именно, че човекът е, който ще постигне в края на дните на съвременния космос пълния капацитет на Аза, който обхваща света. Ако епохата на Риби не открие отвора към този основен проблем, то тя ще бъде празна черупка - без плод.

Снабдени с тази по-обширна космична основа, можем вече да се върнем към подсказванията на звездната митология за въпросните две съзвездия. Те сякаш увеличават непосредствените ни грижи за настоящата епоха на еволюцията сред цялата заобикаляща обстановка на обстоятелства, в които човечеството е фактически попаднало. Например, ние разбрахме за лошата съдба на Венера, когато тя е била преследвана от Тифон. Подобна картина се съдържа в историята на Андромеда, изложена на преследванията на Кетус.

Съзвездието Дева също ни представя подобна обстановка на митологични Творчески картини. В прочутия Зодиак на Дендера от египетски произход, Дева е представена като Изис, която кърми детето Хорус. Това е Изис, чийто съпруг Озирис е бил вече убит от зловещия Сет. В Халдейс

кия световен миросглед Дева като че също е била отъждествена с мита за Ищтар (халдейското равнозначие на Изис) и нейния съпруг Там муз.

Таммуз е бил убит от един див глиган и отнесен в подземния свят. Иштар като го търсила, минава през седемте порти на царството на сенките и само след огромни изпитания, тя успява да спаси Таммуз. Разказът за Деметра и нейната дъщеря Персефона сочи към същото направление. Персефона е отнесена от горната Земя от тъмния Принц на Подземния свят, Плутон. В своята скръб Деметра изпросва от Зевс да се намеси, след което се достига до спогодба. Персефона е трябвало да стои половин година с Плутон в дълбините, а през другата половина й било позволено да се връща в горния свят.

Тези митове често са обяснени като природни митове, обозначаващи промяната на сезоните. В това се съдържа известна истина дотолкова, доколкото сезоните са външна изява на духовни случки, които могат да бъдат открити в пълната им чистота само в душата на човека. Така слушаме във всичките тези истории за страданията на тази жена с Божествено-космична природа, Андромеда, Изис, Иштар, Деметра-Персефона и пр. Тя е преследвана от някакво чудовище. В случая с Андромеда това е ужасният Кеттус или Кит, докато при съзвездието Дева това е Хидрата, този дълъг звезден образ на Водната змия, която се предполага, че е убита от Херкулес. Този образ се намира на юг от Дева.

В Богинята Дева можем да видим образа на Душата на Човечеството в чистотата на нейния Божествен космичен произход. Но кой е нейният противник или преследвач? В гръцката митология Хидра е син на Тифон и Ехидна, друга чудовищна фигура. Той е същият като Сет, архиразбойникът на Египетската космология, който убива Озирис. Още в Китай Хидра или част от него изглежда да е имал лошо име.

И така линията е доста ясна. Божествената душа на човечеството е заплашена от същество или същества, които искат да разрушат божествената природа на човека. Този враг е свързан с тъмнината - Глиганът на Зимата, който убива Таммуз - с центъра на поразената от гравитацията Земя - владението на Плутон, похитителя на Персефона. Това е непосредствената страна на настоящата Епоха на Риби (и на Дева). Всичко това, за което говорихме преди, че желае да навлезе в нашата цивилизация, търсенето на космичния Божествен образ на Човека, търсенето на Загадката на Живота, победата на съзнателното разбиране значението на Човека и Вселената, е възпрепятствано, подигравано и заплашено с разрушение от Принца на Тъмнината и Гравитацията, когото Духовната наука нарича Ариман. Това наистина е изключително драматичен факт, който става истина в настоящата Епоха на Риби.

Има също така и друга митологична картина, свързана с Риби и Дева. Кетус и Хидра са потомци на Тифон. В края на краищата той бива победен от Хорус. Също Хидра е убит от Херкулес, докато Кетус е унищожен от Персей. Освен това можем с основание да предполагаме, че тези същества, създадени от врага, са идентични с халдейския Тиамат, великият Световен Дракон, който въздейства разрушително върху човека и вселената, но в края на краищата бе унищожен от Слънчевото божество Мардук. В това се съдържа основата на всички онези велики Творчески Въображения за борбата на Архангел Михаил или свети Георги с Дракона. Тези вдъхновени картини винаги са придружавали човечеството, ала в нашата настояща епоха те ще придобият специално значение. Можем да предположим, че тази драматична обстановка на Борбата с Дракона ще стане съществена част от нашата цивилизация във всички сфери на човешкия живот и дейност. Така най-дълбоката задача на настоящата наша епоха ще бъде и е да се спаси божествената космична Душа на Човечеството, да се спаси вдъхновения от Бога Образ на Човечеството от разрушението на отричащите Духа сили.

На тази основа можем също да разберем, защо тази Епоха на Риби стои на прага на един дълъг цикъл от еволюцията, която бе дошла до своя край по време на предшестващата Епоха на Овена. Нейните подземни течения са получили напълно нов импулс чрез Христовото Събитие, което е станало, когато Пролетното равноденствие бе навлязло в Риби. От онова време насам сме свидетели на човечество, което постепенно загубва всички културни традиции, които са дошли от древни фази на еволюцията. Това става ясно от 15-то столетие сл. Хр. във всички сфери на човешкия живот и на цивилизацията. Понастоящем няма нито един раздел на духовната култура на човечеството, който да не проявява загуба на последното наследство от нашите предци. Това особено е очевидно в сферата на религията, но също и във Философията и Социалния живот. Един писател, пишещ върху „История на религиите“, завършва своята книга с думите: „Цветя и дори дървета все още растат по развалините на религиите и философиите. Това е всичко, което историкът може да каже, като ще достигне края на настоящето. Освен това той не може да не види, че в човешката душа, заобиколена от развалините и цветята, и дърветата я заплашва пустинята“ („История на религиите“ от Денис Сорат).

Влиянието на една от двете риби, която е обърната към Овена, дава съзнанието за крайната загуба на традициите, които нявга са били живи и големи крепители на човечеството. Обаче, другата от двете риби, плува към бъдещето, към Водолей. Тя ни напомня, че разрухата на традицията е необходимото предварително условие за новото начало.

Къде можем да открием обезпечаването на новото начало? Отговорът се намира само

в онези събития, които станаха в самия момент, когато Пролетното равноденствие се придвижи от Овена към Риби, в самите Христови Събития. Това най-велико събитие от Земната еволюция стана, когато културните складове на човечеството бяха почти празни, стана в часа на най-голямата нужда.

Има само една точка, която трябва обезателно да помним. Няма да се помогне ни най-малко на настоящата епоха, нито на бъдещето, ако към Христовото Събитие се подходи с древните средства на познание. Това бе извършено в езотеричното Християнство през последните хиляда и деветстотин години, но резултатите не са много вдъхновяващи. Дори Философията и Теологията не бяха в състояние да схванат значението на Християнството до степента, че то може да бъде осъществено само ако бъде превърнато в самата основа за най-дълбока промяна в човешката еволюция. Християнството стана религия всред множеството религии, докато от езотерична гледна точка то е изпълнението на всички религии и всички философии, на цялото изминало време.

Такова Християнство, схванато въз основата на неговото космично значение, е единствената сигурност, която можем да получим по пътя си към бъдещето. Без него няма бъдеще за човечеството. Това е върховната вест на съзвездие на Риби. Тя не е принуждение, а само предупреждение и показва пътя, на човека през тази наша епоха, оставен свободен сам да взима собствените си решения.

ГЛАВА ПЕТА

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ В РАКА

Резултатите от нашите изследвания по отношение на Пролетното равноденствие през Риби ни дават сигурността, че стоим на стабилна основа. В предшестващата глава разработихме главните характеристики на Риби и тяхното отражение в съвременната цивилизация. Това е, разбира се, само очерк, който може да бъде уголемен чрез проучването на по-големите астрономични подробности. Например, в картината, която на рисувахме за Пролетното и Есенното равноденствие ще трябва да бъдат включени също и Слънцестоенията и техните положения в Зодиака. Това би засилило описанието на характеристиките на нашата съвременна епоха. Въпреки това няколкото указания, които дадохме, може да ни вдъхнат достатъчно доверие да отидем отвъд границите на цивилизацията на Риби, за да придобием известна информация за културното развитие на човечеството в миналото и в бъдещето.

Ще проучим епохата, която бе вдъхновена чрез Пролетната точка в съзвездието на Рак. Както казахме преди, тази цивилизация започва към

края на осмото хилядолетие пр. Хр. Тогава Пролетното равноденствие е било близо до центъра на Рака, който е маркиран чрез слабата мъглявина на Пресеп (Preesep). Защо това трябваше да въведе началото на първата цивилизация от серията седем цивилизации в течение на онова време, което наричаме ранната Следатлантска епоха?

Специалната черта на древната звездна митология за Рака може да даде отговора. Ракът се смята да е Портата на Човеците, когато те са слезли от небесата на Земята. Противоположното съзвездие Козирогът бе Портата към Небесата или към Боговете, чрез която човекът навлизаше в Отвъдното след своята смърт. Между тези два символа следователно лежи времето на седемте култури на Следатлантската Епоха, между момента на влизане на човечеството в специално и единствено по рода си отношение към земния свят и излизането му в края. Можем също да предположим, че тази връзка, която човек има понастоящем със Земята е била различна преди Следатлантската Епоха и че ще се промени след седмата цивилизация.

Какъв вид култура е била тогава тази, която е далеч отвъд документираната история и чийто характер бихме могли да прочетем в Рака? Преди всичко се чувстваме задължени да разгледаме древната митология на това съзвездие. Тя е малко оскъдна, защото Ракът е една от двете групи звезди (другата е Везни), чиято история изглежда да е била затъмнена или „загубена“ през последните векове, може би, хилядолетия пр. Хр. Следователно малко е трудно да открием как са го възприемали онези хора, които все още са го признавали в древни дни за независимо съзвездие. За известен интервал от време това съзвездие изглежда да е било считано за част от Лъва. Това е било в епохата, когато човечеството е въвело децималната система в аритметиката на мястото на по-старите дуодецимални методи. Случило се, че човечеството по същото онова време изглежда е осъзнавало в небето само десет групи звезди от Зодиака, като Ракът е бил погълнат от Лъва, а Везните са били щипките на Скорпиона. Историята на Рака, бидейки включена в Лъва, е красиво скрита в разказа за Самсон в Стария Завет (Съдии XIV и XV глави). Тя например се съдържа в разказа за рояка пчели в трупа на един Лъв, който бил убит от Самсон. Централната част на Рака, кичурът звезди Пресеп, в древни времена наистина се е наричал, в някои части от човечеството, Пчелният кошер.

Има известни митологически доказателства, които могат да помогнат на нашето търсене. Странно, но това също е свързано с борбата на Олимпийските богове с техните предшественици за върховенството в Гърция, за

което говорехме преди. Звездите на Рака са били две магарета, яздени от Бакхус и Силенус в голямата битка срещу Великаните. Двете животни

направили застрашителен шум със своя магарешки рев, поради което неприятелят побягнал. Това изглежда да съвпада с много по-стари традиции на азиатската космология, която говори за Рака като представляващ две магарета. Две звезди от съзвездието и в днешно време се наричат магаретата.

Бакхус, единият от двамата ездачи, е Дионисий, чийто култ е добре известен и практикуван например в гръцкия Орфизъм. В онези мистерии той бе наричан Дионисий Загреус (онзи, който е разкъсан на парчета). Това бе божеството, което донесе на човечеството култивирането на виното, също засаждането на дърветата и пр. В някои митове той се явява като укротителят на елементите и разрушителните сили в природата. Но той имал ужасяваща съдба. Бил разкъсан на парчета от Титаните, пред- олимпийските богове и изяден от тях. В тази легенда, която бе култивирана в Орфическото движение, е живяла дълбока Мистерийна мъдрост. Богът, разкъсан на парчета е бил възприеман като символ на душата на човека, възникнала в Бог -Отец (Godhead). Това е частица само от онова, което някога е било цялостно в Божеството и което чрез съдба е задължено да се въплътява във физическо тяло. В множеството човешки души на Земята Богът е разкъсан на парчета.

Така Бакхус-Дионисий е духовната действителност на мъчителния, но необходим процес на индивидуализацията в еволюцията на човечеството, на даряване човека с индивидуална душа, в която една искра от Божествения произход все още е жива. Освен това, за отглеждането на виното се говори и сега, защото в древни времена виното било използвано да събуди силата на Аза у човека.

Тази митологична страна на Рака може да отведе назад до много древни времена, като, разбира се, внуши и различни понятия. Той може да се вземе, и като ключа за разбирането на онази съвсем първа Следатлантска епоха, Индуската епоха. От друг ъгъл, именно от духовното изследване на Рудолф Щайнер, можем да разберем, че народът на онази култура е направил първата стъпка към развитие на индивидуалността, която стана основата на цялото човешко развитие през по-късните цивилизации. Преди онова време на Древна Индия, което е културата на Рака, отделното човешко същество бе член на расата или на племето, към което принадлежало и съвсем не се приближавало до индивидуалност в съвременен смисъл.

Не е трудно да се открие в Дионисиевия аспект на Рака самата основа на цялото културно развитие първо в Азия, по-късно в Европа и на края в

Америка. Посредством развитието на индивидуалността, човечеството минава през степените, където става ясно, че връзката на човешката ду-

ша, с нейния произход от Бог-Отец (Върховния Бог) е откъсната и че искрата на Божественото в нея е почти убита.

Силинус, вторият ездач и придружителят на Бакхус в онази огромна битка срещу Титаните, е бил възпитателят на Дионисий. Той е бил Синът на Пан. Той е знаел мъглявото минало и също така добре бъдещето. Когато е бил пиян или заспал, могло е да бъде предизвикан да пее и предсказва. Можем да видим в него първообраза на Дионисий, духовната действителност на предзнанието на законите и необходимостите за човешката еволюция през епохите след Атлантида.

Трябва да се прибавят още две страни, за да се допълни картината. Над Рака, на известно разстояние, е добре известната Голяма Мечка, под него е главата на Хидра.

Ние сме срещали Хидрата и преди във връзка със съзвездието Дева. Тогава можем да заключим, че тези същества, като Хидра и Кит, произхождащи от Тифон, са били известни дълго преди Гърция и може да са отъждествявани с великата Тиамат на Халдея. Тиамат, първоначално била великата майка, която създала всичко съществуващо от вода, но в края на краищата влиза в противоречие с Боговете, които сама бе създала, династията на Ану. Разярена, тя поражда разрушителни същества с ужасяваща форма. Боговете чу ли посредством техния вестител:

Тиамат, нашата майка, сега ни мрази...

Майката на всички, която роди всичко, което е,

Тя е породила огромни змии -

Техните зъби са остри, те убиват безжалостно –

Тя изпълни телата им със жлъч, не с кръв.

Тя е породила змии, чудовищни влечуги,

Буреносни демони, гневни кучета,

мъже-скорпиони,

Бури, риби-хора, кочове

и те имат оръжия за ужас и жажда за борба.

(От Денис Стюарт, „История на религиите“)

Мардук тогава бил избран от Боговете да бъде техен воин. Той убил ужасната Тиамат, разсякъл я на две части. Едната част станала водите на небето горе, другата водите на Земята долу.

Това е точното митологично описание на състоянията, които преобладавали на континента Атлантида. През много дълги векове този континент е бил обвит в тежка мъгла. След това мъглите се прояснили,

като причинили разрушително количество кондензация, която се изляла върху земята, като невъобразимо силни дъждове. Постепенно континентът бил потопен в тези потопни катастрофи, които в други части на Земята причинили така наречените Ледникови епохи. По същото време на небето

се появяват за първи път съзвездията от звезди, човеци-скорпиони, риби-човеци, кочове. Това навярно е било огромно ужасяващо изживяване за човечеството на онзи умиращ континент. Тогава велики водачи под Божествено ръководство, пръв сред тях Ману (известен в най-древната индуска митология), събират остатъците от атлантското човечество и ги повеждат на Изток, главно към издиганият се континент Азия. Така Великият Ману основал древната Индуска цивилизация и бъдещето на еволюцията на човечеството било спасено от изчезване.

Не е неоправдано да свържем Хидрата с Тиамат в нейния гняв сгъстените води на Атлантида, разкриващи ужасените физиономии на небесните съзвездия. В случая Хидрата се протяга над Лъва, Девата, право в съседство на Везни. Това бяха съзвездията, в които Пролетната точка се е намирала по време на последните степени на Атлантида. Главата на онази огромна змия под Рака издава раждането на Древната Индуска цивилизация от всемирната катастрофа на Атлантида. Мардук, победоносното божество, вдъхновяващо великия Посветен Ману бе създал място за човечеството между небесата и водите на бездната, където то да може да продължи своята еволюция към духовна свобода.

Звездите на Голямата Мечка са над Рака, малко отдалечени. Асоциацията с мечка е очевидна по целия свят. Дори и червените индианци бяха видели в тази група от звезди същото животно, независимо от Европейския и Азиатския континент. Все пак, извън тези митове, тук-там се появяват възприятия, които като че ли имат по-скрито значение.

Най-изтъкнатите звезди на Голямата Мечка са онези седем, които понастоящем се наричат Черпака или Каруцата, а понякога се наричат Плуга (в древни времена те може би са се намирали в по-различна композиция). Тези Седем са също наричани *Setentriones* или Седемте Мъдречи. Например в келтската митология те се явяват като седем велики небесни управители или рицари, които изпращат момчето Артур да стане Цар, за да може той да образува своето земно царство, според тяхното Царство на небе го Следователно той установил Кръглата маса, която бе копие на Кръглата маса на онези Седем на Небето. След своята смърт той се завръща при Седемте Мъдречи и това е причината, поради която те се наричат още и Артуровата Колесница или Колата.

Има даже указания, че някои Червеноиндиански племена схващали Serpentines като седем същества, които отишли на небето, защото били преследвани на Земята и засветили като звезди.

В това различаваме друга важна черта на Древноиндуската култура, вдъхновена от Пролетната точка в Рака. След като тази цивилизация била установена, великият Ману се оттеглил в тайността на някои мистериини места във вътрешността на Азия, откъдето насочвал и все още насоч-

ва еволюцията на човечеството от много възвишен ъгъл на Божествена интуиция. А древноиндуският народ вече бил воден от Седемте Свети Риши, които били получили своето обучение и вдъхновение от Великия Ману. Те били велики учители, които били в състояние да влизат във връзка с космичните извори на върховната мъдрост. Така те работили последователно върху народите на онази древна цивилизация и установили, чрез откровения на Божествения свят, който говорел чрез тях, крайно духовна култура. Само част, като сянка от онази мъдрост, се съдържа в свещените книги на по-късна Индия, например във Ведите. Всички тези доказателства, получени от древноиндуската митология могат да бъдат подкрепени и разширени като приложим онова, което се нарича съвременна митология, т.е. описанието на духовно-космичната основа на еволюцията с езика на съзвездията от Зодиака. В този смисъл сега ще разгледаме - доколкото се отнася до Рака - онези по-ранни възплътвания на съвременната вселена, известни като Древния Сатурн, Древното Слънце, Древната Луна.

Съзвездие на Рака може да бъде възприето като отражение на фаза от Древния Сатурн, през което време най-първите етерни зачатъци на човешките сетива бяха създадени (виж „Изис София“ част 1 и 3). В онзи момент бе започнало онова дълго развитие на човешкото устройство, което минаваше през много промени, които в края на краищата дадоха способност на човека да установи контакт с външния свят, посредством своите сетива по начин, който е подходящ за неговите съвременни условия.

Човечеството на Древна Индия направи решителна стъпка към осъществяването на тази връзка със света чрез сетивата. И оттогава насам това било основният принцип на културното развитие през епохите, след ващи тази на Древна Индия. Тази първа стъпка бе за онези хора крайно трудна задача и те чувствали болезнено възплътването си на Земята. В предшестващите Атлантида времена, възприемането от човека на физическия свят около него е било неясно дотогава, докато континентът е бил обгърнат от тежки мъгли. Все повече се развивали човешките вътрешни „сетива“, които може да са били по-близки до онова, което в наши дни се нарича инстинктивно ясновидство.

След това нахлува преживяването в Древна Индия на пълното въздействие на света от светлина и други качества, които могат да бъдат възприемани единствено с физическите сетива. Постепенно вътрешното, по-духовното или ясновидското възприятие на световните факти бе избутано на заден план. Това бе началото на края на онези чудни връзки на човека с действителността на духовния свят, от които сега съществуват слаби и атавистично изкривени остатъци.

Разказът за Рака, във връзка с възплъщението на Древното Слънце, говори за фаза, когато неясната форма на човека, която непрекъснато се променяла като облак, бе започнала да поддържа своята определена, собствена и обединена форма. Преди човешкото устройство бе отворено за всички космични влияния, откликвайки на всеки импулс чрез спонтанна промяна на формата на тялото си. Нещо подобно е ставало в Древна Индия. И тогава човекът все още бил тясно свързан и под влияние на космичния свят на планетите и прочие. Фонтанелите все още били меки и чрез това Космосът все още работел силно върху човешкото устройство. (Това сега е случаят само в началото на живота на бебето.) Обаче онези отвори на черепа започнали да се затварят и човекът тръгнал по пътя като същество, което все повече и повече освобождава себе си от космично духовния свят. Това бе необходимо и бе поставено като главна задача на цивилизациите, следващи Древна Индия, макар че това се усещало като болезнено и трагично изживяване, следи от което все още преобладават в отношението на източния човек и до днес. Това развитие бе наченато под влиянието, идващо от съвременното съзвездие Рак през Пролетната точка. Поради някои страни на космична та еволюция в човешкото устройство, Ракът е тясно свързан с фонтанелите на черепа (виж също „Човекът и звездите“ част 3). Кулминацията бе при Христовите Събития в Палестина, в началото на Християнската епоха, когато планетата Сатурн била в Рака и когато ставали приготовления да се даде на освободеното човешко същество, разделено от духовния космос, възможността да установи нова връзка с духовния свят по свое собствено свободно решение.

Отвращението на източното човечество, например, все още явно в индуизма към материалния свят, разкрива другото влияние на Рака върху цивилизациите през предисторически времена. Тази страна е проявена в онази група звезди, които отразяват някои фази от еволюцията върху Древната Луна. По време на третия велик цикъл от онова изминало възплътяване на Земята, еквивалентът на съвременното Слънце, себе отделил от главното тяло. Последното бе затънало във втвърдяване, което не съответстваше на Слънцето. По-късно Луната става място на вид космичен бунт срещу висшите Божествени

Йерархии, които останали свързани със Слънцето. С това съществата на онази Луна, включително праотеца на съвременния човек, придобиват по-голяма независимост, като заплащат с освобождаване от духовния космос. Тази фаза се помни, така да се каже, в съзвездие Скорпион, но духовното осъзнаване на тежестта на онази Лунна драма, от гледната точка на отделеното Слънце, се съ- държа като спомен в Рака. Така древният индус бил свидетел на започналото слизване в материалния свят, подпомогнат от събуждането на фи-

зическите сетива, почти като наблюдател, но той гледал с почуда и скръб отпадащата способност за пряк, макар и несвободен, контакт с Божествения Свят.

Това са само главните очертания на влиянието на Рака върху цивилизацията, но те са достатъчни, за да дадат понятие за картината на онова ранно човечество в началото на Следатлантската епоха.

ГЛАВА ШЕСТА

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ В БЛИЗНАЦИ

Пролетното равноденствие навлиза в съзвездие Близнаци през втората половина на седмото хилядолетие пр. Хр. Скоро след това то е било точно под звездите Кастор и Полукс на Близнаци. И все пак историческата епоха на Близнаци не започнала преди 5067 г. пр. Хр., когато Пролетната точка вече се бе придвижила в краката на това съзвездие.

Преди да проучим древната митология на Близнаци, предпочитаме да се съсредоточим върху отраженията на изминалата световна еволюция, както тя се съдържа в тази група звезди.

Най-първите степени на развитие на човешкото същество вече са вписани в Близнаци. Древният Сатурн, първичното начало на цялостното Зем- но съществуване се състоеше първо само от аморфна етерна субстанция, която проявява себе си в даден момент само като топлина. След това могъщи Божествени Интелигенции, които в Битие се наричат Елохим, започват да работят върху тази субстанция. Тяхната крайна цел бе да я оформят във времето до такава степен, че тя да може да стане носител на едно Аз. Така Човекът бе замислен като същество, което взима своя дял в света на субстанцията и материята и който същевременно ще бъде способен да развие осъществяването на Себе.

Обаче, първичната субстанция на Древния Сатурн е била тогава далеч от осъзнаването на върховния импулс на Елохим или Духовете на Формата, както те също се наричат. Само едно отражение, така да се каже, останало като впечатление върху онова, което бе дошло в съществуване в Сатурновата вселена. Така се случва щото аморфната

топлина бе разделена на индивидуални части, които имали вид на гроздове. Това са били съвсем първите наченки на физически тела, например, на съвременния човек. В онзи момент бе начената еволюция, която трае през следващите стадии на Сътворението. Само на самата Земя дошло времето, когато чо- векът, макар по своята телесна природа да е бил само миниатюра или микроскопично представяне на цялата сътворена природа, бил в състоя- ние чрез своята особена връзка с космоса да бъде надарен с Аз и с осъз-

наването за него. Само тогава той могъл да осъзнае значението на своето въплътяване в света на субстанцията и материята.

Нещо от това влияние можем да предполагаме, че е работило през време на цивилизацията на Близнаци или Древната Персийска Епоха. Ние го намираме там насила. Древният индус все още е имал известна антипатия, дори страх от материалния свят. Той го е наричал „Майя" - илюзия, като единствената действителност за него е била духовния свят. За него е било истинско нещастие да бъде въплътен в материалния свят. Имал е склонност да вижда единственото разрешение в това да се измъкне колкото се може по-бързо от материалния свят. Това все още се вижда в учението на Индуизма.

Древният персиец е имал почти диаметрално различен мироглед за земното съществуване. Той усещал в себе си естествения дар да приема предизвикателството на материалния свят. Той е бил много повече свързан със Земята, с природата около него, с красотата на света, която му се представяла чрез сетивата. За него трудният въпрос е бил как да поддър- жа целостта на своята вътрешна човешка същност сред изблика на впечатленията, идващи отвън.

Следователно тези хора трябваше да имат духовно водачество, което да е различно от онова на индусите. Един от най-великите посветени на човечеството, който в едно свое по-късно въплъщение действал като Заратустра по времето на персийския цар Кир, бе изпратен от великия духовен водач на Следатлантското човечество да направлява хората, които се бяха поселили по високите планини на Иран.

Великият Заратустра на Древна Персия водил вътрешния взор на своя народ за осъзнаване на великото Божество, Аура Маздао, великата Аура на Слънцето. Голямо значение е, че той не сочил към видимото Слънце на небето, но на неговата Аура. Това бе Духът на Слънцето, и то самият космичен водач на онези Елохим или Духове на формата, който работи от Слънцето в цялата Слънчева система. Тогава човекът не бе напълно възприел осъществяването на Аза. Азът все още бе държан от Елохим, специално от техния началник Аура Маздао. От указания, съдържащи се

в светите писания на персийците, заключаваме, че Заратустра признаваше и виждаше в духа на Слънцето Онзи, който щеше да влезе в Земята като Христос. Някои пророчества говорят за идващи събития, за които четем също в Новия Завет относно издигането и мисията на Христос.

Така Заратустра посочи към Аура Маздао като на великото Аз на човека на Земята, в когото човекът може да намери силата, която ще му даде възможност да поддържа пълнотата на своето същество сред вълненията на външната природа, идващи до него през сетивата.

Съществуваше в Персия странно духовно понятие за елементите на Земята, което може да се разбере само на фона на съзвездие Стрелец, групата звезди, в която Есенната точка бе през времето на Древна Персия. Огънят бе най-чистият човешки елемент. Ето защо се е възприемало тогава за престъпление да се разпадне чрез огън човешкото тяло при смърт. То е било давано на лешоядите, обичай, който все още се практикува и днес от остатъците на Зороастризма, Парсите. Въздух, вода и земя по степени са били по-малко чисти, всъщност в тях са били смесени и силите на тъмнината, които се противопоставяли на светлината на Аура Маздао.

Стрелецът описва една по-напреднала степен на Древния Сатурн, след онази, която споменахме по-горе. След Духовите на Формата друга йерархия от Божествени същества са работили върху планетата. В съвременния окултен език те се наричат Духове на Личността. Те изминали фаза на собствено себеосъществяване, подобно на настоящия човек, само че при заобикаляща обстановка съвсем различна от съвременната. В онези същества от топлина, които преди това бяха дошли в съществуване, Духовите на Личността се чувствали като в свои „тела“. Във все още безжизнените и само отразяващи способностите на онези същества, Духовите на Личността осъществили собственото си същество, което те виждали, така да се каже, в огледалото от топлина или огън. Влиянието на тези развития, което така се появявало в космичната памет на Стрелеца, работело също и в персийската цивилизация чрез Есенното равноденствие. Това станало основа на възприятието на огън, като най-свещен елемент на Земята. Въздух, вода и земя влезли в съществуване много по-късно, след като първоначалната субстанция на топлина последователно бе сгъстена, с други думи, когато субстанцията станала постепенно напълно качествена в течение на еволюцията след Древния Сатурн. В Стрелеца виждаме Човека, който бе последователно включен в тези стадии на сгъстяване на субстанцията.

Еволюцията на Древното Слънце също е вписана в Близнаци и е имала еднакво дълбоко влияние върху оформянето на Древноперсийската култура. Част от топлината на Древния Сатурн до него време се кондензирала във въздух, друга част изостанала като топлина. Заедно с това слизание на веществото, станало и въздигане на съществото. Онези, които придобили двойствено тяло от топлина и въздух били проникнати от живот или от жизнен организъм в резултат на работата на много издигнати Божествени Йерархии. Така предшественикът на човека на Древното Слънце станал двукратно същество, състоящо се от физическо тяло и жизнен организъм. Това е изразено в двойствеността на Близнаци, в

близнаците Кастор и Полукс в гръцката митология и в съответстващите звезди на небето.

Двойствеността на слънчевия прародител е имала дълбоко влияние върху неговите връзки със света около него. Физическата телесност действала повече като коренната система на съвременното растение, макар че тя можеше да бъде сравнена с растение само в смисъла на динамично качество. Някои йерархични същества работели в тази система и чрез това развили по-нататък фините основи на сетивните органи, които вече били внедрени на Древния Сатурн. Чрез тези дейности в областта на сетивата се установява връзка между Слънчевия човек и царството под него, което бе останало на ниво повтаряне на Сатурновото съществуване само от топлина.

Влиянието на космичната памет на тази фаза от еволюцията разкри себе си във връзката, която персийското човечество установило с външната природа. Казахме преди, че то било много по-привързано и възприемчиво, отколкото древното индуско човечество, към впечатленията, които протичали към сетивата. Царствата на природата, елементите на планетата Земя се изживявали като нещо, което не е било само илюзия и което човекът е чувствал разположение да отбягва. Главната нужда, която бе призната, бе да се обработва „падналата“ природа, тя да бъде култивирана и спасена. Така на преден план излиза земеделието, култивиране на семена и прочие. Човек усещал, че като работи върху почвата, разкривал тъмнината на Земята, така че тя да бъде проникната от енергиите на космоса, от светлината и топлината и пр. Защото в тъмнината и тежестта на материалната Земя се пораждаше силата, която се противопоставяше на работата на Аура Маздао - Богът на Светлината. Онзи противодействащ дух бе наречен Ангра Маиниу или Ариман. Задачата бе да се борят срещу него и срещу войнството от

демони, което му служеше, Всичко това бе осъществяване на едната страна на паметовите аспекти, които се съдържаха в Близнаци.

Жизненият организъм или „етерното тяло“ на древния слънчев човек бе също проникнат от интелигентности от Божествените Йерархии. Те наситиха жизнения организъм с величествени творчески Въображения, разкривайки събитията на духовния космос в картинна форма. Чудесата на листата и на многоцветните цветчета на съвременния растителен свят са само много слаби спомени от етерните картини, които някога бяха втъкани в жизнения организъм на Слънчевия човек. Те имаха голяма творческа сила и оформиха някои органи на неговото тяло.

Тази фаза на еволюцията, работеща като космично-паметови влияния чрез Близнаци, беше също явна в човека от Древната Персийска Епоха.

Онези, които бяха посветили своя живот на проучване и практикуване на междинните връзки между Земята и Космоса по-късно бяха наричани Маги. Например, онези, които дойдоха да посетят Детето Исус, според Евангелието на св. Матей са били „Царе“ или „Маги“, последни представители на онова, което може да бъде наречено свещен орден от Посветени на човешката култура под Близнаци. Те са били ученици на великия Заратустра. От оскъдните остатъци на древните персийски документи знаем, което е освен това потвърдено и от духовни проучвания, че те са имали огромно проникновение в действието на космичните ритми в земните работи. Те не са пресмятали толкова отделните видими звезди, както това е било правено в астрологията през по-късни дати. В ритмите на звездите те разчитали проявленията и импулсите на Божествения свят, на онова, което трябвало да бъде направено в дадения момент и какво трябвало да бъде очаквано от бъдещето. Например, най-динамичните предсказания относно бъдещето на света произтича от тази мъдрост. В тези способности на Магите, които много отдавна са отмрели, живееха последните отражения на онези величествени космични картини, които протичали в етерното тяло на Слънчевия човек.

Възвишената мъдрост от космични ритми се прилагала за практични цели, например земеделие и др. Ние едва ли можем да си представим как е била използвана тази мъдрост по време на класическата Древна Персия, но тя положително не е имала само характер на пасивна регистрация на космическите ритми. Човекът по онова време все още е имал физическа система, която му давала възможност да използва тези сили по много действителен начин. Със свещени церемонии човекът посадил силите на небесата в Земята. Той е могъл да го извършва, защото бе имал също и по-добро знание за елементите на природата,

отколкото сме склонни да си представим. Понастоящем бихме нарекли такива способности „магични“, но фактът, че човекът на настоящата епоха има тяло, което вече не е подходящо за магически практики е хвърлил дълбока сянка на криворазбиране, подозрение и страх, което е оправдано там, където се претендира, че древните начини са все още в сила.

Отраженията на събитията на Древната Луна, отпечатани в съзвездието на Близнаци са също явни в Древната Персийска цивилизация. Те ни разказват за средната фаза на онова ценно планетно въплъщение на Земята. Тогава човекът вече бе надарен със способността за вътрешно или душевно отражение на външните събития. Той бе същество, което се състояло от физическо, етерно и душевно „тяло“. Същевременно човекът бе постигнал по-голяма независимост, което го довежда до освобождение от духовния космос. Същото това освобождение бе получено с цената на по-голяма крехкост на неговото телесно устройство. В ритмични

интервали от време неговото тяло става неизползваемо за него. Той е трябвало да го изостави и с висшите принципи на своето устройство бе изведен в космоса на Слънцето. Там, в духовните хармонии на Слънчевата вселена, той се възстановил и донесъл обратно нова сила за друго съществуване на Луната. Този вид на разделение на човешкото същество, този вътрешен контраст, е изразен в двойствеността на Близнаци, също в образа на Стрелеца в митологичната фигура на Кентавра, обединяващ в себе си животинската природа с наченките на човека.

Мъгляви отражения на онова състояние на еволюцията бяха основите на световната концепция на древноперсийския човек. Когато той бе навлязъл в света, чрез въплътяване, чувствал, че бе дошъл в място, където царуват тъмнина и тежест, където силите на Ариман, работещи от центъра на Земята, имаха власт. Смърт и разложение беше последния край на този свят. Той бе дошъл чрез Грехопадението още на Древната Луна, когато изоставящи сили от луциферично или ариманово естество бяха пропукали космоса, в което участвал също и човекът.

Силите на Злото бяха преживяни доста реалистично в случващите се на Земята събития. В степите на север от Иран живеели диви племена, които искали да завладеят Древна Персия и били победени само след вековни войни. Те се възприемали като оръдия на Злото, което противостоеше срещу цивилизацията на Аура Маздао.

След смърт душата на човека, който бе победил Злото в своето телесно съществуване, чрез развиване и упражняване на Доброто, се завръщаше в царството на Аура Маздао и се свързваше със своя „Фраваши“ (това бе

вид Ангел пазител или висшето аз на човека). След това човекът бе в състояние да се подготви за ново въплътяване.

Тези понятия носят учудваща подобност на фактите от еволюцията на Древната Луна, доколкото се отнася до Близнаци и Стрелеца. По всяка вероятност, много от онова, което живя в по-късните религии като двойствеността на Добро-Зло, земен живот - живот на небето, идеята за крайно спасение, Небето и Ада и пр., имат своя произход в световния мироглед на Древна Персия.

Истинността беше съществено най-висшият идеал. Злото персонифицирано в Ариман бе Лъжата. Този Лъжец бе изплел мрежа от неосъзнаване на духовния произход на всичко, което съществуваше пред сетивата на човека. Това бе резултат от онази свобода на Древната Луна, която трябваше да бъде купена с цената на невежество и отричането на духа, причиняващи разлагане и в края на краищата смърт. Всички тези въвличания на Близнаци могат да бъдат потвърдени от древната митология, доколкото тя се отнася до това съзвездие. Знаем историята на Кастор и Полукс, на които са наречени двете главни звезди от тази група звезди. По-

полукс бил безсмъртен, докато Кастор имал смъртна природа. Веднъж братята се включили в битка и Кастор бил убит. Полукс бил безкрайно скръбен. Той се помолил на Зевс и накрая се стигнало до помирение. Бе решено двамата да живеят половин ден в подземния свят, другата половина им бе позволено да прекарват в горния свят. В това понятие бе изразен контрастът на ден и нощ, който обаче имаше по-дълбоко значение за гръцката душа, отколкото за съвременния човек. Царството на сенките бе в пълна тъмнина и безнадеждност. Гърците имаха поговорката: „По-добре просяк в горния свят, отколкото цар в света на сенките.“ Смъртта и живот след смъртта бе станало нещо, което навяваше страх и отвращение. Горният свят, където Слънцето светеше, където вселената се проявяваше в красотата на обективния свят, това беше областта, в която гръцката душа осъзнаваше реалността на съществуването.

Контрастът на горния космичен свят и долната област, която е само слабо и дефектно отражение на горния, присъства във всички древни митологии относно Близнаци. Например в Китай те бяха отъждествени с двата силни мистични принципи Ин-Ян. Ян бе принципът на космичния произход на живот и светлина, течащи надолу от космоса, особено от Слънцето. Ин беше земния, женски принцип, проявяващ се в качествата на Земята и също на Луната, които могат само да отразяват слънчевата светлина. Било тъмнина и студено, живеейки в елемента вода.

Изглежда, че в тези митологични картини присъства елемент на неспасен контраст. Е ли непрекъснато свойство на вселената, този вечен контраст между ден и нощ, студ и топлина, светлина и тъмнина? Трябва ли човекът през вечностите да върви между живот на тъмната Земя и съществуване в бляскавата светлина на Духовния свят?

Учението на великия Заратустра давало отговор в пророчествата за идването на Спасителя, който щеше да се роди от Девица, който ще възкресява мъртвите, пречиства света. Той ще въведе Страшния съд, след като физическият свят бъде разрушен. Тогава на края Доброто ще се въздигне до Небето, Злото ще бъде изгорено.

Какво е тогава значението на съществуването върху тъмната Земя? Отговорът на този основен въпрос изглежда да се съдържа в крайно деликатните учения на древния персийски Заратустризм. Това не бе на повърхността, но се държеше скрито в Мистериите. Само частици от него са надживели до по-късни времена. Например в Елевзинските мистерии изглежда то да е било свързано с неподвижната звезда Сириус в Голямото куче.

Голямото Куче е под съзвездие Близнаци. Неговата добре известна главна звезда, блестящият Сириус, играла главна роля във всички древни митологии. В Египет тя се наричала Сотис и по всяка вероятност би-

ла свързана с Изис. В Персия името ѝ било Тистра или Тиштриа и много била споменавана в Авеста, също и в индуската Веда. Във всички тези форми тя била инспектор на другите звезди и на Земята контролирала дъжда и водите.

Има доказателство, че звездата Сириус също била свързана с Мистериите, които били празнувани в Елевзис. Добре известен факт е, че древните храмове, например в Египет, били така ориентирани, че светлината на някоя неподвижна звезда през дълъг преход попадала, след последователност от тъмни стаи в светилището. Така те трябва да са изглеждали с изключително засилен блясък.

Подобно подреждане изглежда да е съществувало и в храма на Елевзис. В даден сезон и в даден час Сириус светел с изключителен блясък в най-вътрешното светилище. Това е било времето, когато се празнували Елевзийските Мистерии. Тогава в храма се представляла Свещената Драма за отвличането на Персефона от Плутон, принца на Подземния свят, на скръб и усърдното ѝ търсене от нейната майка Деметра, на спасението на нейната дъщеря и завръщането в горния свят за един сезон. Разбира се, тези Мистерии са били свързани с промяната на сезоните, но спектакълът на вечно променящата се природа била само символ на съдбата на душата на човека, който е трябвало многократно да слиза в тъмнината на Земята. Човекът е трябвало постепенно да спаси падналата

Земя и да помогне да се спаси Духа-Светлина, който е затворен в нея. Това бе отговорът на Мистериите на онзи изгарящ въпрос за значението на въплъщението. Върху него падали лъчите на ритмично връщаният се Сириус, който в известен смисъл принадлежи на Близнаци.

Това учение е било също сърцевината на Манихейското движение в следхристиянски времена, които са имали дълбока връзка с персийския Зороастризм и Митраизма. Светът, в който човек влиза чрез раждане е лош, но чрез живот на силно пречистване той може да пречисти това Зло у себе си, помагайки така на голямата космична битка на Доброто със силите на Злото. Във всичко това виждаме последните искри на много възвишена страна на Древната Персийска цивилизация на Близнаци, за която знаем съвсем малко.

ГЛАВА СЕДМА

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ В БИКА (ТЕЛЕЦА)

Влизането на Пролетната точка в съзвездие Телец ни приближава към така наречените исторически времена. Това става около 4600-4300 г. пр. Хр., когато първите звезди от онази група се издигнаха едновременно с Пролетното Слънце. Обаче, следвайки закона на инерцията по отноше-

ние на космичните въздействия върху Земята, епохата на Бика не започна преди 2900 г. пр. Хр. Пролетната точка тогава беше вече близо до *Nuades* и Алдебаран.

Историята на изминалите еволюционни степени на Земята ни предоставя отново великолепни средства за оформяне Египто-Халдейската цивилизация на Бика според онези влияния.

Бикът ни води назад в цикъла на от развитието на Древния Сатурн, който бе протекъл преди онзи цикъл, който описахме във връзка с Близнаци. По онова време тялото на Древния Сатурн бе още по-аморфно и без-жизнено. Величествени космични интелигентности, които в съвременната Духовна наука се наричат Духове на Мъдростта и Духове на Движението (според гръцкия езотерицизъм: Кириоти и Динами) бяха работили върху планетата. Те се бяха опитали да я наситят, да я просмучат с Живот (Духове на Мъдростта) и със Съзнание (Духове на Движението). Обаче тогава те не могли да постигнат своите цели. Едва по време на Древното Слънце и степените на Древната Луна това станало възможно. Древният Сатурн е могъл само да „отразява“ тяхната дейност, така да се каже, като в огледало. Освен това, на това „отражение“ не трябва да се гледа като на „неуспех“ или недействителност. Такива неща не съществуват в духовния свят. Онези

отражения бяха духовна действителност в заобикалящата обстановка на Сатурн, където те останали и образували нещо като огромна Аура.

Ние сме специално заинтересовани от отраженията, които първоначално се излъчили от Духовете на Движението, защото тяхната деятелност е определено регистрирана в Бика на нашето съвремие. Преди тяхното влияние, космичният Живот, течащ от Духовете на Мъдростта вече е бил отблъснат от планетата и отразен в аурата на Живот около нея. След това и душевният живот на Духовете на Движението също е бил отблъснат. Той се слял с аурата на Живот около планетата. Следователно самата основа на цялото планетно съществуване и движението на нашата на- стояща Слънчева вселена е предварително творчески въобразена, изкроена, породена.

Разбираемо е, че нашата настояща материалистична епоха се опитва да обясни движенията на звездите чрез условия на чисто механични реакции, причинени от гравитацията и пр. Обаче този вид мислене е много слабо, защото то не може на основата на собствената си позната материя да даде обяснение откъде силата на гравитацията - ако тази теория изоб- що е валидна - идва. Взето заедно, същината на гравитацията - електричество и магнетизма - е все още напълно неизвестно количество за съвременния човек. Не е възможно да се разреши нито един от тези въпро-

си, без да се приеме идеята за космична Интелигентност, която да задвижва нещата в Космоса.

Духовната наука е осъзнала, че най-напред имало „Интеллигентност" в Космоса. Тя създава свои собствени „тела" и ги задвижва в течение на времето. Така, движещите се планети, например, са израз на Интелигенциите, на Боговете, които населяват космичните тела, както човешката душа населява, живее във физическо тяло.

Този велик и огромен заден план на Бика е проявен в Египто-Халдейската цивилизация. Това е епохата, в която се корени „астрологията". Обаче, астрологията на онова класическо време беше с много достойна за уважение природа. Халдейските и Вавилонските документи, които съществуват, разкриват ясно, че намеренията и импулсите на божествата са били схващани, виждани в движенията на планетите. Например, планетата Венера се е считала за проявление на богинята Иштар. Жреци- астрономи са били в състояние да разчитат в жестовете и ритмите на тази планета волята и решенията на божеството.

Много по-късно самите планети са били схващани като създатели на човешката съдба. Тяхната древно митологична, скрита основа бе

изгубена. И това е бил часът на раждането на тази астрология, която, поне от части и само като отломки, е достигнала до нашата епоха.

В Египет въздействието на звездната вселена е било схващано във връзка с географските и геоложки формации и сезонните ритми, например, приливите на Нил. Така да се каже, Божественият свят чрез ръцете на звездите е писал върху Земята. Първоначално изгряването на звездата Сириус - Сотис на определен ден от годината е била отговорна за надигане водите на Нил, началото на наводняването, което изхранвало всички. Така това е било само външното проявление на едно Божествено същество, по всяка вероятност на Изис. Тя също бе схващана в самото съзвездие на Бика, като тогава тя е била небесната Крава. Често намираме Изис изобразена като крава или поне като човешка фигура с кравешки рога.

Това специално въздействие на Бика бе основата на Египто-Халдейската цивилизация. Тя е била по-различна от космологията на древните персийци, които преживявали Божествените Интелигенции „зад“ звездите и не са взимали предвид техния външен вид.

Древната Слънчева еволюция представлява, с оглед Бика и Скорпиона, много фина, неуловима картина. Тогава са били внедрени в праотеца на човека съвсем първите зачатъци на магически способности, които той ще е в състояние да развие в пълно съзнание само в много далечно бъдеще. Тези сили все още дълбоко спят в способността за говор. Обаче, тя присъствала в човека като неуловим зародиш. Свещеници-мъдреци,

които са живели в усамотението на древните Храмови палати, както в Египет, така и в Халдея, развивали своите устройства до такава степен, че са били в състояние да практикуват магическите качества на Божественото Слово вътре в известни граници. Това бе началото на свещеническата цивилизация, която е оцеляла в ритуали до късни времена.

Свещеникът, който бе преминал през дълги периоди на строга и прочистваща вътрешна подготовка, се предполагало да е способен да призовава благословието и помощта на Бога чрез произнасяне на Неговото Свято Име и свещения ритуал в най-вътрешното светилище - Светая Светих. Никой профан не е могъл да произнесе това име без да го грози опасност от непосредствена смърт.

Това е продължило и през класическите времена на цивилизацията на Бика. Може би голяма част от онези гигантски архитектурни строежи в Египет, Халдея, а също например в Британия са били построени именно в онази епоха с помощта на магическото слово. Ала скоро настъпва упадък. Общо взето, в тази епоха се забелязва бърз упадък на древните способности в човека.

Това четем също в съзвездието Бик и особено в Скорпиона, доколкото някои степени от еволюцията на Древната Луна са вписани в тези съзвездия. Способността за вътрешен размисъл и душевен живот тогава са били внедрени в прародителя на човека. Той веднага е бил изложен на опасността да развие независимост и еманципация по егоистични причини. Големи духовни сили, които действали като противници на нормалната еволюция са били инструменти за това развитие на първите следи на егоизма. Те бяха споменати и по-преди във връзка с Древна Персия, като Луциферични и Ариманови сили.

Това велико космично Изкушение и Отклонение е вписано в Скорпиона. То е работило също и в Епохата на Бика и митологически е изразено като смъртта на Озирис, причинена от злия Сет. Легендата казва, че Слънцето е било в Скорпиона, когато е бил убит Озирис. Въздействието върху цивилизацията е било, че Словото и духовните способности, свързани с него, доколкото те все още били истински живи, е било злоупотребено за егоистични цели, главно, разбира се, от великите самодръжци и деспоти на Азиатските империи. Старият завет е записал такъв един слу- чай в Числа, глава XXII - XXIV.

Народът израилев през своето четиридесетгодишно пътуване из пустинята бе навлязъл в територията на Моавското царство. Царят Балак се изплашил от тяхната многочисленост. Явно бе, че той не би могъл да им противостои с оръжие. Така че изпратил посланичество при големия ма- гьосник Балаам, който все още имал способността да използва свещеното Слово като заклинание за благословия или за проклятие. Балаам бе

посъветван от Божеството, с което той се посъветвал да не отговаря на искането на Балак. И едва след повече настояване той отишъл в двореца на този цар. Пътят бе обсипан със странни пречки. Описва се как неговото магаре видяло на тесен път „Ангела на Господа" с изтеглен меч. Животното не искало да продължи и едва след като това се бе случило три пъти, самият Балаам видял Ангела, който стоял „като неприятел срещу него". Той обещал да говори само Словото, което бе сложено в устата му от Божеството, след което му бе позволено да продължи.

След това Балаам бе отведен от Балака на място, от което можел да види множеството израилтяни. Той наредил да се издигне олтар и да се извършат жертвени обреди. Но колко голямо било разочарованието и гнева на царя Балак, когато Балаам не проклетл нашествениците. Напротив, той произнесъл думи на благословия, сочещи предсказвателно бъдещето на израилтяните и тяхната мисия в

историята. Божеството го бе вдъхновило така да направи и той послушал. Това се случило три пъти.

Този разказ показва, че вече в онези дни било нещо обикновено да се злоупотреби с магическата власт на Словото за егоистични цели, дори и когато това е било даже против Божествените планове за еволюцията. Смайването, което Балаам създал като отказал да произнесе магическото проклятие потвърждава, че той вършел нещо, което е било противно на правилата на упадъчната магьосническа практика.

Древната звездна митология на Бика и съседните съзвездия увеличават това, което вече казахме за онази цивилизация, която бе род това въздействие. Например под Бика е Орион. Колкото повече се връщаме към мъглявото минало, толкова повече откриваме Орион да е идентичен с велики и силни Слънчеви Божества. В Сумария бил Уру-Анна, Светлината на Небето. По-късно той бе Таммуз, любимият на великата Иштар. Към края на петото хилядолетие пр. Хр. той е споменат в Египет във връзка с Бога Саху и по-късно изглежда да е отъждествен със самия Озирис. Саху е странно божество. Той се храни с телата на великите богове, с други думи той поглъщал техните творчески качества. Така той е властта на магическото, творческо Слово, което някога е работило в Творението на Боговете, а вече е навлязло в съществуването на човека, като магическото Слово на обредното изпълнение. В онези много древни еги-петски времена се е казвало, че Фараонът е станал едно със Саху след своята смърт.

И все пак, колко дълбоко бе потънал Орион в гръцката митология. През изминалите междинни години той навярно е загубил много от своя първоначален блясък. В един от митовете той бива ослепен, поради настоятелното ухажване дъщерята на царя на един малък остров. Но далеч по-трагична история е неговата любов към Диана. Тогава той е бил велик

ловец-великан и е могъл да ходи и по морето. Диана, Лунната богиня, се влюбва в него и се срещат в нощната тъмнина на горите. Нейният брат, Аполон, дневното Слънце, не одобрява това. Той мисли да унищожи Орион. Веднъж когато Аполон е заедно със своята сестра, вижда в далечината великана да върви по морето. Той бързо схваща възможността и иска от Диана да му по каже своята ловкост при стреляне с лък и стрела. Тя няма представа, че малката точица в далечината е нейният любим Орион. Тя стреля и великанът пада мъртъв. С ужас и несвършваща се скръб, твърде късно, Диана открива какво е сторил.

Омир споменава за Орион като душа, която се скита из царството на сенките. Голям преход е извършен. Творческото Слово от Божествен

произход и всички други духовни способности с древен блясък са мъртви. Това става около времето, когато бива убит Орион.

Съзвездието Скорпион, в което е било Есенното равноденствие по Египто-Халдейски времена, говори подобен митологичен език. Практически във всички области на света, дори отвъд Атлантика, Скорпионът е бил свързан със смъртта и някак си е присъединен към Марс. Тази планета се предполага да се е родила вътре в това съзвездие. Например, неговата най-блестяща звезда, Антарес, изглежда да означава „Равна на Марс“.

Скорпионът също така има връзка с Епоса за Гилгамеш. Гилгамеш е бил цар на сумерийския град Ерех. Той е бил две трети Бог, една трета човек. Негов приятел е бил Енкиду, който го придружавал през няколко приключения. Едно от тях бе убийството на Кхумбаба, пазителя на кедровата гора на Атина или Иштар. Следователно самата Иштар е ухажвала силния герой, но той я отблъснал. Иштар е същата, която в други митологии се е наричала Царица на Небето. В разказа за това как Гилгамеш я отблъсква, можем да видим указание как едно древно човечество се отдалечава, за да не властват над него Божествени Интелигентности, които работят чрез звездите. Това бе първата стъпка към вътрешна свобода, път, който отдалечава от древната астрософия посредством степените на звездната мъдрост, която все повече и повече се отдалечава от древната звездна мъдрост и се превръща в абстрактна астрология, докато всичко свършва, когато човечеството захвърля този вид фатализъм, в който се бе превърнала астрологията.

Иштар бе разгневена, че Гилгамеш я отхвърля. Тя изпраща един ужасяващ бик да отмъсти заради нея. Ала двамата приятели успяват да убият животното. Тази сцена често е била изобразявана на цилиндрични печати в древна Халдея и Вавилония.

Следното събитие бе, че Енкиду се разболява и накрая умира. Убиването на бика всъщност означава загубване на остатъците от прякото изживяване на реалността на духовния свят. Човекът вече не е могъл да вижда

нищо отвъд портата на смъртта. Болест и смърт бяха дошли като нещо, което бе неминуема съдба за човека и заставаха пред него като неразрешима загадка. Това беше цената, на която се откупи независимостта от космическите влияния.

Гилгамеш изпадна в дълбоко отчаяние при смъртта на своя приятел. Не знаел какво се бе случило с душата на Енкиду, къде той бе отишъл. Като бе отблъснал Иштар, древната жива Мъдрост на звездите, той бе затворил вратите към сигурността да преживее живота след смъртта. През дълги и ужасяващи скитания той търсил своя праотец Ут-

Напишим, за да научи от него за мистерията на смъртта и как да се избегне тази съдба. Той успява да проникне до областта, където неговият праотец живеел, след като бе преминал през Портата на Западната планина, пазена от ужасните Скорпион-мъже, след като бе преминал водите на смъртта. Но всичко, което Ут-Напишим можеше да му каже, бе, че смъртта е крайната съдба на земния човек, няма отърване. Гилгамеш се връща в Ерех (Erech), оплаквайки смъртта на Eabani (Енкиду)*/* При последните проучвания на това прадревно име се установява, че правилният му изговор е Енкиду./

В края на краищата му бе позволено, по специална благосклонност от Бога на мъртвите, да хвърли поглед към своя приятел в подземния свят. Те разменили няколко думи. Но сведението било подтискащо. Енкиду казва на Гилгамеш:

„... трупът на човека е изхвърлен в полята
- както ти и аз сме видели мнозина -
неговият дух няма покой,
човекът, за когото никой не се грижи, не обича
- както ти и аз сме видели мнозина –
- той гладува, той няма никаква храна,
- трябва да яде боклучите по улиците...”

(От „История на религиите“ от Д. Сорат)

Такива възгледи не биха били възможни във времената на предшествашката преди Гилгамеш епоха. Тогава смъртта не била събитие в човешкия живот, което да създава страх и съмнение. Още по-нататък, не ще е имало нужда да се надниква в съдбата на онези, които са преминали през прага. Обективното знание за живот след смъртта, колкото и съноподобно, то съществувало, съществувало като действителност, както осъзнаването на собствената съвест е реалност за всеки човек от нашата епоха.

Отмирането на онези по-инстинктивни способности на човека е типично за епохата на Бика. Това бе факт, който открито се проявяваше навсякъ-

де преди времето на Христос. Например, учението на Гаутама Буда вече не разчиташе на човешката способност за осъзнаване на духовния свят. Това го виждаме като резултат на въздействието на съзвездието Скорпион върху цивилизацията посредством Есенната точка. Чрез нея работило наследството от Скорпионовите събития на Древната Луна, начало то на отчуждаването на праотците на човека от Божествения свят, което отчуждаване в края на краищата бе причината за болест и смърт - съдбата на Енкиду. Но колкото и дълбоко да бе Грехопадението, то стана извор човекът да постигне Духовна Свобода.

Бикът на Изтока бе принесен в жертва. Онова, което бе останало от него, бе донесено на Запада и внедрено най-напред в гръцката цивилизация. Това се съдържа в прекрасния мит за Бика и Европа. Европа била дъщерята на царя на Финикия, Агенор. Един ден, когато тя пасла стадата на своя баща край брега, сред тях забелязва изключително красив бик. Тя била толкова очарована от неговата красота и поведение, че сяда на неговия гръб. Ала тогава животното се потапя във водата и занася Европа на остров Крит. След това той ѝ се разкрива като Зевс, духовният баща на гръцката цивилизация. По този начин остатъците от упадъчната култура на Бика бяха спасени за по-нататъшната еволюция.

ГЛАВА ОСМА

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ В ОВЕНА

Епохата на Овена започва в 747 г. пр. Хр., която според римският историк Фабиус Пиктор бе и годината на основаването на Рим. Съществува разнообразие от дати, дадени от различни римски източници. Тази, приета от съвременната история, е 753 г. пр. Хр., но никак не е сигурно дали тя е точната. Обаче, Рудолф Щайнер потвърди от гледна точка на духовното изследване годината 747 г. пр. Хр. като правилна.

В 747 г. пр. Хр. Пролетната точка била само няколко градуса разстояние от звездите Алфа и Бета на Овена, които представляват рогата на животното. Следователно трябва да възприемем, че точката навлиза в това съзвездие много по-рано. Има известно празно пространство между последните звезди на Бика и първите на Овена, но можем да кажем, че преминаването е станало между 2000-та и 1800-та г. пр. Хр. Това бе епохата на Авраам и събитията около Библейската личност съставляваха следователно едно от подтеченията на епохата на Овена, докато то излезе на открито.

Съзвездието Овен носи отпечатъка на най-първите наченки на Древния Сатурн. Инициативата идва тогава от самата възвишена йерархия на Ду-

ховете на Волята, или Троновете. Те пожертваха съществена част от своето собствено същество, Божествената Воля, която, след като бе отделена от своя произход, стана основата за аморфна Воля-субстанция, от която в началото Древният Сатурн се състоеше. Всички физически субстанции на по-късни степени бяха извлечени от това. След тези развития Духовете на Мъдростта, които вече споменахме във връзка с Бика, работиха върху тази планета.

Възвишените членове от тази по-късна йерархия обдариха праотеца на човека с живот на по-късна степен от еволюцията. Тяхната Мъдрост беше Живот, но на Древния Сатурн те все още не бяха в състояние да достигнат своята цел. Онази аморфна Воля-субстанция на планетата не бе в състояние да получи дара. Следователно космичната Живот-субстанция, която произтече от Духовете на Мъдростта бе върната отново в заобикалящата обстановка на Древния Сатурн, където тази субстанция оформи нещо като ореолоподобна сфера на космичен живот.

Казахме във връзка с описанието на Епохата на Бика, че космичният живот, заобикалящ Сатурн по-късно бе съединен със силите, които йерархията на Духовете на Движението тогава бяха излъчили и които също бяха обратно изхвърлени в космоса. В това съединение виждаме духовния произход на звездите на настоящия космос. Тук обаче сме заинтересовани от предшестващата степен, когато аурата на живот не бе проникната от „астрално“ въздействие, извлечено от дейността на Духовете на Движението.

Тези развития през най-мъглявото минало бяха изхвърлили своите космични паметови отражения в епохата на Овена. По-рано казахме, че в раждането на древната астрология през предшестващата цивилизация виждаме доказателство за силите, работещи чрез Бика. Това бе онзи вид астрология, която бе много жива в Шумерия (Sumaria). Тогава градовете бяха построени около гигантски архитектурни структури, които вече са изровени и са известни като Зигурати или Храмови кули. Едната, която бе изкопана край Ур, имаше три тераси, като ранните стъпаловидни пирамиди на Египет. Във Вавилон и другите места Зигурати са били намирани, които са имали седем тераси боядисани в различни цветове. Те разкриват, че са били свързани с обожанието на Слънцето, Луната и планетите. Същевременно изглежда като да са били използвани и за астрономични наблюдателни постове.

В Стария Завет четем, че Авраам е бил от Ур. Може би Ур е бил, който бе открит и изкопан от сър Леонард Уули, обаче, мненията на историците са различни. Зигуратът на онзи Ур бе посветен на обожаването на Наннар, Сумерийския бог на Луната. На други места други планетни ин-

телигентности бяха почитани. На горните платформи стояха малки светилища, в които образите на боговете се пазеха. Те също бяха използвани за „посвещение“. Чрез изкуствено създаване на екстазно-сомнамбулни състояния неопитът ставаше жилище на планетната Интелигентност.

Авраам се отдръпваше далеч от тези места в Месопотамия. Неговият подход към Бога бе от друго естество.

Общо взето се предполага, че Авраам е живял около 2000-та г. пр. Хр. То бе времето, когато Пролетното равноденствие се приготвяше да се придвижи от Бика в Овена. Авраам, за когото легендата казва, че е имал отлично познание на древната космология, по всяка вероятност добре осъзнаваше предстоящото преобразование. Така той имаше предварително необходимото познание, което бе съществено за основаване в човечеството на движение, целящо да представи определена страна от им- пулса на Овена. Разбира се, по негово време това не можеше да бъде нещо повече от подземно течение в историята. Какъв беше импулсът на Овена?

Основният въпрос бе как да се придобие духовно ръководство за бъдещите културни задачи. Дотогава ръководството бе давано чрез заповедите на космичните Интелигентности, изразяващи своите желания и на мерения чрез движенията на звездите, чрез оня вид „астрология“, която бе култивирана в халдейските и египетските храмове. Това бе типично за импулса на Бика и в него виждаме откровението на космичната памет за цикъла на Бика на Древния Сатурн. Въздействието на Овена като работна памет от предшестващата степен по време на предишното въплътяване на Земята трябваше да подготви човечеството да живее без посредничеството на звездите, а да контактува пряко с Божеството. Това въздействие се е опитвало да открие мъдрост в духовната аура на непосредственото обкръжение на Земята. Виждаме в това спомен за Аурата на космичния Живот около Древния Сатурн.

Това е съвършената картина на обожаването на Яхве, което Авраам основа и което основаване бе извършено за еврейския народ. Яхве беше един от Елохими, които живееха на Слънцето. През по-ранните степени на земната еволюция той премества своята сфера на дейност на Луната. Оттам вдъхновява еволюцията. Това тогава беше „Аурата на Мъдростта“, духовната сфера на Луната, която ръководеше последователите на Яхве. За да може да се култивира този контакт, необходимо бе първоначално да се развият способностите на мозъка и да се изживява протичането на кръвта през поколенията. До Яхве не се отиваше чрез екстаз, нито имаше някаква необходимост да се наблюдават движенията на звездите освен фазите на Луната. Яхве говореше от сферата вътре в орбита-

та на Луната, с която се влизаше в контакт пряко чрез човешкия мозък в спокойно и решително състояние на тялото.

Авраам, който понякога се нарича първият философ, бе предшественик на развитието на способности, които дойдоха в различни форми и се проявиха явно по времето на гръцката цивилизация. Те са главно проявени в гръцката философия. Там тялото също беше внимателно тренирано и култивирано, за да бъде инструмент на мисленето. Обаче, трябва да приемем, че класическото гръцко мислене, изтъкнато например в Питагор, Сократ, Платон и други бе твърде различно от съвременното интелектуално мислене. Гърците бяха в състояние да контактуват с много по-висок пласт на мислене, отколкото съвременните хора. Платон, например, говори за Първоначалните Идеи като за действителни същества, които били поне толкова действителни, колкото е човекът на Земята. Това бе онази Аура на Божествена мъдрост в съседство с нашата планета, в областта на изпълнения със светлина Етер, в който Зевс властваше (той бе наричан Отец Етер). От онази област гърците изтегляха своите вдъхновени мисли. Това е въздействието на Овена.

По време на епохата на Коча Есенното равноденствие бе във Везни. Това съзвездие ни разказва за заключителните етапи на еволюцията на Древното Слънце. Праотецът или първообразът на човека бе достигнал по време на това ранно въплъщение на Земята статута на растение, макар това да бе при напълно различни физически условия. Съгъстяването бе напреднало едва до въздушно състояние. Трябва да си представим планета, която бе значително по-голяма от съвременната Земя, състояща се от въздух, заобиколена от мантия от огън или топлина, но също и проникната от нея. Върху Древния Сатурн творческите йерархии бяха работили от заобикалящата обстановка на планетата. На Древния Сатурн творческите йерархии работели от околната среда на планетата. На Древното Слънце някои от космическите Интелигентности бяха създали Слънцеподобно средоточие в центъра на това небесно тяло. Към този център растяха, така да се каже, същества подобни на растения, които бяха предшествениците на човешката раса. Все още те не бяха така дълбоко включени във физически субстанции както растенията сега на Земята и следователно бяха в състояние да изразят влиянията, които протичаха към тях от тяхното Слънце по много ясен начин. Съвременното растение проявява своите опитности чрез растеж и форма, цвят, мирис и пр. Растението на Древното Слънце изразяваше себе си в силни космични проявления макар и в дълбок сън, както и беше.

Въздействието на тези изминали космични спомени работеха от направлението на Везни в цивилизацията на Овена. Виждаме това главно в гръцкия свят, в гръцкото изкуство и в отношенията на човека към съще-

ствуването. По-рано споменахме факта, че гъркът бе дълбоко привързан към света на дневната светлина, към красотата на онова, което разкрива себе си чрез сетивата. Той се страхуваше от сферите отвъд света на сетивата, Хадес, подземния свят и пр. Физическото поле бе единствената действителност, на която си заслужаваше да се живее.

Само това може да обясни творенията на гръцкото изкуство и позитивизма на гръцкия световен мироглед. Ние виждаме в него паметовото въздействие от Древното Слънце. Обаче има и още друга характеристика на Епохата на Овена, свързана с него. Това беше отношение на очакване, което преобладаваше по онези времена на много места. „Растенията“ на Древното Слънце бяха отправени към тяхното Слънце, така да се каже, към техния източник и висок символ на живот. В подобен смисъл е явно по време на Епохата на Овена, преди Христос, жаждата за Месията.

Това беше особено живо в еврейския народ. Изходът от Египет става под символа на Овена, Пасхалното Агне. След това непрекъснато бе напомняло на евреите да бъдат готови за идването на Онзи, за Когото Свети Йоан Кръстител казва: „Вижте Агнеца (Овен) Господен, който поема Греха на Света.“ Пророците на Стария завет говорят подчертано за идването на Месията по времето, когато Епохата на Овена започна. Тогава еврейският народ, чрез горчиви опитности на изгнание, бе подготвен за своята историческа задача.

Но и в други народи от Епохата на Овена откриваме също това настроение на очакване. Например, митът за Изис и Озирис, за Ищтар и Таммуз, Адониевите Мистерии в Мала Азия, Орфизмът в Гърция и др., всички са изразявали надеждата за идването на Спасителя.

Когато в Палестина станаха събитията, само много малко хора ги осъзнаха. Все пак на небесата се яви символът за онова, което бе станало на Земята. Гледайки на юг от Ерусалим през нощите на събитията на Голгота, могло да се види Южния Кръст, плъзгащ се по края на хоризонта, докато залезе рано сутрин. Това бил величествен космичен символ: Кръстът първо да стои върху Земята и след това да слиза в нея. По време на вековете след Голгота, Южният Кръст все повече и повече се оттегляше в Южното полукукло и вече не изгряваше за Севера. Той стои дълбоко под съзвездието на Везни и може следователно да бъде считан като разширение на Везните. Така той е свързан с прецесията на Пролетната и Есенната точка чрез Овена и Везни.

Външността на Древната Лунна еволюция, доколкото тя се съдържа във Везни и в Овена става по-явна след времето на Христос. Тя ни води назад към стадий по време на ранното въплътяване на Земята, което доне-

се по-нататъшното съгъстяване на веществото във „водното“ състояние. Някои от висшите йерархии не се отъждествиха с това развитие. Те създадоха за себе си и за онези, които ги следваха, друго жилище в космоса, равностойно на нашето настоящо Слънце.

Тази космична раздяла и напускането на Слънцето с духовните йерархии ставала все повече и повече явна като паметова картина в цивилизацията, която се разпростря от Рим по целия свят през ранното Средновековие.

Основането на Рим стана в началото на Епохата на Овена. Както гърците и римляните имаха силна привързаност към физическото поле, но те бяха по-деятелни във външен смисъл. Основането и разширяването на Римската империя бе величествено доказателство за техните практически способности като победители и администратори. Обаче, техните земни предпочитания и способности бяха купени с цената на пълна загуба на връзка с духовната действителност.

Този факт стана много ясен при развитието на Римското Християнство. Ранното Християнство бе все още примесено с остатъци от древното ясновидство. Така се появиха Гностиците и други секти. Римската църква скоро се намери в опозиция на тези движения, защото римляните не бяха вече нито способни нито подготвени да приемат мистичните страни на Християнството. Постепенно те станаха инструмент за разрушаване на онова Християнство, което все още претендираше да осъзнава духовно космическата основа на Христовите Събития. Така напълно бе изкоренен Гностицизмът, Келтската църква с нейното космично Християнство беше разрушена и по-късно катарите в Южна Франция бяха унищожени чрез една от най-жестоките войни. Римската църква, като наследник на Римския империализъм, установи екзотерична Християнска цивилизация, основана почти единствено на религиозни традиции, документи и пр.

Това беше другата страна на Епохата на Овена. В нея виждаме отражението на онази степен на Древната Луна, отпечатана във Везни. Материализмът, макар че бе развит много по-късно, стоеше на прага. Студеният интелектуалистичен вятър вееше в цивилизацията. В този климат по-фините космично-духовни страни и движения на Християнството се отдръпнаха в скритост дотолкова, доколкото не бяха разрушени.

Слънцето на духовното разбиране и опитността за Възкръсналия Христос се бе отделило от „Лунното съществуване“ на интелектуалното мислене, което не можеше да отиде напред отвъд символа на Смъртта и раз-пятието.

Обаче, Слънцето на Христос не беше мъртво. То работеше тайно по време на последните векове от Епохата на Овена и до наше време. По време

на 8-я и 9-тия век то създаде окултно средоточие в движението на Светия Граал, към което бяха притеглени онези, които бяха станали бездомни в екзотеричното Християнство. Неговият символ, Чашата, съдържаща Свещената Нафора от висините на Небесата, бе израз на усилията на Рицарите на Светия Граал да открият невидимата сила на Слънцето на Възкръсналия Христос в Земята. При променени условия тази сила отново се явява в идеала на Рицарите Темплиери. Техният орден беше основан при Светата Гробница, от която Христос бе възкръснал. Първоначално тяхното намерение бе не само да запазят светите места в Палестина, достъпни за християнските поклонници, но предимно да запазят Мъдростта на Възкресението. Други движения последваха и възприеха потока на езотеричното Християнство и така го спасиха за по-късни времена, когато „Залезът“, който бе станал в Римската цивилизация бе изместен от нова духовна Зора.

Последното усилие да се запази скъпоценния дар на Епохата на Овена за по-късното човечество бе направено от Схоластиката. Това бе великият финал преди зората на епохата на Риби. По времето, когато вече се подаваха първите знаци на идващата буря на материализма, онези велики фигури като Тома Аквински и Алберт Магнус и много други усилено държаха отворена вратата за приближаването на Духовния Свят, като култивираха гръцкото Аристотелево мислене. Те водиха горчива битка срещу изкривяването на Аристотел от арабската философия, която внушаваше, че човек няма неразрушима индивидуалност, че след смъртта човекът биваше потопен и разтопен в океана на безлично космично съществуване. Неговите мисли му бяха дадени в заем, така да се каже. След смъртта те му се взимаха отново в сферата на Луната.

Така бе започнала решителната битка в човечеството, която и до наши дни все още не е завършила. Овенът представлява онзи стадий от Древния Сатурн, когато планетата бе заобиколена от аурата на космична Мъдрост и Живот. Важната част през всяка цивилизация не е да се повторят просто онези случки от миналото или да се внедрят според тяхната древна духовна динамичност в цивилизацията. Така човекът от Епохата на Овена имаше за задача да направи своя собствена Аура от Божествена Мъдрост и Мисъл, да намери себе си в нея като безсмъртна индивидуалност. Значението на еволюцията е да се напредва, не да се изостава и отпада, нито да се стои на едно място.

Философският арабизъм отричаше този призив на Епохата на Овена. В това нападение на еволюцията виждаме проявление на мита, свързан със

съзвездията Андромеда - Персей и Кетус в съседство на Овена. Душата на Човечеството, Андромеда, бе в опасност да бъде погълната от Морското чудовище, което не е нищо друго освен идеята, че този океан от

космично съществуване, в който човешката личност се предполагаше, че загива след смъртта, според Арабизма и неговите изменени съвременни издания. Персей, Слънче вият герой - Михаилев предхристиянски борец срещу дракона - онзи, който закла умъртвяващата, вкаменяваща Медуза, спасява Андромеда. Той преобрази Кет в скала, с което показва своята истинска природа, материалистичната си, отричаща Аза мисъл. Защо беше толкова важно за човечеството деятелното духовно мислене като онова, което гръцката философия и Схоластиката се опитваха да достигнат?

Отговорът до известна степен се съдържа в мита за Златното Руно, който в древната митология бе свързан с Овена. Един цар на Тесалия имал две деца, син Фриксус и дъщеря Хелле. Тяхната майка умряла рано, мащехата не обичала и преследвала двете деца. Боговете забелязали тяхното нещастие и им изпратили един коч да ги отведе някъде далеч от дома.

Кочът не бил земно същество, той имал руно от чисто злато и могъл да лети по въздуха като орел. Децата седнали на гърба на животното и полетели на Изток. Скоро обаче, Хелле се отпуснала от животното и паднала в морето, което оттогава насетне се нарича Хеллеспонт. Само Фрикс пристигнал в Колхида, където бил добре приет от царя и му бе даден подслон. В израз на благодарност Фрикс пожертвал коча на боговете, а неговото руно бе окачено в свещената дъбрава, където бе пазено от вечно буден дракон. Там руното светело толкова блестящо през нощта, че осветявало цялата страна наоколо.

По-късно Аргонафтите върнали Златното руно обратно в Гърция не без помощта на магьосницата Медея, дъщерята на царя на Колхида.

Какво е Златното руно?

Изглежда, че то бе свързано главно с космичните качества на съзвездията Овен. Животното, което бе жертвано, имало способността да лети високо във въздуха, което показвало, че то било способно да наблюдава земните условия от висотата на върховната мъдрост. Дори Руното показвало следи от златната светлина на Божествена Мъдрост.

Почти всички велики герои на гръцката митология участвали в експедицията на Аргонафтите до Колхида. Херкулес, Кастор и Полукс, Нестор, Тезей, Сефей, Орфей се споменават сред другите като членове от екипажа на Арго. Да се вземе Златното руно от Колхида, трябва да е била велика и важна задача за гръцката цивилизация.

Корабът, който ги носел през много странни приключения, е представен в съзвездието Арго, понастоящем дълбоко под звездните групи на Лъва и Рака в Южното полукълбо. Забележителен факт е, че това съзвездие се явява в много древни митологии, свързано с кораба, в който остатъците от древното човечество са били спасени от Големия Потоп. Изглежда, че

сме близо до митологичната основа за прехвърляне на част от атлантското човечество в Азия и Европа. В гръцката митология този очевидно много дребен кораб се използва, за да се спаси скъпоценното Златно руно.

През Епохата на Овена съзвездието Арго идва високо над хоризонта, така че голяма част от него бе видимо в места на географската ширина на Атина. През нощите по време на Зимното Слънцестоенето прилазва нагоре покрай Южния хоризонт.

Явно Златното руно е било великият символ на великолепието и творчеството на Божествената Мъдрост и Мисъл. Космическият Коч е бил по жертван и светещото руно бе окачено в дъбравата на човешкия мозък, където вечно буден дракон го пази. То е станало малко и на вид наистина незначително. Все пак в него се съдържа най-ценното семе за бъдещето. Човечеството, което би се освободило от оковите на материята, може да се надява да използва способността за мислене почти по магичен начин. Посредством смъртта на космичната мисъл в човека, човечеството е придобило духовна Свобода. Тази Свобода можеше да стане платформата, на която човекът би могъл да събуди отново онази духовна космична Мисъл, но само като независимо и себеосъзнаващо същество. Това е събитие от най-голяма космична важност.

Цивилизацията на Овена духовно придружаваше най-голямото събитие на Земята еволюция, Мистерията на Голгота. Почти не бяха осъзнати в Гърция и Рим историческите Христови събития. Въпреки това тази цивилизация изрази в термини със световни понятия истината, която е друга страна на онова, което стана на земята на Палестина. На Голгота Богът умря, за да донесе нов Живот на земното съществуване чрез факта на Възкресението. Агнето Божие (Овена) бе по жертвано, така че Грехът на Света да бъде измит. Също така бе по жертвана и умря на своята „Голгота“ Божествената Мъдрост - мястото вътре в човешкия череп. В тази област трябва индивидуалният човек да извърши нейното Възкресение, като го насити с духовна Мисъл.

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ ВЪВ ВОДОЛЕЯ

Епохата на Водолея ще започне около 3600 г. сл. Хр. Обаче, Пролетната точка ще влезе в съзвездието след около 400-500 години отсега нататък. Така трябва да очакваме, че въздействието, идващо от Водолея ще пресрещне Земята твърде скоро и ще работи за дълго време в историята като подтечение с голяма сила.

Първо ще разгледаме отпечатките на ранните фази на космичната еволюция в тази група звезди. В предисторическото начало на Древния Сатурн били създадени най-първите наченки на по-късния метаболитен организъм на човека. Можем това да си го представим, като съвсем примитивна обмяна на вещество между първичното същество, праотеца на човека и неговата етерна заобикаляща обстановка. Тази фаза на еволюция е станала работна памет в съзвездието Водолей, изразена в картината на вода, течаща от съд или амфора, носена от човешка фигура.

Отражение на тази работеща космична памет ще падне върху Водолейското човечество и ще оформи неговата цивилизация. Тя ще се изрази главно в нейното отношение към външния свят, към субстанциите на Земята, но също много ще засегне отношението между човек и човек.

Досега човекът е имал инстинктивна връзка с природата и със своите братя-човеци. В този инстинкт живееше голямото наследство от миналото. Великите Посветени бяха дали на човека на древността усещане за Божествения произход на онова, което той дишаше като въздух или поемаше като храна в своя организъм. Те също го бяха наситили с усещане за признаване на своята и на съседа му връзка с Духовния Свят. Така те създадоха основите на човешкото общество.

Съвременното човечество бързо губи този инстинкт. То се е научило да мисли само за химичните качества на субстанциите, които привлича в своя обсег. Храните, които човек поема той разглежда в термини на калории, витамини, атоми и пр. Това развитие го е отчуждило от осъзнаването на онова, което става със субстанциите в неговия физиологичен метаболизъм и в процеса на цивилизацията.

Също така и неговият брат-човек, когото той среща, му е станал чужд. Той не може да проникне вече до душата и духа на своя човешки брат. Разпадането на човешкото общество е неизбежна последица.

Това ще се промени, когато човечеството се придвижи напред във времето, когато Пролетната точка ще бъде във Водолея. Заплашващата не- плодovitост на почвата на Земята, склонността към „атомизация“ във всички сфери ще принуди човека да напредне до съзнателно разбиране на междинните връзки между космос и Земята и човечеството. Той ще има нужда от това дори само, за да поддържа своето физическо съществуване. Освен това здравата организация на човешкото общество ще се нуждае от основно духовно знание за космическата природа на човека. Все още преобладаващата склонност да се подрежда икономическата култура и законодателния живот на човечеството според инстинктивните стандарти на тясно Земното благополучие само ще пропадне напълно и ще се разпадне.

Нашият настоящ век е застанал на прага на знанието за истинската природа на материята. Атомната физика се е само докоснала до завесата, но не я още отмахнала. Трябва да бъдем сигурни, че още открития ще бъдат направени на това поле, което ще застане пред човека с необходимостта да осъзнае духовно-космичния произход на материята. Наблюдаваме също какво става когато човекът отбягва това призвание. Досега фактът, че атомната наука се е съсредоточила само върху онова, което извършват освободените енергии без да знае каква е тяхната природа, е довел до надмощието на тези освободени сили над човека. Този факт е обхванал голяма част от човечеството в парализиращ страх и примирение със съдбата.

За да се подготвим за Епохата на Водолея, трябва да настъпи обединение между Естествената наука и Духовната наука. Както в древно време Посветените снабдиха с водачество човечеството, така сега трябва разкритата Наука на Посвещение да доведе до нови качества, които да заместят намаляващия инстинкт.

Така човечеството на Водолея ще бъде в състояние да изпълни своя космичен повик. Неговата задача ще бъде да установи съзнателно осъществяване на непрекъснатия поток на обмяна - или метаболизъм между космичните и земни сили и енергии. Това човечеството може да постигне само с помощта на духовното изследване.

Също така идеята за духовен „метаболизъм“ на човека като обществено образуващ принцип ще навлезе в човечеството през Епохата на Водолея със сила. Осъзнаването на Прераждането, човешкото преминаване между Духовния и Земния свят ще получат широко признаване не като вяране, а като естествена вътрешна опитност.

Епохата на Водолея ще зависи до голяма степен от онова, което Епохата на Рибите ще развие като наука за Природата, за Човека и Космоса.

Задачата на Епохата на Риби е да въведе нов цикъл на еволюция, основан напълно на свободната индивидуалност. Това е указано в двете Риби, които плуват разделени на небето. Тази, обърната към Овена, означава миналото, идващо от предхристиянската цивилизация. Другата е потопена във водите на Водолея и по този начин показва формираща сила, която е предназначена да положи основата на знанието, необходимо за изпълняване особените задачи на Водолея.

Изпълнението на Древното Сатурново въздействие, вродено във Водолея, няма да бъде постигнато, ако само се имитира, подражава миналото. Значението на еволюцията е, че миналите степени се оживяват, като се издигат според осъзнати способности. Качеството, което човекът от Следатлантската епоха трябва да развие, е мисленето. Следователно в човешкото мислене трябва да стане осъществяване на далекоотиващите

намерения на Божествения свят, когато, например, той ще въведе онзи първообразен „метаболизъм“ от Древния Сатурн. От мисленето той ще може да потече във волята и по този начин човекът ще стане творец в цивилизацията.

Друго важно въздействие работи през Водолея, което е свързано с Древното Слънце. Тогава праотецът на човека постига нивото на растително съществуване, разбира се, при условия напълно различни от онези, при които съвременният растителен свят се развива. Онова Слънчево растение е било под влиянието на силни проявления на първите наченки на звездния космос. Функциите на неговото тяло подражавали много повече, отколкото съвременното растение, на движенията и ритмите в неговата космично-астрална заобикаляща среда. Последните остатъци на такава отношение действат в кръвообращението и дихателната система на съвременното човешко тяло.

Това космично-паметово въздействие ще се появи по време на Епохата на Водолея като признато осъзнаване на нуждата от духовна космология и астрософия. Настоящата епоха е успяла да създаде космология, която е поставила огромна материалистична бариера между човека и звездите. Понятието за космоса като механизъм, безбройните галактики вътре в него като невъобразима празнота на пространство, обхващащо милиони светлинни години, е отдалечило звездите до неприближимо разстояние от явно напълно незначителните Земя и човек.

Епохата на Водолея не ще може да живее с такава картина на вселената. Нови страни на космологичната наука ще се издигнат и ще дадат на човека възможността да осъществи себе си и Земята, като обединени части на целия космос. На строго научни основи човекът ще преоткрие

сътрудничеството между небесните сили и земната материя. Той ще има нови мирогледи за своето собствено интимно отношение към света на звездите. Духовната космология и космогония ще станат основи на културния живот на Водолейското човечество във всички сфери на земното съществуване и човекът ще преживее и осъществи чрез нова астрософия собственото си космическо достойнство.

Древнолунния аспект на Водолей говори за фаза, през която Лунната планета ще е достигнала завършващите степени на своето развитие. Предшественикът на настоящето Слънце тогава ще се е обединил с Лунното тяло и ще е разтворил и етеризирал предишните втвърдени субстанции на планетата.

Човекът на Водолей ще бъде свидетел на първите наченки на подобно развитие на Земята-планета. Обаче, онова бъдещо човечество ще се научи чрез развитие на собственото си съзнание, да поддържа незагиващо единство и ентелехия*/* Ентелехия - у Аристотел - нематериално дейно

начало, което формира материята и я докарва до съвършенство. У някои виталисти - нематериално жизнено начало, което направлява развитието на организма отвътре/. На всяка планета, която е започнала кривата на своя Упадък. Като осъзнава троичността от Тяло, Душа и Дух, човекът ще стане съзнателен за неразрушимостта на своето същество дори и при променящите се земни условия.

Бъдещето човечество ще се приближава по различен начин към живота след смъртта. Понастоящем понятието за съществуване отвъд прага на смъртта в най-добрия случай е само вярване. Това ще се промени. Човекът от Епохата на Риби все повече и повече при обмисляне, ще разбира фактите, които Духовната наука ще разкрие за живота след смъртта. И като живее в тези понятия, той ще сътвори в себе си способността да остане съзнателен докато прекрачва прага. Тази увеличена степен на съзнание по отношение на „Отвъдното“ ще даде възможност на човека от Епохата на Водолей да пренесе тези опитности право надолу в практичния земен живот. Това ще разшири хоризонта на човека в преценките му за земните събития и обстоятелства.

Друг факт, началото за освобождението на човека от неговата чисто материална телесна система ще върви ръка за ръка с развитието, характеризирано по-горе. Това ще дойде като естествена случка в Природата, въпреки настоящата склонност на човечеството да се обвързва все повече към своето материално тяло. Това са слаби усилия да се скрият истинските факти.

Тялото на човека е проникнато от жизнени сили. Духовната наука признава тези сили за независима система или за „Жизнено тяло“ от

невидимо естество. То не е от земен произход и неговите корени са в космоса. Така, както целият космос е жива Памет на изминали степени на еволюция, така и индивидуалното Жизнено тяло на човека съдържа работна, макар и несъзнателна, памет на миналото развитие на човешката раса. Така то работи в тялото като архитект и го поддържа в унисон с линията на космичните закони за еволюцията. То поддържа човешката форма срещу склонностите към разпадане, свойствени на материята.

Жизненото тяло на човека понастоящем е напълно потопено в неговото материално тяло. Само при смърт то се отделя от последното. Тогава то ще може да живее в своето собствено качество като „памет“. Поради това много хора, които са стояли при прага на смъртта, ала са били върнати „обратно към живот“, са изпитали в оня момент нещо като обширна картинна биография на своето минало. Този факт е добре известен.

Тези условия понастоящем се променят основно. Жизненото тяло на човека започва да се откъсва от физическото тяло. Първо, частта, която е потопена в главата и мозъка леко ще се отдели от физическото. Много

от така наречените психологични нарушения в хората от нашето време са последици от материалистичното криво тълкуване на този факт. Духовното разбиране на основата ще бъде по-способно да схваща съответните симптоми и да намира начини да лекува болести, които може да се развият като отклонения от нормалния курс на развитие.

Резултатът от здравословно разхалтване на Жизненото тяло от физическото ще бъде новото ясновидство, което ще дойде в човека като дар от природата. Ако той се научи да установява пълен контрол над тези събития чрез мислене, той ще е в състояние да използва свободната част на Жизненото си тяло. Тя съдържа в мисловни картини еволюцията на света и човека. Следователно той ще осъзнае в картинно съзнание минали степени на космичната история, а също и факти на Прераждането. Тези способности понастоящем са все още случайни и редки, но те ще стават все по-всемирни при приближаването ни към Епохата на Водолей.

В древната митология Водолей обикновено е изобразяван като човек изливащ вода от един съд. Така се по явява в халдейски изображения, също и в Гърция, Египет и пр. Водата е изобилие на оплодяващи жизненни сили на космоса, които се изливат, когато Слънцето се движи през Водолей рано през пролетта. Те се съединяват със семената на растенията, зарити в Земята и ги довеждат до покълване. Човечеството от Епохата на Водолей ще се приближи още повече към тези тайни на сътворението на живота, отколкото понастоящем. Увеличението на

духовното проникновение, за което говорихме по-горе, също ще донесе по-дълбоко разбиране на онова, какви са тези жизнени сили и как те потичат от ширината на космичното пространство в Земята. Това ще даде възможност на човека да развие все още неизвестни качества при боравене и използване на тези сили. Едуард Булвър Литъл е имал знание за това, когато е планирал своя роман „Идващата раса“. Той описва там една раса, която все още е скрита под повърхността на Земята. Тя е в състояние да използва тайнствената сила Врил. Чрез магични средства тази сила може да бъде излъчвана от тялото в заобикалящото пространство и така да създава светлина и топлина, растителност и също чудодейни творби с технологическо съвършенство. Но тази сила може също да донесе разрушение от неизвестна до сега големина.

Това е измислица, която съдържа черти на мислене, изпълнено с копнеж, задоволяващо желанията, ала има също и основа на реалност. Подобни способности ще дойдат в бъдеще и Епохата на Водолей ще види техните първи наченки.

В гръцката митология богинята на Младостта, Хебе, бе отъждествена с Водолей. Тя била носителка на Чашата на Олимпийските Богове и им

предлагала Нектар и Амброзия, храната, която давала вечна младост. Ние осъзнаваме в Чашата амфората на Водолей.

Веднъж Хебе си изкълчила глезена и не могла вече да изпълнява своите небесни задължения. Според друга версия тя станала съпруга на Херакъл, който след своята смърт бил приет в царството на Олимпийците и Зевс трябвало да потърси друг носител на Чашата. Той изпратил своя могъщ Орел да подири сред смъртните. Фактически в съседство на Водолей и на Козата-Риба има съзвездие, наречено Орел или Аквила, което е носело гръмотевиците на Зевс по време на неговите ужасни битки с Титаните и Великаните.

Орелът открил Ганимед, синът на Трос, Царят на Троя да пасе бащините си стада на полята. Той го понесъл нагоре към големите височини на Олимп, където бил приет на мястото на Хебе.

В този мит е интересно да се отбележи, че онова, което някога е било задължение на Божествено същество, е поето от сина на смъртен. Древната митология често има многократно значение. То обикновено се отнася до изминали степени на космическо и човешко развитие, ала също може да сочи и към бъдещи събития. Така имаме впечатлението, че митът за Ганимед се отнася също за бъдещи степени на човечеството. Епохата на Водолей ще види началото, когато човекът ще бъде зареден със способности, които досега са били в ръцете на Божествените йерархии, Боравенето с етерни или жизнени сили е един такъв случай. Това ще постави тежки отговорности върху човека, които той ще

изпълни, само ако неговата морална еволюция върви в крак с неговото окултно развитие. В мъ- глявото бъдеще той ще бъде издигнат до нивото на йерархическо съществуване и по този начин ще оформи онова, което се нарича в окултизма Четвъртата йерархия. „Вие ще бъдете като богове..." бе обещанието на Дионисиевите Мистерии. Пророците на Стария завет са виждали подобни неща в бъдещото човечество и Самият Христос подчертава тези думи (Евангелие на св. Йоан, глава X).

Така, човечеството на Водолея ще направи първите си стъпки към тези бъдещи простори.

В древната индуска митология съзвездие Водолей бе свързано с Бог Варуна. В по-късни времена той бе признат за Бога на Водите, ала първоначално бе творецът на звездните светове и пазителят на Космичния Ред. Последният се наричаше „Рита". Ритмичната подреденост е която се проявява в смяната на ден и нощ ,на сезоните, на звездите и пр. В известен смисъл това бе самата Истина. „Ан-Рита" (не-ри-та) бе общото понятие за лъжата и греха.

Варуна присъстваше винаги, където двама души бяха заедно, дори в най-тайното място. Той беше Третият, който пазеше истината и наказваше всяко отклонение или грях.

Той може би е имал някаква връзка с персийския Аур Маздао. Неговото живелище бе място сред звездите и бе заобиколен от Божествени съветници. Един сред тях бе Митра, който се предполага да е същият ка- кто Митрас от гръко-ирански произход, чийто култ се бе разпространил по римско време далеч на Запад.

Голям, проблем за съвременния ум е да осъзнае, че онези древни богове са действителни същества и не са творения на някоя примитивна фантазия. Те бяха преживявани чрез онзи вид съноподобно ясновидство, което древните хора имаха като дар от Природата. Ако те са били действителни, ние не можем да си представим, че те са умрели. Те са направили стъпки назад да не ги достига човешкото съзнание, но те могат да дой- дат отново, макар че навярно ще им бъдат дадени други имена.

Ние наистина не внушаваме, че Епохата на Водолей, например, ще изпадне отново в предхристиянско „езичество". Напротив, Християнство- то и неговото разбиране от човека ще се развие до такива степени на всемирност, че много от така наречените езически религии ще намерят своите обединени позиции в Света на Христос. Примерът с Аур Маздао в Древна Персия предлага такова обяснение. Духовната наука разкрива, че Аур Маздао бе великата Аур на Слънцето. Той бе

Богът, който слезна по време на Кръщението от свети Йоан в тялото на Исус и живя в него три години. Така понятието на древноперсийския свят може да се примири със съществените неща на Християнството, то дори може да даде дълбоко разбиране на историческите факти.

В подобен смисъл могат също и други „езически“ религии да бъдат отъждествени като пътища към Християнството. Онези Християнски институции, които са се довели в опозиция на нехристиянския свят не ще имат много шанс да направят Християнството убедително в световен мащаб. Човечеството, което приближава Епохата на Водолей, ще се нуждае от всемирно виждане на Християнството, което осъществява своята космична основа. Христос слезна от Слънцето, чийто направляващ Дух Той беше. В този смисъл Той беше Господар на цялата Слънчева вселена. След това Той навлезе в Земята и Земното човечество. Чрез Делото на Голгота, Той се свърза с нашето Земно кълбо с космичната цел да го подготви да стане Слънцето на далечното бъдеще.

Ние можем да си представим, че Той задържа при Своето обединение със Земята всичката предишна Своя Царственост и Слава. Той е заобиколен от Божествените Йерархии и ще прояви Себе си чрез тях. Така ние можем да си представим, че същото онова йерархическо Същество,

когото индусите наричаха Варуна, е близо до Него. Когато чуем, че Варуна е бил всеприсъстващ дори и в най-тайните места, ние си припомняме думите на Христос, който казва, че когато двама или трима са заедно в Неговото име, Той е сред тях. Варуна също може да е имал „разговор“ и може да преживява в бъдеще нови перспективи на дейтелност и да подготвя човека за пряко преживяване на Възкръсналия Христос.

Това ще бъде Християнството, което Епохата на Водолей ще изисква. Обаче, ясно е, че съвременната Епоха на Рибите все още ѝ предстои дълъг път да извърви, за да осъществи такъв един космичен мироглед.

Човекът е най-голямата загадка сам за себе си. Това е съвсем ясно, що се отнася до човечеството от Епохата на Риби. Безбройните противоречиви възгледи за произхода и значението на човека са симптоми, разкриващи факта, че той няма достатъчно силни понятия, за да обясни собственото си съществуване. В края на краищата човекът все по-трудно открива отговора на изгарящия въпрос, защо всъщност той изобщо съществува.

Това действа като смуцаващ фактор в съществуващите модели на обществото. Например, учените, които усилено работят за адаптиране на човека към изискванията на междупланетното пътуване са дошли до заключението, че в това човекът е провал, който се дължи на ограниченията на неговия физически организъм. Това може да се сметне

като изолиран случай. Но многозначимо е, че някъде създаденият по Божия образ човек, е лошо скроен. Трудно е да си представим, че човечеството, което достига до такава крайност на себеотричане, ще бъде в състояние да развие задоволителни духовни страни по отношение на своята собствена цялост. Тези пътища могат да доведат само до нечовешко работно съществуване.

Приближаващата Епоха на Водолей ще застане всред пълното въздействие на тези битки за цялостна и задоволителна духовна картина на човека. Скоро Есенното равноденствие ще навлезе в съзвездието на Лъва, което е противоположно на Водолей. Лъвът на Зодиака е играл важна роля в най-древните митологии. Една стара версия говори за него като за първообраз на Сфинкса, онзи прочут митологичен символ с човешка глава и тяло на Лъв. Той като че ли пази най-дълбоките тайни на съществуването, които човекът би могъл да постигне само в процес на посвещение. Дълги двойни редове от сфинксове са пазили проходите, например, към египетските храмове.

В гръцката митология също слушаме за Сфинкса. Прочут е онзи, който пазел пътя към Теба. Сфинксът за става пред онези, които минават покрай него с една загадка, която той е научил от Музите: Кой върви сутрин на четири крака, по обяд на два, а вечер на три? И всеки, който не намирал отговор е бил хвърлян в скалиста пропаст. Едип, който срещнал

Сфинкса по своя път към Теба, разгадал загадката: това е самият човек. Той осъзнал в загадката дълбоките мистерии на човешката еволюция. Това за Сфинкса бил сигналът, че е дошъл края на неговата епоха. Човекът бе осъществил собственото си себе. След това Сфинкса разрушил сам себе си.

В това се съдържа друга страна на Епохата на Водолей-Лъв. Сигурно митът за Сфинкса на Теба се отнася за гръцкото и предгръцкото човечество. Но то също се отнася и за бъдещето на онова човечество, което е започнало да освобождава себе си от древните състояния на съзнание. Човекът, който осъществява своето собствено себе, не може да разчита повече да бъде пазен и наставляван от съществата на Духовния свят. Той трябва да намери видението за своята собствена зрелост чрез способността на собственото си Себе. Преди човекът да е бил същество на сложна вселена, той е бил държан от космичния Сфинкс. Той е усещал, че е бил сътворен и ръководен от силите на космоса.

Човекът на Епохата на Водолей положително ще знае много повече, отколкото съвременният човек за произхода на своите телесни системи в космоса. Ала той също ще осъзнае, че тялото е само съсъд, инструмент

за проявление на неговото Себе. Той ще разбере, че не е направен само за да получава, но да плаща своите „таланти" чрез увеличаване.

Въплътяването и раждането ще станат разкрита мистерия. Човекът ще се научи да гледа на своите връзки със звездния космос по време на своето влизане във физическия свят като на въпрос или загадка, на която той трябва да отговори, да разгадае по време на своето пребиваване на Земята. Той ще усети, че отговорът е култивирането на неговата духовно-морална природа. Така космичният Сфинкс, индивидуалната връзка на човека със звездите при въплъщение, ще стои на прага на раждането.

Отношението на човека към неговите преживявания на смъртта също ще се промени. Той ще го осъзнава като момент, когато космичния Сфинкс, мълчаливите звезди отново ще застанат на Портала. Сфинксът ще чака отговора, който човекът трябва да даде. Същността на неговите опитности на Земята, неговата борба да еволюира и усъвършенства онова, което е получил като космичен дар при раждането си ще бъде решение на загадката или провала. Той ще осъзнае при връщането на своите увеличени „таланти" на космоса, своето истинско човешко достойнство. Човекът на Епохата на Водолей ще застане пред решението да пробие до такъв морален и духовен индивидуализъм или да се върне обратно в пропастта на една бъдеща човеко-животинска раса. Някои „социални" експерименти на съвременната епоха са първите поличби на такова възможно развитие: лишеният от Аз робот-човек.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ В КОЗИРОГА ИЛИ КОЗАТА-РИБА

Групите звезди, които образуват съзвездията на Водолей и Козата-Риба са единствени двама в Зодиака, които значително си съвпадат. Лявата ръка на Водолея се протяга над гърба на Козирога. Това означава, че дори ако Пролетната точка влезе във Водолей около 4500 г. сл. Хр., въздействието на Водолей ще преобладава далеч и в Епохата на Козирога много повече, отколкото в която и да е предшестваща епоха на цивилизация. Това вероятно може би ще бъде и лечебно влияние по отношение на много развития през седмата Следатлантска култура.

Епохата на Козата-Риба ще започне около 5800 г. сл. Хр., след като Пролетната точка ще се е придвижила през повече от половината от съответното съзвездие. Няколко века след това, около 6500 г. Пролетното равноденствие ще съвпадне с важно космично събитие. Това е Перихелият.

Разстоянието между Слънце и Земя се променя в течение на една година. Понастоящем Земята се приближава най-много до Слънцето по Коледа, по времето на Дванадесетте свети ноци. Това се нарича Перихелий. В противоположната част на годината, след сред лято, Слънцето е най-отдалечено от Земята, което е Афелий. През следващите няколко хиляди години Перихелият бавно ще се придвижи в пролетното време и около 6500 г. сл. Хр. той ще става по същото време както Пролетното равноденствие, след това дори и по-късно.

Това е един много рядък съвпад. Последният път той е станал, според стандартите на съвременното астрономично изчисление, в около 15000 г. пр. Хр. Това е било все още по времето на Атлантската епоха. Събития от този вид са свързани с междуконтинентално-географски промени по повърхността на Земята. Например, времето, по което Перихелият се придвижвал от сезона на Пролетното равноденствие - в около 15000 г. пр. Хр. - към сезона на Сред лято или Лятното слънцестоене - в около 10 000 г. пр. Хр. – съответства приблизително на последната Ледникова епоха, която е придружавала разрушението на Атлантида, при което Европа и Азия придобиват повече или по-малко съвременните си форми.

Можем следователно да предположим, че Епохата на Козирога и времената непосредствено след нея, ще видят началото на радикални промени на географската повърхност на нашето кълбо. Окултните изследвания знаят това много добре. Това говори за връщането при Земята на Луната, която бе напуснала нашата планета в мъглявото минало на първична-

та Земна еволюция. Възможността за едно такова събитие също се предвещава и от астрономичната наука, макар че тази възможност се представя в разстояние от време с астрономична отдалеченост. Окултното изследване вижда това да става след около 6000 години, малко отвъд Епохата на Козирога.

Можем да си представим, че приближаването вече на тези събития решително ще променят географския облик на Земята. Това ще означава започването на серия катастрофи, подобни на онези, които станаха при упадъка на континента Атлантида. Атлантида дойде до своя край чрез гигантски катастрофи, които бяха причинени според митологичните сведения на много древни народи, чрез огромни космични въз- действия върху Земята.

Катастрофи от такива размери в ранните епохи до известна степен винаги се засилваха от качеството на упадъка в човешката раса. Ние можем да осъзнаем това, ако размислим за момент за настоящето опасно положение на човечеството. Развятията в този така наречен „атомен

век" далеч са надхвърлили моралната еволюция на човечеството и опасността от предизвикан от човека катаклизъм, който би разрушил по-голямата част от населението на нашето кълбо е твърде явна. Събитията все още може да не дойдат до този край, но възможностите могат да ни дадат предусещане за това, което може да се случи в бъдеще, ако човечеството продължава по пътя, по който е тръгнало.

Обаче, няма никаква нужда от бездействие или отчаяние. Както при Древна Атлантида подготовления вече се правят от Духовното Водачество на света и Великите невидими Водачи на човечеството да се пренесе еволюцията напред отвъд упадъка, вроден в настоящето. Качествата, които човекът на Епохата на Риби и Водолей трябва да развие са приготвления, подготовка. Негов свободен избор ще бъде да поеме пътя, който води към бъдещите катаклизми или към надживяване и духовен напредък. Най-важните предпоставки на това свободно решение ще бъдат:

а) съвременният човек да разбере духовно-космичните дадености на Коледното Събитие, както в смисъл на историята, така и на вечно присъстваща опитност на душата (= Перихелий по време на Коледния Сезон);

б) да разбере Мистерията на Голгота - Смъртта на Кръста и Възкресението. Разбиране с любов на последното ще даде на човека сила, която пък ще му даде възможност да стои духовно изправен при външните неща - стия на Епохата на Козирога (= Перихелий около времето на Пролетното равноденствие и Великден).

В обречената Атлантида великият Ману, вдъхновен от най-висшето Божество, събра около себе си малка част от човечеството и ги отведе на

Изток, където той основа Древната индуска култура. Също така можем да очакваме друг Ману да дойде през Епохата на Козирога и да събере онази част от човечеството, която ще дойде при него по собствено свободно решение да бъде направлявана от него към нови духовни брегове на съществуване сред упадания свят. Това може да не даде резултат за „хоризонтална“ емиграция както в Атлантида, но може да доведе до „вертикален“ Изход (в метафоричен смисъл) на миграция към по-етерни нива на съществуване и контакт с физическия свят.

Тези аспекти са добре изразени в древната митология на съзвездието Козирог. Стари звездни картини показват тази група звезди като коза, но с рибешка опашка вместо със задни крака. В много древна индуска митология тя се идентифицирала с един от великите „Аватари“ (Проявления или откровения) на Бог Вишну. Все още има съществуващи образи, които го показват с горна част като човек, докато долната половина е като риба. Твърде често Козирогът също се рисува

като „Макара“, който би могъл да се опише най-добре като морски слон с дълъг хобот, понякога с крила на птица и дълга рибя опашка. В тази си форма той е бил традиционният кон на Варуна (= Водолей), но също и на Вишну. За себе си Вишну казва в Бхагавад Гита: „... аз съм Варуна...“ (Месецът, съответстващ на Слънчевата позиция на Козирога, е наричан в индуския календар „Макара“.)

Вишну, според древната индуска космология, се появява в тази форма на Ману и го осведомява за предстоящото разрушение на Атлантида. Той също го съветва да събере своето „семейство“ и седемте свети Риши (първоначалните вестители на Ману в древна Индия) в кораб. След като те са били събрани, Вишну Матсиа (= Рибата) сам отправя кораба към Изтока, към континента Азия, който тогава започва да се оформя в настоящия си вид. След като пристигнали там, Вишну научил Ману на наченките на новата цивилизация, която той щеше да въведе.

Митологията на равнината Месопотамия признава чрез съзвездията Водолей и Козата-Риба бога Еа или Оанес. Той е бил една силна троица, Ану върховното божество на творческите небеса, Енлил или Бел, свързан със Земята и Еа или Енки, господарят на водите на небесата и на Земята. Синът на последния бил великият Мардук, убиецът на Тиамат, за когото говорихме в една от по-първите глави.

Еа също дошъл при човечеството на древните времена като Божествен учител на наченките на цивилизацията. Като Матсиа-аватар на Вишну - той проявил себе си под формата на половин човек, половин риба.

Също богът Куецалкоатл на толтеките и ацтеките на Америка излязъл от морето на Изток да занесе на онези народи изкуствата на културата. Те

принадлежали на онази част на атлантското човечество, което бе мигрирало на Запад.

Кой е Вишну от индуската космогония? Той е второто лице на великата и древна индуска троица на Тримурти: Брама, всесилният творец и Отец Бог, Вишну, Божественият Поддръжник и Пазител и Шива, Богът на мистичната, и аскетична практика, на прочистването и катарзиса. Вишну можеше да бъде сравнен с второто лице на Християнската Троица, Сина-Бог, поради неговото положение и делата му във вселената. От Бхагавад Гита научаваме за неговите явявания на война-принц Арджуна като Кришна. Той казва: „Арджуна, аз съм разкритият космос и неговият зародиш, който лежи скрит.“ Арджуна като го познава избухва с думите:

„Аз възприемам в Твоето тяло, о Боже, всички Богове и войнства на ордените на родените същества...“

Аз не виждам в Тебе нито край, нито среда,

нито начало, о Вседържителю, на всички форми...
Ти си за моите мисли върховния Незагиваш,
онзи, който трябва да се знае; Ти си на таз
вселена върховното място на защита;
Ти си пазачът на вечния Закон, Ти си древният

Мъжки...

За това средното място между небето и Земята и
всички четири посоки на небето са изпълнени
само с Теб. Виждайки тази Твоя страховита и
чудна форма, о Ти с голямото сърце, троичният
свят трепери..."

(От „История на религиите" от Денис Стюърд)

Вишну, второто божество от древната индуска Тримурти бе Божественият Учител и Водач, който стоеше зад великия Ману. Синът-Бог от Християнското понятие, Когото наричаме Христос и Който междувременно е съединил Своето същество със съдбата на човечеството и Земята-планета, ще вдъхнови новия Ману, който ще дойде в края на Следатлантската Епоха.

Има предсказание, съдържащо се във Вишну митологията, което сочи към това. Последният от „Аватарите" на Вишну тепърва ще дойде. Това е „Калкин" ездач на бял кон, държащ пламтящ меч в ръката си. Той ще дойде да съди злите, да награди добрите и да установи Златния век.

Тук забелязваме известно сходство с Въображените картини, съдържащи се в Апокалипсиса на свети Йоан Божествения (глава XVI), където след отварянето на първия от „Печатите" чуваме: и аз видях бял кон и онзи, който седеше на него имаше лък и корона му бе дадена; и той тръ-

гна побеждаващ и да побеждава. В тази картина виждаме едно указание за времето, когато Пролетната точка ще премине от Козирога в Стрелеца. Ездачът на белия кон носещ лък е Стрелец или Кентавър.

Главната задача на следатлантското човечество бе да развие независимо мислене. Атлантите имаха по-различно отношение към мисълта. Тя идваше при тях като вдъхновение от висшите светове. Те нямаха ни каква нужда да го постигат чрез собствени усилия. Така все още те бяха ръководени от външни влияния.

През вековете следващи Древната Индуска цивилизация, човекът постепенно придоби способността да развива свое собствено независимо мислене. Това развитие става доста явно в Гръко-Римско време.

Има големи възможности за духовна свобода, съдържащи се в това, но също и големи опасности. Като придобил независимост и еманципация

до степен, където човекът е в състояние да отхвърли идеята за реалността на Божествен Духовен Свят, той може да изкорени собственото си съществуване. От прости наблюдения в природата знаем, че никакво живо същество не може да стои твърде дълго отделено от естествената обстановка, в която то е било посадено. Човекът е не само вкоренен във физическия свят, но също и в света на Душата и Духа. Ако той се откаже от едното или и от двете той е като растение, което е било извадено от своята почва и от участието му в светлината и топлината. Той ще намери себе си неподготвен за събитията през Епохата на Козирога и ще стане жертва на промените на природата на нашата Земя.

Има и друга възможност, която се предлага на тази Епоха и на онази на Водолей, именно да се използва придобитата независимост в мисленето, за да се установи отново връзката с Божествено Духовния Свят чрез акт на свободно решение. Това може да бъде извършено, това не е луда фантазия, правилният подход и методът чрез мисленето се предлага на настоящето човечество.

Ние виждаме, обаче, развитие в настоящето човечество, което се надяваме да бъде само временно, което показва във всичките му подробности докъде еманципираното мислене самонадеяно в своята изолация може да доведе. Поради достигнатата независимост на мисленето от външно насилие, човечеството си е формирало безброй понятия за природата на човека. Те се простират от философски Идеализъм до абсолютен Материализъм. Много от тях са изоставили надеждата да открият Истината в тази мъгла от противоречия. Обаче, не трябва да пренебрегваме факта, че това състояние на нещата е истинският неприятел на човечеството. Тези противоречиви световни миогледи на съвременния човек са започнали да воюват остро помежду си. Цялото земно кълбо е подпалено от Изтока до Запада от измислени стандарти и философии, които обаче ня-

маат достатъчно дълбоки корени в действителността на света. Истинските неприятели на човечеството са онези призрци на отделени от духа мисли, създадени от човека. Ужасяващите оръжия, които съвременната технология предлага, са само техните допълнения за разрушение.

Опитвайки се да си представим това възможно развитие спокойно и също като вземем предвид вероятността за бъдещо усилване, всичко това може да ни убеди за идването на „Войната на всички против всички“, която би разрушила последната от Следатлантските цивилизации, за която говори окултизмът.

Предишните степени на Световната еволюция, които са отпечатани в съзвездието Козата-Риба потвърждават тези изгледи за съответната епоха на цивилизацията.

На Стария Сатурн са били създадени първите етерни наченки на сетивата. Йерархически същества от възвишен орден пожертваха своите собствени духовни възприятия за следващата еволюция на света. Така, техните Божествени духовни възприятия станаха основите на нашите сетива. Тази степен е отпечатана в Козирога.

Техните сетивни органи са минали през много дълга еволюция. Сега говорим за пет човешки сетива, които използваме, за да възприемаме обектите на материалния свят. Има обаче други „сетивни органи“ от много по-fino естество. Те са били много добре известни в древните цивилизации, ала съвременното човечество ги е оставило неразвити. Те са зацапани и техните функции са разкривени, поради бездуховното, пренесеното в жертва от самите човеци свое мислене, което е обхванало съвременния човек.

Все по-належаща и по-належаща ще става нуждата за човечеството, докато се движи към Епохата на Водолей и на Козирога, да освободи вътрешните си сетива, чрез действия за духовно Освобождение, от предразсъдъците и тъпотата на душата. В противен случай човекът не ще бъде в състояние да разгърне в себе си силите за направляване и познание, които единствено биха могли да му разкрият правилните перспективи на световната еволюция, истинските насоки и задачи на човечеството във вселената, за да се изгради моста над хаоса от външни катастрофи в бъдещето.

Няма пряко отпечатване в Козирога на събитията, станали на Древното Слънце. Обаче, противоположното съзвездие, Ракът, разказва за една степен на обединяване и укрепване на Древната Слънчева вселена, особено що се касае до праотеца на човека. Преди тази фаза сътворенията на Божествения свят са били по-малко способни за сцепление и непрекъснато са променяли характера си. Козирогът в противоположната част на Зодиака установява по-добър аспект за космическо възпоменание и

размишление върху резултатите от това обединение, което води надолу по съвременната степен на световната еволюция.

Така можем да предположим, че човекът от Епохата на Козирога ще трябва внимателно да събере плодовете на размишленията и медитациите от своето пребиваване на материалното поле, мястото на крайното „обединяване“, на цялото предишно сътворение. Човекът не трябва да изостави материалния свят както цивилизацията на противоположното съзвездие, Древната Индуска култура на Рака беше

склонна да направи, но от него се очаква и да разбере и използва енергиите на външната природа чрез новите си способности, които дотогава ще трябва да са се родили в него. Така човекът ще открие богатствата на Истината, които са скрити в нея от самия зародиш на света и които ще му разкрият образците на Божественото Сътворение. Божественият свят е наистина Творческо Въображение на Божествената Мисъл, която мисъл обаче в течение на своето освобождение от Божественото Същество бе станала статична. Това е ръкопис, който, ако бъде прочетен със събудени духовни органи за възприятие, разкрива Началото и Края на цялото Сътворение, тълкуванието на Духа на Слънцето, Който, например, в Апокалипсиса на свети Йоан казва за себе си: „Аз съм Алфа и Омега.“ (глава I).

Най-драматичният Козирогов аспект е онзи, извлечен от Древната Лунна еволюция. По-рано вече посочихме, че голямото качество на Древната Луна бе всемирното разцепление, в течение на което предшественикът на съвременното Слънце се отдели от Луната. Последната бе станала твърде гъста за по-висшите чинове на духовните йерархии. Луната бе изоставена на собствената си насока, но много скоро бе обзета от разбунтувани духове с луциферов характер. Те успяха да внедрят в праотеца на човека първите наченки на егоизма. Това бе придружено от още по-голяма степен на съгъстяване на Лунната субстанция, отколкото първоначално бе предвидена от Божественото Ръководство. Това развитие накара материята да отпадне още по-далече от своя произход от Духа. Следователно съществата, които живееха в тела от Лунна субстанция, като например, Лунния човек, проявяваха първите последствия на луциферичното освобождение от висшия Духовен Свят. Прародителите на човека развиха наченките на болест и смърт.

Обаче, висшите същества на Йерархиите все още продължаваха да се грижат за човека от своето местоживеене на Слънцето. През известни интервали от време, висшите принципи на неговото същество бяха издигани от неговото Лунно тяло и приемани в сферата на Слънцето. Там човекът бе засилван с нова духовна жизненост, чрез която можеше да противодейства на онези лоши склонности, които той намери при своето завръщане на Луната.

Накрая, йерархическите същества, живеещи на Слънцето, стават толкова силни, че те са били в състояние да продължат да надделяват над „разбунтуваната“ Луна. Последната се е съгъстила до такава степен, че вече рогови субстанции се бяха появили. Общото тяло на Луната все още е било в течно състояние, ала някои от съществата, живеещи на нея, развили един вид рогови израстъци. Възпоменание за това има в рогата

на Козирога (Козата или Ибекс - дивата коза), докато неговата рибена опашка вместо задни крака сочи водният елемент, в който той е живял. Съществуват указания, които внушават, че това съзвездие през известно време на миналото бе схващано като крокодил, който има подобна космична основа.

Гигантски космични битки произлезли между висшите Йерархии и Лунните същества, които се опитвали да задържат постигнатата гъстота и отчуждение от висшите Духовни Светове. Това бе първоизточника на всички по-късни митове и тълкувания на „Великата Битка на Небето“ (виж Откровението на свети Йоан, глава XII). В течение на тези събития „Луната“ бе разчупена, нейните груби субстанции бяха разтопени и същността ѝ бе издигната до етерни нива на съществуване.

Това велико космично Очистване и Преобразуване са отпечатани като действена памет в съзвездието Козирог. Следователно, трябва да предположим, че Епохата на Козирога ще трябва да очаква подобна „Битка на Небето“. Мислейки за онова, което е отчуждено от Духа, то по своя път ще се сгъсти до вид вкоченено „Лунно съществуване“, което все повече и повече става пасивно при отразяване и регистриране само на външни факти. Такова развитие ще оголи човека от способността му да подрежда своите земни неща по здравословен начин. Това ще доведе до всемирно незадоволство и грешки, които от своя страна ще създават борби и разрушения.

Няма друг изход, човекът трябва съзнателно да търси вътрешен допир с Духовния Свят и това да е действие на свободно решение. За тази цел и за никаква друга нему е било позволено от Съдбата на Света да достигне до независимост и свобода в своето мислене, да се научи да стои във вътрешна Свобода пред действителността на Духовния Свят.

Това е най-главната вест към Епохата на Козирога, сцената на която ще завърши цикълът на Следатлантските цивилизации. Това ще бъде съденето дали или не е постигнал индивидуалният човек целта на Следатлантската Епоха.

